

Yüreklı Kalemler

-Bir Umuttur Bizim Öykümüz-

12-13 Yaş Grubu Öğrencilerden

Öyküler

Yazarlar

Ayşegül NERGİZ	Esin USLU
Barış ASLAN	Gamze DİRİ
Beyza ÇEKEN	Gözde ADANIR
Canım AKMAN	Gülbahar Berfin AKSOY
Davut ERDİN	Hilal KARABEL
Derya YENİCE	Hüseyin ÇALMAZ
DuyguKARAMAN	İlkay DANACI
Ebru Yaşar ALCAN	Mete ÇOLAK
Emirali GÜLER	Nisanur KARAMAN
Enes Emre AYDOĞAN	Sefa ÇAKIRER
Eren Mutullah ÖZCAN	Yavuz Selim Han YILMAZ

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

YÜREKLİ KALEMLER
-Bir Umuttur Bizim Öykümüz-
Nisan - 2015

İmtiyaz Sahibi
Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları Adına
Adem YÖNET

Genel Yayın Yönetmeni
Fatih ARSLAN

Düzenleme - Tasarım
Adem YÖNET

İnceleme ve Değerlendirme Kurulu
Pınar DANIŞMAN - Duygu KULAK - Bilal İLDEMİR
Fatih ARSLAN - İbrahim Selçuk AKYEL

1. Baskı

1000 adet

ISBN

978-605-86139-2-8

Baskı

Şimal Ajans Matbaacılık Dijital Baskı Hizmetleri
Sakarya Cad. Aşağı Hamam Yokuşu No:7/A SİNOP
Tel: 0 368 260 59 59 Matbaa Serfifika No:21439

Yürekli Kalemler-Bir Umuttur Bizim Öykümüz-

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

Tüm hakları Gerze Atatürk Ortaokulu Müdürlüğü'ne aittir. Okul müdürlüğünün izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya kaynak gösterilmeden kullanılması yasaktır. Yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

İsteme Adresi

Gerze Atatürk Ortaokulu Gerze-SİNOP **Tel:** 0 368 718 51 03

Web Adresi:<http://gerzeaturkoo.meb.k12.tr>

e-mail: 745847@meb.k12.tr

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
BÖLÜM I	11
Çocuk Ve Aile	11
Alkollü Baba	13
Zeynep'in Doğum Günü	15
Bir Bebek Meselesi	17
Zorla Çalıştırılan Adem	19
Hayatın Zorlukları	21
Kaçak Çocuklar	24
BÖLÜM II	27
Hayal Kurmak Güzeldir	27
Kütüphanede Uzun Bir Saat	29
Oyuna Gelen Hırsız	32
Hayatım Rüya	34
Karanlık Orman	36
Rüyanın Öğrettikleri	39
Enomonahi Evde Oturuyo	41
Ezeli Rekabet, Ebedi Dostluk	44
Gizemli Kuş	46
Rengar Efsanesi	51
Şero	54
Telefonun Serüveni	56
Baloncunun Dünya Gezisi	60

BÖLÜM III	63
Hayat Bazen Acıdır	63
Babamın Acı Günü	65
Keşke...	67
Ayşe Nine Ve Oğlu	70
Bir Kış Akşamı	72
Ölümüne Sevmek	74
Yıkılan Hayaller	76
Yalnızlıkla Başbaşa	81
Sıkıntılar Üst Üste	83
Hüzünlü Gece	87
Katlanılan Zorluklar	89
Ömer'in Zor Günleri	93
BÖLÜM IV	97
Kavramlar Ve Değerler	97
Kalbin Dili	99
Dostluk	103
Kızlar Neden Futbol Oynamaz?	105
Bir Yumak Mutluluk	107
Duvarlar Arasında	108
İnanılmaz Gerçek	109
Note 6 Nın Kaderi De Aynı Mı Olacak?	111
Aşırı Kıskançlık Başa Bela	114
Yemek Takımı	117
Niyetim Hikâye Yazmaktı Ama...	119
Her Yerde Teknoloji	121
Emine Ninenin Şükürü	123

BÖLÜM V	125
Kendini Anlatan Çocuk	125
Gökkuşığına Kulak Verme	127
Ben	129
Çocuk Mu?	131
Ben Portakalım	133
Hüseyin Çalmaz	135
Dünya'yım Ben	137
Gözlemlerime Göre O	138
Şeker Kamil'in Diyabetik Öyküsü	140

BÖLÜM VI	143
Yaşamın İçinde Çocuklar	143
Çete	145
Macera Peşinde	147
Sürpriz İçinde Sürpriz	149
Zorlu Hayat	151
Uyuyan Müdürün Çilesi	154
Mutluluk	156
Akşam Oldu Okul Hala Bitmedi	158
Hayatla Olan Mücadele	160
Hayat Yolunda	162
Parkların Dilinden	166
Kahraman Musti	168
Ah Satılmış Ah!	170
Yaramaz Çocuk	172
Sevgi Emek İster	175

Sen
Yayla pınarlarından akan
Sulardan berrak ol...
Göl olma, gölet olma, baraj olma
Kaynak ol...

A.Karakoç

Geçmişten Günümüze Gerze Atatürk Ortaokulu'na
Ve Öğrencilerine Emeği Geçen Tüm
Öğretmenlerimize...

BAŞLARKEN

“Okursan Yazarsın, Yazar’san İz Bırakırsın.”

İşte bu cümlede gizli işin sırrı.

Birlikte okumanın, birlikte düşünmenin, birlikte hareket etmenin, yakalarına takılan ve değerli olduklarını hissettiren kartta yazılı yukarıdaki cümlenin ürünü elinizdeki bu kitap.

Önceleri ödev olarak alınan okuma ve yazma çalışmalarının, sıradan bir ders olarak düşünülen yazma eğitimlerinin yüreklerini kıpırdatmasını biraz sabırdan sonra fark ettiler. Karaladılar, karalamasının aydınlığı anlatıldı. Dümdüz cümleler kurdular, Türkçe’nin kıvrak nüansları hissettirildi. Oyunlar oynandı, hayaller birlikte uç noktalara götürüldü. Kâh birlikte gülündü, kâh birlikte hüzünlenildi. Güzel ürünleri görünce tüm yürekli kalemleri, yazmanın cazibesi kapladı.

Duygular paylaşılnca arkadaşlarından ve öğretmenlerinden destek gördüler önce. “Aslında biz de yapabiliyormuşuz. Çok da zor değilmiş.” tespitiyle devam ettiler sonra. Hayallerinin gücünü keşfettiler zamanla. Bir rüyalar âlemine daldılar, bir masallar diyarına. Bir gündelik hayatı düşündüler, bir de hayallerinin girdaplarını.

Dağ başındaki kar tanesinin eriyip derecikleri, vadileri, kıvrım kıvrım yolları kayacıklara çarpa çarpa aşarak denize ulaşma mücadelesini vermesi gibi bir şeydi ortaya çıkardıkları ürünler. Haykırdılar okulun sadece sınavdan ibaret olmadığını. Çılgınca bir çalışma ortaya koydular ve “**Yürekli Kalemler**”i doğurarak geleceğe iz bıraktılar.

Bu süreçte desteklerini hiç bir zaman esirgemeyen Kaymakamımız Sayın Bülen Bayraktar ve İlçe Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Özgür Tokgöz’e desteklerinden dolayı teşekkür ederiz.

Adem YÖNET
Atatürk Ortaokulu Müdürü

ÖNSÖZ

Bende Mecnundan füzun âşıklık istidadı var
Âşık-ı sadık benem Mecnunun ancak adı var

Fuzuli

(Bende mecnundan daha fazla âşıklık özellikleri var
Sadık olan âşık benim, mecnunun sadece adı var)

Bir bakışta vuruldular, okumanın o duru ve büyüleyici güzelliğine. Peşine düştüler kelimelerin, cümlelerin. Yürüdükçe hayallerin gerçeklerden daha engin olduğunu gördüler. Hayallerin sofrasında nice tatlar tattılar. Benzetmenin özgünlüğünü, abratmanın doğallığını, kinayenin muzipliğini görerek, duyarak kavradılar. Sebeplerin mahzenine inip sonuçların anahtarını keşfettiler. Bir yandan kelimelerin o eşsiz senfonisinde, okumanın aşkına nice masalların, öykülerin, denemelerin çapası kazılıp, tohumları atıldı bereketli ovalardaki kalemlerin yüreğine.

Okuma aşkının peşinde hayal kurmaya çığ başladılar; ama çalışarak, okuyarak, araştırarak olgunlaşmaya, kızarmaya doğru yol aldılar. Bu aşk yolculuğunda, okumanın sadece kutlu bir aşama olduğunun farkına vardılar. Gerçek aşkın kalemlerinde saklı olduğunu anladıklarında ise yürekleriyle yazmak için bir araya geldiler.

Bu kutlu yolda sevdalılar arasında arkadaşlığın mayası tuttu ve paylaştıkça çoğaldı kelimelerin azlığı. Yazdıkça kalemlerle-

rindeki sevdaları arttı. Yazdıkça manevi iklimlerin bereket dolu damlaları birleşti ve kelime kelime, cümle cümle yağmaya başladılar kuru kâğıtların üstüne.

Hayallerini anlattılar. Düşündüklerini yazdılar. İnanıklarının arkasında durdular. Kalemleri yürektendi. Bu kutlu sürecin sonucu olarak “**Yürekli Kalemler**” adını verdikleri üç özgün kitapla yazarlığa ilk adımlarını attılar.

Şimdi Gerze Atatürk Ortaokulu'nun cesur ve duygu dolu kalemlerinden süzölen sanat damlalarıyla sizleri baş başa bırakıyor, Bu özgün çalışmada emeği geçen tüm kitap dostlarına saygılar sunuyorum.

Fatih ARSLAN
Türkçe Öğretmeni

BÖLÜM I

Çocuk ve Aile

ALKOLLÜ BABA

Babası şişman, uzun boylu bir adamdı. Annesi sarı saçlı, orta boylu bir kadındı. Babası sürekli eve içkili geliyordu. Annesi ise saçını süpürge ederek çalışıyordu. Ama annesinin çalışması bir işe yaramıyordu, çünkü içki içen kocası bütün parayı bitiriyordu. Ailesiyle hiç ilgilenmiyordu. Sanki onları hiç sevmiyordu. Hayata karşı karamsardı. Sadece içkide huzur bulduğunu sanıyordu.

Bir gün kızları Alev, dershaneden geldi. Babası evde yoktu. Derslerini bitirdi. Bir süre sonra babası eve geldi. Alev babasının yanına giderek dershane için para istedi. Baba içkili olduğu için he he deyip geçiştirdi. Alev de bunu ciddiye alarak sevindi. Yatıp uyudu.

Nihayet sabah olmuştu. Alev üstünü giyinerek babasının yanına gitti. Para istedi. Babası “Ne parası?” deyip çekip gitti. Alev de üzgün üzgün dershaneye gitti. Bir değil iki değil, dershane parayı istiyordu. Veremeyince de Alev zor durumda kalıyordu.

Alev eve gelince durumu annesine anlattı. Annesi de babasına söylemesini söyledi. Alev yine babasının yanına gitti, durumu anlattı. Babası artık kızının okumayıp çalışacağını söyledi. Alev koşarak odasına gitti ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Annesi neden ağladığını sordu. Alev söylemeye başlayacağı zaman babası Alev’i çağırdı. Alev korkudan hemen aşağı indi.

Babası elinden tuttuğu gibi işe götürdü. Alev’in patronu olacak kişiyle konuşup anlaştılar. Alev her gün işe gidecekti. Annesinin de buna içi el vermiyordu, ama yapacak bir şey yoktu.

Alev bir gün işe giderken iş yerindeki kadınları gördü. Yolu şaşırdığı için fabrikanın yerini sordu. Kadınlar da ona oyun oynamak için karakolu tarif ettiler. Alev bir süre sonra kendini karakolun önünde buldu. Kendisinin oyuna getirildiğini anlayınca çok kızdı. Hemen geri döndü. Oradaki bekçi Alev'i üstündeki iş kıyafetiyle görünce şüphelendi ve hemen yanına gitti. Ne olduğunu sordu. Alev babasından korktuğu için üstünün kirlendiğini ve annesinin kıyafetlerini kullandığını söyledi. Evine doğru yola koyuldu. Babası eve geldiğinde Alev'e neden işe gitmediğini sordu ve kendince onu cezalandırdı.

Bu durum annesinin canına tak etmişti. Ertesi gün polise gitti ve her şeyi bir bir anlattı. Polis iş yerini bastı. Alev'in patronunu on sekiz yaş altında çocuk çalıştırdığından, babasını da kendi çocuğunu çalışmaya zorladığından tutukladı. Polis babayı sorgu odasına götürdü ve neden çocuğunu ve karısını başına buyruk cezalandırdığını ve şiddet uyguladığını sordu. Baba artık söylemek zorundaydı. Baba üzülerək:

— Çok küçüktüm o zamanlar. Benim babam manavdı. Borçlarını ödemek istemeyen serseri çetesi ceplerindeki bıçağı çıkarıp birçok kere babama sapladılar. Babam gözümün önünde can verdi. Bu yüzden hep nefretle büyüdüm. Sevginin ne demek olduğunu anlayamadım. Tek sevdiğim para idi. Kızımın benden sürekli para istemesi beni çıldırtmıştı. Ondan sonrasını zaten biliyorsunuz.

Adam sözlerini bitirince mahkemeye sevk edildi ve hâkim tutuklanmasına karar verdi. Bunu duyan Alev bütün olanlara rağmen babasının tutuklanmasına herkesten çok üzölmüşti.

ZEYNEP'İN DOĞUM GÜNÜ

Tekirdağ şehrinde Zeynep adında bir çocuk yaşardı. Zeynep okula bile zor gidiyordu. Devletin yardımıyla okula gidebiliyordu. Ailesi o küçük yaşta ölmüş. Bu yüzden de hiç anne baba sevgisi tadamamış. Hiçbir zaman arkadaşları gibi mutlu olamıyormuş.

Mevsimlerden ilkbahardı. Zeynep ilkbaharı çok seviyordu. Yine her zamanki gibi erkenden kalkıp üzerini değiştirmiş, kahvaltısını yapmış ve geç kalmamak için okul yoluna koyulmuştu. Evleri okula biraz uzak olduğundan erkenden yola çıkmıştı.

Zeynep yolda arkadaşı Kübra ile karşılaştı. Kübra ertesi gün doğum günü olduğunu söyleyerek Zeynep'i de davet etti. Kübra arkadaşıyla birlikte Zeynep'in yanından ayrıldılar.

Zeynep Kübra'nın doğum gününe takılı kaldı. Kendisinin hiç doğum günü olmadığı aklına geldi. İçinden "Keşke benim de doğum günüm olsa." diye geçirdi. Bir taraftan da Kübra'ya ne hediye alacağını düşünüyordu. Fakirdi, hediye almaya parası yoktu. Bunun ezikliği içinde tek başına okul yolunda ilerliyordu. Karışık duygular içinde vaktin nasıl geçtiğini anlayamadı. Okula geldiğinde saatin ne kadar da ilerlediğini fark etti. Telaşla sınıfına girdi. Hemen ders hazırlıklarını tamamladı, ama bir türlü dersine odaklanamıyordu.

Okul çıkışı Kübra tekrar doğum gününe gelmesi için davet

etti ve kesinlikle gelmesini istediğini belirtti. Karışık duygular içinde eve giden Zeynep ne yapacağını bilmez bir halde kendisini çürümüş koltuğun üzerine attı. Bir süre Kübra'ya ne hediye alacağını düşündü. En sonunda annesinin ona küçükken yaptığı bilekliği hediye etmeye karar verdi. Herkes verdikten sonra en son o verecekti hediyesini.

Zeynep “Keşke benim de doğum günüm olsa, arkadaşlarım hediye alsın.” diye düşündü. Hayatında hiç doğum günü kutlamadığı için üzülmüyordu.

Ertesi gün herkes Kübra'nın doğum günü için evde toplanmıştı. Zeynep de hediyesini paketlemiş ve Kübralara gelmişti.

Doğum günü kutlaması başladı. Kübra'nın annesi büyük bir pasta getirdi. Üzerinde mumlar yanıyordu. Herkes “İyi ki doğdun Zeynep!” diyordu. Zeynep önce olanlara bir anlam veremedi. Ama arkadaşlarının kendisi için hazırlamış oldukları sürprizi anlamada gecikmedi. Pastadaki mumları üfledi ve pastayı kesti. Arkadaşları Zeynep'e hediyelerini verdiler. En son Kübra hediyesini getirdi. Zeynep hediye paketini açınca çok sevindi. Kübra ona bir saat hediye etmişti.

Zeynep ilk defa bir doğum günü kutlamıştı ve arkadaşları ona sürpriz yapmışlardı. Çok mutlu olmuştu. O gece tatlı bir uykuya dalmak için yatağına uzandığında mutluluktan gözlerinden yaşların geldiğini fark etti. Arkadaşlarının hep mutlu kalması için dua ederek uykuya daldı.

BİR BEBEK MESELESİ

Yeni bir bebek doğmuştu. Yeni doğmuş bir kız. Bu bebek ailenin ilk çocuğuydu. Hastaneden ailece çıkmışlardı. Mutluluklarını, sevinçleri paylaşıyorlardı ilk defa. Arabaya binip evlerine gittiler. Bebeğin ismini belirlemek için konuşulurken beşiğine yerleştirdiler. Oturma odasına gittiler. İlk söz kız çocuğunun annesinden çıktı:

— Adı Melisa olsun, en güzel isim bu.

Akşam oldu ve herkes uyudu. Ertesi gün anne dışında herkes işe gitmişti. Evde bebekle annesi kalmışlardı.

Anne yeni uyanmıştı. Beşikte duran bebeğe baktı, fakat bebek için yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu fark etmişti anne. Bebek hareket etmiyordu. Anne heyecanlanmıştı, ne yapacağını bilemedi. Eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Önce bebeği kucağına aldı ve sırtını ovalamaya başladı. Fakat geçmiyordu. Hemen telefonu eline aldı ve yakın bir akrabasını aradı. Akrabası ambulansı aramayı akıl etti. Anne acele bir şekilde bebeği alıp aşağıya indi. Aceleyle hastaneye gidildi.

Hemşirelerin elinde cansız gibi duran bebeği kuvöze koydular. Anne ise hemen aileye haber verdi ve aile hastaneye geldi. Herkes korkuyordu. Doktor geldi ve:

— Korkulacak bir şey yok. Şu anda sadece soluk borusuna tükürüğü kaçmış. Üç gün hastanede kuvözde kalacak.

Üç gün sonra bebek eve getirilmişti. Fakat hala bir adı yoktu. Annesi Melisa olmasında kararlıydı, fakat babaanne artık onun herkes için gözde bir bebek olduğunu düşündüğü için farklı bir kararla “Gözde olsun!” dedi ve o günden sonra bu kız çocuğunun ismi gözde oldu.

ZORLA ÇALIŞTIRILAN ADEM

Bin dokuz yüz doksan yedi yılında doğmuş bir çocuktur Adem. Hem maddi hem de manevi durumu iyi değildir. Anne ve babası ayrılmıştı, ama bu Adem'in suçu değildi. Adem babasıyla yaşıyordu. Adem'in babası başka bir kadınla evlenmişti. Adem bu duruma çok üzülüyordu. Çünkü babasının evlendiği kadın çok kötü bir kadındı. Ama Adem'i asıl üzen şey bu değildi. Adem'in okumasını engelliyordu. Üvey annesi engellediği için Adem bir yıl okula gidemedi ve sınıfta kaldı. Adem'in üvey annesi babasına oğlunun okula gitmek istemediğini, okula gidiyorum diye çıkıp okul dışında vakit geçirdiğini söylüyordu.

Sekizinci sınıftan sonra okumayı düşünmüyordu Adem. Babası Adem'in bu kararına sesini çıkarmayıp sekizinci sınıftan sonra okumamasına izin verdi.

Sene sonu olmuştu. Adem sekizinci sınıfı bitirdi. Ama diğer arkadaşları gibi lise sınavlarına girmede. Zaten onun lise okumaya niyeti de yoktu. Babasından da izin almıştı.

Adem'in canı sadece evde yatıp, dışarılarda gezmek istiyordu. Babası buna da göz yumdu. Ama Adem'in üvey annesi evde yatıp, oturmasına izin vermiyordu. Adem'i zorla çalıştırıyordu. Ona iş bulması için sürekli baskı yapıyordu. Adem'in babasının bu durumdan haberi yoktu. Adem kaç kez babasına söylemeye çalışsa da üvey annesi buna izin vermiyor, konuyu değiştiriyordu. Sanki üvey annesinin gözlerinden bir alev topu fıskırıyordu.

İste bu yüzden Adem söyleyemiyordu. Üvey annesi gibi konuyu başka yere saptırıyordu. Çünkü üvey annesinden çok korkuyordu.

Adem en sonunda istemeyerek de olsa bir iş buldu. İnşaatta çalışacaktı. İşe başladığı inşaat eski okuduğu okulun tam karşısındaydı. Adem ilkokul öğretmenini her sabah her akşam görüyordu. Bir gün öğretmeni dayanamayıp Adem'in yanına gitti. Adem'in gözleri doldu. O anda ortalıkta bir sessizlik oldu. Adem'in yüzü kıpkırmızı oldu. Öğretmen Adem'e ne olup bittiğini öğrenmek istediğini söyledi. Adem öğretmenine tüm olup bitenleri anlattı. Okumak istediğini ama üvey annesi tarafından okutturulmadığını, üvey annesinin onu zorla çalıştırdığını anlattı. Adem'in öğretmeni destek olmaya karar verdi. Öğretmeni Adem'i ve üvey annesini lisede okuması için ikna etti. Lise sınavlarına giren Adem üstün başarı göstererek öğretmenin yüzünü kara çıkarmadı.

HAYATIN ZORLUKLARI

Bir zamanlar çok fakir bir çocuk varmış. Çocuğun adı Fatih imiş. Annesi ile babası çok fakirlermiş. Hiçbir şey alma imkânları yokmuş. Babası hep tahtadan sandalyesinde oturur, annesi de kanepede örgü örermiş. Bazen babası kardeşi Zeynep ile kendisine tahtadan oyuncaklar yapar, ikisi de onlarla oynarlarmış. Bazen annesi onu gezsin diye kendisi yeni örgü alırken onu da götürürmüş. Babası iyi kalpli, yardımsever, övülen, ünlü, planlı, kısa sakallı, mavi gözlü, kahverengi saçlı bir insanmış. Annesi de yufka yürekli, istediklerini veren, başında örtü olan köylü tarafından sevilen bir kadınmış. Bir gün babası ormana odun kesmeye gitmiş. Fakat asla geri dönmemiş. Anası:

— Belki de onu aylar öldürmüştür, demiş.

Fatih:

— Olabilir, hemen gidip arayalım, demiş.

— Hayır, gitme seni de kaybetmek istemiyorum, demiş annesi.

Fatih, babasının cenazesine gitmiş herkes çok üzgünmüş. Çünkü babası köyde en çok sevilen insanlardanmış. Muhtar, Fatih'in öğretmeni özellikle çok üzgünmüş. Fatih'in anası o zamanlar hamileymiş ve koca acısından çocuğu gelişmemiş ve çocuğu ölü doğmuş. Annesi ikinci acıya dayanamayıp üzüntüden hastalanmış ve yataklara düşmüş. Hali küflenmiş elma gibiymiş.

Zaman çok hızlı geçiyormuş. Özellikle köylü hastalandığında ya da başları dertte iken yardım ederlermiş, ama artık Fatih'in annesi hasta, babası ölü iken yardım edemiyorlarmış. Hemen köylü evlerine gelip anasının evlerini yiyeceklerle doldurmuşlar. Çorbalar, ekmekler, tavuklar, çaylar ve daha neler neler...

Fatih de çok çalışkan bir çocukmuş. O öğretmen olmak istiyormuş. Böyle zaman çok hızlı geçmiş. Ve kış gelmiş. Annesi ağır bir hastalık geçiriyormuş. Fatih odunları kesiyor, yemek hazırlıyor, annesinin odasına çorba götürüyor ve annesinin her işine yardımcı oluyormuş. O nedenle okula da gidemiyormuş. Bir gün annesi ölüm eşiğinde iken oğluna vasiyetini bildirmiş:

— Ey oğul! Kardeşine iyi bak. Kardeşin önce Allah'a ve sonra sana emanet demiş ve hayata gözlerini yummuş. Hepsi göz yaşlarına boğulmuşlar. Fatih'in artık okula gitmesi çok zormuş. Sonraki gün annesinin cenazesine gitmiş. Ağlayarak cenaze namazını kılıp annesini defnettikten sonra evine kardeşinin yanına dönmüş. Kardeşi:

— Ağabeyciğim, bana oyuncaklar yapsana, hani babam yapıyordu ya ağabeyciğim, ne olur yap, canım ağabeyciğim, demiş.

Fatih de üzüntü ile:

— Tabi ki canım kardeşim, demiş ve odun kesmeye koyulmuş. Kardeşi daha beş yaşında imiş. Onun için bazı kelimelere dili dönmüyormuş. Fatih güzel bir dağ keçisi oyuncacı yapmış. Oyuncacı kardeşi çok beğenmiş. Hatta sevinçten havalara uçuyormuş. Ağabeyine sarılmış. Zeynep her saniye Fatih'e annesini babasını çok özlediğini söylüyormuş. Gece yarısı olmak üzere

iken kapıları çalınmış. Gelenler Fatih'in öğretmeni, İmam Emmi, Muhtar Emmi ve Fatih'in arkadaşları imiş. Onları karşılamışlar, konuşup sohbet etmişler. Sohbetten sonra asıl meseleyi konuşmaya Muhtar Emmi başlamış:

— Sizin ananız babanız bize hayatları boyunca çok iyi davrandılar. Bu davranışların karşılığı olarak biz de size yardımcı olmak istiyoruz, demiş.

Fatih'in öğretmeni araya girmiş:

— Hem Zeynep okul vakitleri İmam Emmilerde kalır, çocukları ile oyun oynar, demiş.

Fatih de:

— Rahatsız etmeyelim sizi, demiş.

Hepsi birden:

— Ne münasebet. Sizin başımızın üstünde yeriniz var, demişler.

Fatih de ısrarlarına dayanamayıp tekliflerini kabul etmiş. Her hafta birinde kalmışlar. Fatih çok mutlu ve sınıfın en çalışkan öğrencisi imiş. Fatih ile Zeynep, zor şartlarda büyümüş. Aradan yıllar geçmiş. Yıllar sonra Fatih öğretmen, Zeynep bankacı olmuş.

KAÇAK ÇOCUKLAR

Ormanda uyuşturucu satan bir adam her hafta bir çocuğu sıcak yuvasından ayırıp kötü ellere düşürüyormuş. Kimini evlerinin önünden oyun oynarken kaçırmış. Kimini parkta oynarken, kimini de marketlerden çıkar çıkmaz peşine düşüp kaçırmış. Kaçırıldığı bu zavallı ve üzgün çocukları satıp para kazanıyormuş. Kazandığı para ile uyuşturucu alıp, satıyormuş.

Çocuklar bu adamdan nefret ediyorlar ve ondan kurtulmak için plan yapıyorlarmış. Onu öldürmek istiyorlarmış. Ama bir türlü hazırladıkları planları uygulayamıyorlarmış. Çocuklardan birisi:

— Artık yeter, bıktım, kaçalım buradan, kim benimle gelmek ister, dedi.

Bir başkası:

— Ben geliyorum. Burada daha fazla durulmaz, dedi.

Bütün çocuklar bir bir kaçmaya karar verirler. Uyuşturucu satan adamın eziyetlerinden bıkan çocuklar bir araya gelip kaçma planı yapmaya başlarlar ve işe koyulurlar.

İçlerinden birisi adamla konuşurken diğer çocuklar arkadan gizlice yaklaşp odunla kafasına vurarak bayıltacaklardı. Planı gerçekleştirmek için güneşin doğmasını beklediler. Güneş yavaş yavaş doğarken uyuşturucu satıcısı olan adam uykudan

uyanıp elini yüzünü yıkamaya lavaboya gitti. Kıyafetlerini giydi ve dışarı çıkmak için kapının kolunu sıkıca kavrayarak yavaşça aşağıya çekti. Eski kapı gıcırdayarak ağır ağır açıldı. Adam ucsuz bucaksız tarlalara bakarak:

— Bugün başıma kötü bir şey gelecek, ama ne, diye mırıldandı.

Adamın yanına giden bir çocuk bu gün yapacakları işleri bahane ederek konuşmaya başladı. Uyuşturucu satan adamı oyalıyordu. Dikkatini hep iş üzerinde tutmaya çalışıyordu. Diğer çocuklardan en irisi eline aldığı bir odun parçası ile arkadan sessizce yaklaştı ve adamın kafasına hızlıca indirdi. Koca bir çam ağacının yıkılması gibi adam yere uzandı. Çocuklar hemen bir araya geldiler ve hızlıca oradan uzaklaştılar.

On arkadaş yola koyuldular, bir patikayı takip ettiler. Bu patikanın nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Ama başka yapacakları bir şey de yoktu. Kötü adamdan kaçmak için her tarafı dikenli çalılarla çevrili bu patikadan başka gidecek bir yol bulamamışlardı. Ağaçlardaki çeşitli meyvelerle karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı. Uzun bir süre yol gittiler. Uçsuz bucaksız tarlaları, azgın nehirleri geçtiler. Fırtınalarla boğuşarak bir evin bahçesine geldiler. Burada soluklanmaya karar verdiler. Hem soluklanacak hem de neler olup bittiğini kontrol edeceklerdi.

Bir müddet sonra oraya bir kamyon geldi. Kamyonun kasasına saklanıp oradan çabucak uzaklaşmak gerektiğini düşündüler. Hep birlikte kamyonun kasasına atladılar. Onları yeni bir macera bekliyordu. Bir müddet gidince kamyon aniden durdu.

BÖLÜM II

Hayal Kurmak Güzeldir

KÜTÜPHANEDE UZUN BİR SAAT

Öykü; kumral kısa saçlı, kahverengi gözlü, yedinci sınıfa giden bir kızdır. Arkadaşı Melike, ela gözlü birisi. Ünzile ise kısa saçlı, mavi gözlü bir kızdır. Bu üç arkadaş cuma günü annelerinden müsaade alırlar.

Saat dörtte araştırma yapmak için kütüphaneye gitmeye karar verirler. Kütüphaneye intikal ettiklerinde saat dört buçuk olur. Kızlar kütüphanenin merdivenlerinden çıkarken etrafı incelerler. Daha önce böyle bir kütüphane görmemişlerdir. Bu kütüphanede çok farklı, eğlenceli, esrarengiz bölümler vardır. Duvarlarda ünlü ressamaların portreleri ve şiirleri vardır. Bunlar kızların çok ilgisini çeker. Kızlar çıkarken birçok bölüme de rastlarlar, en çok ilgilerini çeken bölüm müze bölümüdür. Sonra kızlar kitapların olduğu bölüme gelirler. Orası da tarih, coğrafya, edebiyat gibi kısımlara ayrılmıştır. Üçü farklı bölümlere ayrılır. Hepsinin de ilgisini çeken birçok kitap, ansiklopedi vardır. Hepsi de beğendiği kitapları masaya koyar ve inceler. Onlardan birçok not alırlar. Daha sonra hademe orayı temizlemek için onları başka odaya gönderir. Onlar da müze bölümüne giderler. Orada ilgilerini çeken, çok farklı şey vardır. Etrafı incelemeye daldıkları için saate bakmayı unuturlar. Sonra hademe, kızlar çıktı sandığı için kapıları kilitleyip çıkar. Kızlar etrafı hâlâ incelerler. Kızlar diğer bölümleri incelemek için kapıyı açmaya çalışır, lakin kapı kilitli olduğu için açamazlar.

Daha sonra hademe demir kapıyı örterken “paaat” diye bir ses çıkar. Melike ve diğerleri hep birlikte camdan bakarlar. Baktıklarında içerde kaldıklarını anlarlar. Saate baktıklarında saat beş olmuştur. Hepsi birden ceplerine bakarlar. Ama hiç birinin telefonu yanında yoktur. Daha sonra oradaki telefonu kullanmayı denerler, lakin telefon çalışmaz. Şimdi ne yapacaklar? Öykü:

— Camdan bağırırım, belki biri sesimizi duyar, der. Hepsi bir ağızdan bağırır, ama seslerini duyuramaz. Bu fikir işe yaramayınca, içeride birisinin olduğu ihtimaliyle kapıya vururlar, ama görevli de hademe ile birlikte kapıyı kilitleyip çıkmıştır. Kızlar oturup bir çözüm düşünürler. Öykü ayağa kalkarak etrafa bakınır. Yanlışlıkla ayağı kayıp yere düştüğünde alt kata inen gizli bir kapı bulur. Hemen arkadaşlarını yanına çağırır ve hep birlikte kapıyı açarlar. Aşağı inen bir merdiven vardır. Kızlar korksalar da merdivenden aşağı doğru inerler. Yavaş yavaş inerken Öykü’nün ayağı yere değer ve arkadaşlarına:

— Kızlar geldik galiba, aşağısı boşluk değil, inebiliriz.

İndiklerinde gördüklerine inanamazlar. Orada mumyalar, heykeller ve bir sürü kemik vardır. Üçünün de tüyleri diken diken olur. Korktukları için hemen yukarı çıkarlar. Yukarıdaki telefonun kablosunun kesik olduğunu gördüklerinde hemen onu yanlarında getirdikleri bantla yapıştırıp kullanmaya çalışırlar. İlk seferde başarılı olamazlar da ikincide başarılılar ve hemen polisi ararlar. Polise ailelerinin numaralarını da verirler ve orada beklerler. Polis ve aileleri gelir. Kızlar olanları ve gördükleri-

ni polise anlatırlar. Polis ertesi gün hemen görevlilerle görüşüp kızların dediklerinin doğru olup olmadığını sorarlar. Görevliler kızları yalanlarlar. Kızlar bunları duyunca kanıtlarını yani gizli geçidi polise gösterirler. Polis kütüphane görevlilerini ve müdürü sorguya alır. Müdür hariç hepsi korktuğu için doğruları anlatır. Polis de kütüphaneyi yıkıp tarihi eserleri saklayacak bir müze yaptırmaya karar verir ve kızların sayesinde doğrular ortaya çıkar.

OYUNA GELEN HIRSIIZ

Bir tiyatro sahnesi daha bitmişti ki peşinden yenisi geldi. Hırsız müzeye girerek bir ressamın portresini çalmak istiyordu. Müzeye giderken üstüne şüphe çekmeyen bir şey giymek istedi. Her zamanki kıyafetleri yerine yaz gününde kar maskesi, kaban ve bere giyip gitti. O zaman daha çok şüphe çektiğini ve komik olduğunu bilmiyordu. Müzeye varana kadar herkesin gözü ondaydı. Müzeye vardığında ise güvenlik görevlisi bir kahkaha patlattı. Onun üzerine bir de hırsız güldü. Güvenlik görevlisi hırsıza neden güldüğünü sordu.

Hırsız:

— Ben de senin üstündekilere güldüm, dedi güvenlik görevlisine. Ne varmış benim halimde, normal iş kıyafetlerim, yani üniformam.

Hırsız:

— Doğru söylüyorsun aslında, boşuna güldüm. Amaaaan! İyice saçmaladım. Neyse, asıl konuya gelelim. Ben buraya bir ressamın portresini çalmaya geldim, çekil de alıp gideyim.

Güvenlik görevlisi:

— İyi, geç o zaman, dedi ve birden “Hırsızlık yapmak mı?” diye tekrar etti ve hemen hırsızın önüne geçti.

Güvenlik görevlisi:

— Dur bakalım, yok öyle yağma. Önce beni alt etmelisin, dedi ve kavga etmeye başladılar. İkisi de birbirlerine vurmaya çalıştılar, ama beceremiyorlardı. Bu böyle biraz sürdü. Hırsız da nasıl olduğunu anlamadı, ama güvenlik görevlisini etkisiz hale getirdi. Sonra etrafa göz atmaya başladı. Birden bir ses duydu ve arkasına baktığında ondan çok farklı giyinmiş bir hırsız gördü. Hırsızlar birbirine bakakaldı. Sonra ikinci hırsız ilk gelene yumruk attı. Birincisi ise ona karşılık verdi. İki üç yumruktan sonra ikinci hırsız yendi. İlki yere serildi. İkinci hırsız en güzel, paha biçilmez tablolardan, eserlerden çaldı. Birinci hırsız ayıldığında ikinci hırsız çoktan kaçmıştı. Hırsız kaçarken eşiğe takılmış ve düşmüştü. Bunun üzerine seyirci koca bir kahkaha attı. Hırsız kaçtı, gitti. Diğeri ise müzeyi gezmeye başladı. Gezerken önemli ressamın resimleri, portreleri, heykeltıraşların heykellerini gördü. Yine başa dönmüştü.

Güvenlik görevlisi ayılmış, diğeri hırsızın peşine düşmüştü. Hırsız güvenlik görevlisine ait odaya girdi ve orda sarılı bir resim buldu. Müzeden sadece onu çalarak kaçtı. Sokakta yürürken yine herkes ona bakıyordu. Yürürken acıktı ve susadı. Bir markete uğrayıp bir şeyler aldı. Sonunda eve vardı. Resmi açtığında güvenlik görevlisinin çocuğunun yaptığı resim olduğunu anladı. Aslında resmi beğenmişti, ama diğeri hırsızın çaldıklarını düşününce geri dönüp daha iyi şeyler çalmaya karar verdi. Oraya gittiğinde diğeri hırsızla beraber yakalandı. Hapse girince yaptıklarına pişman oldular.

HAYATIM RÜYA

Sıcacık yatağımda ve camdan gelen sıcak hafif bir esinti ile adeta bebekler gibi uyuyordum. Birden çalar saat çaldı, yataktan hopladım, ayağımı yatağın kenarına vurdum. Ağzımda kötü bir tat vardı. Her şey rüyaydı ve camdan gelen buz gibi hava yüzünden boynum tutulmuş olmalıydı.

Bugün pazartesi olmalıydı. Göz kapaklarıma binlerce ton ağırlık binmiş gibiydi. Gözümü açamıyor, sarhoş gibi evde dolaşırken mis gibi sucuklu yumurtayla uyanıverdim. Hemen üstümü giyip çantamı topladım, yemeğimi yedikten sonra da okulun yolunu tuttum.

Okula geldiğimde zil çaldı ve sınıfa koştum. Öğretmen gelmeden yetiştim ve benim ardımdan öğretmen geldi, oturdu. Yoklama aldıktan sonrada derse devam ettik. Ben kitap okumayı sevdiğim için teneffüs aralarında hep kütüphaneye gider, okuyabildiğim kadar kitap okumaya çalışırdım. Diğer ders boş olduğu için müdürden izin alarak dışarı çıktık. Biraz dolaştıktan sonra boş boş dolaşacağıma “Kitap okurum daha iyi.” dedim ve kütüphaneye gittim, oturdum. Başladım okumaya...

Zamanın nasıl geçtiğini bile anlayamadım. Kapıya doğru yürüdüm. Kapı eski olduğu için biraz zor açılıyordu. Kapının koluna yüklenmiştim ve kapının kolu elimde kaldı. Kapı açılmıyordu. Korktum ve bir an oturup düşündüm. En mantıklısı oturup

yardım beklemektir. Yapacağım başka bir şey yoktu. Elime bir kitap aldım ve okumaya başladım, birden cam açıldı ve okuduğum kitabın sayfaları dönmeye başladı. Korktum ve kitaplar üstüme doğru gelmeye başladı.

Uyandığımda raflardaki bazı kitapların üstüme düştüğünü gördüm. Kalkıp kapıya baktım ve kolunun kırık olmadığını gördüm. Açmaya çalıştımsa da kapı açılmıyordu. Her halde kapı kilitlemiş olmalı diye düşündüm.

Gecenin bir yarısıydı. Anneler aklıma geldi. Acaba beni arıyorlar mıydı? Bu düşünceler içerisinde beklerken uyuyakalmışım. Rüyamda annemin bana seslendiğini gördüm. Annem uyanmamı istiyordu. Sürekli beni sarsıyordu. İrkildim ve uyan-dım. Uyku mahmurluğu ile etrafıma bakınırken annemi karşımda gördüm. Meğer annem gerçekten de beni uyandırmak için uğraşıyormuş. Rüya gördüğümü sanıyordum, ama annem beni bulmuş.

Anneme sarılacaktım ki bir kapı çarpması duydum. Annem bana kızmış ve elinde terlikle kızgın kızgın kalkmazsam terliği yapıştıracağını söylüyordu. Nerden bilebilirdim rüya içinde rüya gördüğümü. Hemen kalktım ve annemin daha fazla kızmasını engelledim. Üstümü başımı giyip çantamı topladıktan sonra yemeğimi yedim ve okulun yolunu tuttum.

KARANLIK ORMAN

Nipanya'da sabah oluyor, çiçekler açıyor ve çocuklar etrafında koşuyordu. Nipanya küçük bir kasaba olmasına rağmen her yere mutluluk saçan güzel bir yerdi. Bu küçük kasabanın büyük bir sorunu vardı, yaratık sorunu... Yaratıkların kırmızı gözleri, renk değiştiren tenleri, kocaman ağızları, üç kolu ve altı ayağı vardı. Bu yaratıklar güneşten hiç hoşlanmazlar, bu yüzden de karanlık ormanda yaşarlardı.

Kasabada yaşayan ünlü bir avcı vardı. Bu avcı iri yapılı, kahverengi gözlü, siyah uzun saçlı, beyaz tenli birisiydi. Güneş gözlüğü takar, deri pantolon ve ceket giyerdi.

Kasabanın avcısının küçükken bir yaratık öldürdüğü söyleniyordu. Avcının babasından kalma iki köpeği vardı ve onlara çok iyi bakar, beslerdi. İyi eğitilmiş bu köpekler avcının en iyi iki dostuydu.

Avcı şafak vakti avlanmaya çıktığında karanlık orman çok sakindi. Yaratıklar ortalıkta gözüküyordu. Ağaç kabuğunun rengine bürünmüş olan yaratık birden avcının üstüne doğru atarken avcı kılıcını karnına sokarak bağırsaklarını deşti. Birçok yaratığın belirdiğini gören avcı kaçmaya başladı, ama karanlık orman çok sığ olduğu için kaçamadı. Aklına birden güneşin doğduğu geldi ve yaratık tam onun üstüne atarken okunu çıkar-
dı, ağacın dalına attı. Dal kırılınca birden avcının etrafını güneş

ışığı kapladı ve yaratık üstüne atlayamadan yanarak öldü. Bunu fırsat bilen avcı kaçmaya başladı. Yaratıklar güneş ışığından geçemediği için avcıyı yakalayamadılar ve geri döndüler.

Avcı kasabaya döndüğünde bir plan yaptı, ama bu plana kasabalıları da kattı. Bütün kasaba ormanı çevreledi ve güneşin doğmasına saniyeler kala herkes eline parlak bir eşya aldı. Güneşten gelen ışınları ormana yansıtarak yaratıkları hem gördüler hem de öldürmek istediler. Buna sinirlenen yaratıklar ağaçların arkalarına saklandılar ve beklediler. Kasabalının biri yanlışlıkla bir ağacı yaktı ve orman tutuştu. Yaratıklar her yere kaçıştı, ama sonunda çok az bir bölge kalınca güneş battı ve yangın söndü. Yaratıklar bunu fırsat bilerek kasabalılara doğru koştular. Kasabalılar da ellerinde tırpan ve küreklerle yaratıklara saldırdılar. Avcı da okuyla ve kılıcıyla yaratıkları katletmeye başladı.

Destansı bir savaşın ortasında kalan avcı direndi. En sonunda bir yaratık tam onu öldürecekken köpekleri o yaratığın üstüne atladı ve kafasını kopardılar. Kasabalılar iki saat süren savaşın sonunda galip geldiler.

Kasabalılar galibiyete sevinirken birden yerin altından sesler gelmeye başladı ve yerin altından dev bir yaratık çıktı. On metre boyunda olan bu yaratık çok sinirli olduğu için herkesi öldürmeye başladı, ama avcı pes etmedi. Kılıcıyla dev yaratığın üstüne doğru koşarken yaratık onu havaya doğru fırlattı. Avcı hemen yaratığın üstüne doğru atladı ve kılıcı gözüne sapladı. Can çekişen dev canavar yere düştü. Hemen köylüler yaratığı yakaladılar ve bağladılar. Avcı tam rahat bir nefes almışken ölü

taklidi yapan bir canavar birden üstüne atladı ve avcının kafasını kopardı. Bir köylü ise o yaratığın karnına sapladığı tırpanı kırdı ve bir daha sapladı. Güneş doğarken tüm yaratıkların cesetleri yandı.

Avcının mezarını babasının yanına yaptılar ve yanına da iki en iyi dostu köpekleri koydular. Avcının mezarı çiçeklerle doluydu ve beyaz bir taşı olan güzel bir mezardı. Avcıyı da yıkayarak beyaz bir örtüye sarıp gömdüler.

RÜYANIN ÖĞRETTİKLERİ

Bugün hava biraz üzüntülü, herhalde yağmur yağacak. İçimde bir hüzün var, gökyüzüyle anlaşmış gibi. Kitabın en korkunç sahnesine gelmişim ki birden gökyüzü karardı ve şimşekler çakmaya başladı. Tam o sırada elektrikler kesildi. Birden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Tir tir titriyordum. Annemi arayacaktım, telefonu elime almıştım ki birden kapı çaldı. Korkarak kapıyı açtım.

Karşımda hayatım boyunca görmediğim bir kadın ile bir adam vardı. Merakla kim olduklarını sordum. Cevap vermek yerine üstüme üstüme geliyorlardı. Birden “İmdaaaat!” diye çığlık atmaya başladım. Çığlık attıkça bana daha çok yaklaşıyorlardı. Beni yakalayıp sandalyeye bağladılar ve ağzımı bantladılar.

Ardı arkası kesilmeyen sorular sormaya başlamışlardı. Adın ne? Baban kim? Annen nerede?... Verdiğim cevapları kabul etmeyip yalan söylememem için beni azarlıyorlardı. Hem etrafımda dönüyorlar, hem de bağırarak sorulara sorular ekliyorlardı.

Bir ses “Kızım ne oldu? Uyan!” diyor ve bir el beni dürtüyordu. Gözlerimi açınca karşımda annemi gördüm. Annem imdat çığlıklarımı duyunca beni uyandırmış. Meğer derin uykunun ortasında rüya görüyormuşum. Rüyanın etkisiyle de bağırıyormuşum.

Rüyamı anneme anlattım. Annem de bu rüyadan bir ders çı-

ENOMONAHİ EVDE OTURUYOR

Enomonahi'nin iki çocuğu olmuştu. Artık macera hayatından çekilmişti. Aslında çekilmek istemiyordu. Eşi onu zorla işinden etmişti. Bunların komşuları da Nudonasuku ile Narinasuku idi.

Çocukları iyice büyümüşü. Birinin adı Çukolatako ve erkekti. Diğerinin adı ise Reçelesuko adında bir kızdı. Bir gün karı koca diyaloga girdiler.

- Acaba Çukolatako büyüyünce ne olacak.
- Babası gibi olacak tabi ki.
- Senin gibi canını tehlikeye atmasına izin vermem!
- İzin almıyoruz ki.

Eşi kızarak odasına gitti. Orada biraz düşündü ve babası gibi olmasında bir sakınca olmadığına karar verdi. Tam da o zaman Enomonahi'nin işi çıktı. Aslında bu yalandan bir işti, yokluğu nasıl bir sonuç doğuracaktı, onu merak etmişti. Adam gitmeden önce eşi onu okudu, üfledi. Adam:

- Teşekkür ederim, yüzümü yıkadın.
- Bir şey değil.

— Hadi ben gidiyorum.

Enomonahi çatıda birkaç gün kaldı ve geri geldi.

— Ne çabuk geldin?

— İşim kısa sürdü, dedi ve içeri girdi. Girer girmez ayağına ıslak bir şey geldi ve çocukların yemeklerinden dökülen bir parçanın üstüne bastığını fark etti ve:

— Bir ev kadınsız olmuyorsa erkeksiz hiç olmaz. Hep kadınlar temiz olamaz.

— Haklısın, dedi eşi ve ona hak verdi, özür diledi. Fakat bir şey daha istedi. O da evde durması idi. Enomonahi istemese de kabul etti. Bu şekilde bir ay, iki ayaltı ay geçti. Sonunda Enomonahi çok sıkıldı ve bir bahane uydurmaya çalıştı. Tüm cesaretini toplayarak eşinin karşısına geçti ve:

— Ben bu ev hayatından çok sıkıldım. Artık dışarı çıkıp macera yaşamak istiyorum. Ben bir Rambo'yum, bir Tarzan'ım, dedi. Sonuç ise terlikten kaçmaya çalışan kocaman bir adam. Kaçmaya çalıştı ve çocuklarına annesine şaka yapacağını söyledi. Şakası evden çocuklar ile kaçıp karısını kokutmak olur. Tam bu sırada karısı içeri girer ve:

— Senin üstüne biraz fazla geldim, affedersin. Sen de biraz dışarı çıkabilirsin.

— Gerçekten mi?

— Hayır, bir nisan şakası yaptım.

— Ama bugün bir nisan değil ki, iki nisan.

— Ama olur mu böyle iş?

— Bir nisan şakası yaptım, der ve karısı gülerek mutfağa geçer.

Tam uyuyacakları sırada eve bomba atılır. Atan adamlar evin önünde beklerler. Bomba atanlara niçin attıklarını sorarlar. Onlar da yanlış eve attıklarını söylerler. Enomonahi de o adama sıkı bir yumruk indirir. O adamın arkadaşları da Enomonahi'ye yumruk indirirler. Enomonahi gözlerini hastanede açar. Karısına:

— Bir daha macera yok. Baksana halime. Orada beni kurtaracaklar olmasaydı halim daha beter olurdu.

— Benim sözüme uysaydın böyle olmazdı, der eşi ve Enomonahi bundan sonra evinde uslu uslu oturur.

Atalarımız boşuna söylememiş, azı karar çoğu zarar diye. Fazla ilaç da fazla macera da zarardır.

EZELİ REKABET, EBEDİ DOSTLUK

Bir zamanlar bir aile varmış. Bu aile vurdumduymazmış. Bir gün bir kuş almışlar. Bu kuş çok çirkinmiş. Onlara göre bir yıl, bize göre bir hafta beslemişler. Bakmışlar, bu kuş büyümüyor, salmışlar kuşu. Ama hiç düşünmemişler. Kartallar yer mi? Aç kalır mı? Ölür mü? Hiçbirini düşünmemişler. Bu kuş ise Fernbahçe’yi temsil eden kanarya imiş. Kanarya, bir gün başı boş dolanırken bir arı kovanı görmüş ve zaman kaybetmeden kovanda bulunan bütün balları mideye indirmiş. Arılar ise direk peşine düşmüşler. Kanarya korku içinde kaçıyormuş. Beşiktaş’ın temsili kuşu kartal onu kurtarmış, bir yere tıkmış ve sormuş:

- Yine ne işler açtın başına?
- Çok açtım.
- Hee! Çok açtın arılara mı sataştın?
- Hayır, sadece ballarına ortak oldum.

Kartal kanaryayı kurtarıp kendine köle yapma niyetindeymiş. Kanaryayı bir zindana kapatmış. Onu orada yaklaşık bir asır bekletmiş. Kanarya orada neredeyse kuş olduğunu unutacakmış. Bir deri bir kemik kalmış. Üzerinde sadece bir sarı bir de lacivert tüy kalmış. Kartal en son yapılan “FB-BJK” maçından sonra öfkeyle kanaryanın yanına gelmiş. Kanarya durumu anlamış. Kanarya bitkin bir ses tonuyla:

— Sen ne kadar beni bir köle gibi çalıştırsan da biz yine maçları kazanacağız, demiş.

Bu söz üzerine kartal kanaryanın üzerine atılacakken kanarya bir boşluktan faydalanıp kaçmış.

Kanarya serbest olmanın sevinciyle uçuyormuş. O arada Galatasaray'ın temsili hayvanı aslanı görmüş. Ona Süleyman Seba'nın öldüğünü söylemiş. Birkaç gün sonra hep beraber cenazenin başına gitmişler. O günden sonra rakip birer takım olsalar da hep dost olacaklarmış.

GZEML KU

Özge o gün okulda dolaşıyordu, sevmediği arkadaşı Elif geldi. Özge her zaman Elif'e çok kötü davranıyordu. Çünkü Elif zge'den akıllıydı. Derslerine her zaman zge'den çok çalışıyordu. Özge de onu çok kıskanıyordu ve ona hep kötü davranıyordu. O gün de matematik sınavından önce Elif yokken onun kalemliğinden kalemini aldı ve sakladı. Hoca sınav kâğıtları elinde sınıfa girdi. Sınav kâğıtlarını dağıttı ve sınav başladı. Elif kalemliğinin içinde kalemini aradı ancak bulamadı. Yedek kalemi var mı diye zge'ye sorarken hoca geldi ve Elif'e kızarak:

— Elif niye etrafa bakınıyorsun?

— Hocam kalemimi bulamadım da, zge'ye yedek kalemi olup olmadığını soruyordum.

Bu sırada zge sakladığı kalemi Elif görmeden onun masasına koydu ve:

— Hocam, Elif kopya çekiyor, kalemi var, bakın burada.

zgenin yalanına inanan hoca Elif'e çok kızdı ve onu sınıftan attı. Okul ıkıı zge evine geldi. Akam yemeğini yedi. Televizyonda çok sevdiği çizgi filmi izledi ve odasına çıkıp uyudu.

Aır sıcak bir cumartesi günüydü. Özge kalktı ve kahvaltısını yapıp her gün yaptığı gibi camın önüne geçerek saatlerce dı-

şarını izledi. Güneşin sıcaklığıyla kendinden geçip olduğu yere uzanarak uykuya daldı.

Çok tatlı bir kuş geldi ve Özge’yi uyandırdı. Özge kuşu çok beğendi. Biraz kuşu sevdikten sonra kuş Özge’nin elini ısırды ve ona:

— Sen çok kötü bir kızsın, Elif’e çok kötü şeyler yaptın, gidip ondan özür dilemelisin, dedi.

Özge çok şaşırды. Hayatında ilk defa konuşan bir kuş görüyordu. Şaşkınlıkla ve sinirle:

— Hayır, ben kimseden özür dilemeyeceğim.

— Eğer ondan özür dilemezsen senin başına sürekli dert açar karşına hep sorun çıkarırım.

Özge kuşun tavrından çok korktu, ancak küçük bir kuşun bunları yapabileceğine inanmadı.

— Ben Elif’ten özür dilemeyeceğim.

Kuş bir anda yok oldu. Özge “Herhalde rüya gördüm” diyerek uyuyakaldığı yerden kalktı. Annesi Özge’yi yanına çağırды, ona para vererek:

— Kızım, git bakkaldan iki ekme al.

— Anne sen git.

— Özge hadi, al da gel.

Özge hazırlanıp evden çıktı. Bakkala geldi, iki ekmek ve para üstünü alıp eve geldi. Kapıdan içeri girerken bir anda ekmekler ve para üstü yok oldu. Özge'nin cepleri şeker ile doldu. Elinde ve ağzında da çikolata lekeleri oluştu. Annesi Özge'nin elinde ekmek göremeyince çok kızdı. Özge hemen anlatmaya başladı:

— Anne gerçekten ekmek aldım, ama eve girerken ekmekler yok oldu.

— Yalan söyleme Özge, yok olur mu hiç, hani o zaman para? Üstünü ver.

Özge cebine koyduğu paraları almak için elini cebine attı, ancak paralar yoktu. Cebinden sadece bir sürü şeker çıktı. Annesi Özge'ye kızarak onu odasına gönderdi. Kuş tekrar gelip Özge'ye:

— Elif'ten özür dileyebilecek misin?

Özge eliyle gözlerini silerek:

— Hayır, dilemeyeceğim.

Özge'ye çok kızdığını düşünen annesi kızının odasına girdi, kuş hemen yok oldu. Annesi Özge'ye:

— Tamam, ağlama Özge, bu sefer affettim, ama bir daha bana yalan söyleme.

— Anne, yalan söylemedim.

— Tamam, uzatma al şu parayı, terziye borcumuz vardı, bir koşu git, ver de gel.

Özge eliyle yüzünü sildi. Annesinin elinden parayı aldı ve evden çıktı. Terziye geldi, terziyi etrafta göremeyince parayı masanın üstüne bırakıp eve doğru yola çıktı. Hemen Özge'nin peşinden kuş da terziye geldi ve terzi görmeden masanın üstündeki parayı alarak oradan uzaklaştı. Özge eve geldi, annesine:

— Anne parayı verdim.

— Tamam kızım, aferin.

Ertesi gün çok sinirli bir şekilde vurulan kapı sesi ile uyanırlar. Gelen terziydi ve terzi Ayşenur Hanım'a:

— Kaç hafta oldu, hâlâ borcunuzu ödemediniz, bu ne yüz-süzlük?

— Dün parayı size Özge ile göndermiştim.

— Bana kimse para getirmedi.

Konuşmayı duyan Özge hemen konuşmaya dâhil oldu:

— Ben sizi bulamayınca parayı masanın üstüne bıraktım.

— Ben masanın üstünde para mara görmedim, size üç gün daha veriyorum, borcunuzu ödeyin!

~~~~~  
Ayenur Hanım kapıyı kapattı ve zge'ye:

– Kızım ne yaptın parayı?

– Anne ben masanın üstüne koydum.

– Bana yalan söyleme, kadın para yok diyor.

– Ben parayı masanın üstüne koydum ama...

– Sus, bana yalan söyleme, git odana gözüme gözükme!

Özge ağlayarak odasına gitti, ku tekrar geldi ve:

– Ne oldu, çok üzülüyorsun değil mi? Artık Elif'ten özür dileyecek misin?

– Hayır, yine de ondan özür dilemem.

Ku gitgide korkunç bir görünüm aldı ve zge'nin üstüne üstüne geldi.

Özge çok korktu ve çığlık attı. Attığı çığlıkla birlikte uzandığı yerden fırladı. Etrafına bakındı, ne annesi vardı ne de ku. Özge gördüğü rüya ile hatasını anladı. Pazartesi günü yaptıklarını ve bu korkunç rüyasını Elif'e anlatarak ondan özür diledi. Elif, zge'yi affetti ve ikisi o günden sonra çok iyi arkadaş olduklar.

## RENGAR EFSANESİ

Bir zamanlar nerede yaşadığı bilinmez, bir adam varmış. Bu adam avlanmaktan çok hoşlanırmış. Hep evinin önündeki dillere destan yaratıkları avlarmış. Bu avlanma olayı uzunca bir süre devam etmiş. Ancak yıllar geçtikten sonra adam hep aynı yaratıkları avlamaktan sıkılmaya başlamış. Artık yapmayı sevdiği iş ona güzel gelmemeye başlamış ve kendisine göre bir av aramaya başlamış. Gezdiği hiçbir köyde, şehirde, ülkede aradığı rakibi bulamıyormuş. Ta ki Runettera adında bir kıtaya gelene dek.

Runettera'nın namını daha önce duymuş. Runettera'da birçok önemli ülke ve ayrıca yaratık yaşamış. Runettera'da gerçekten kendisine uygun bir rakip bulabileceğine inanıyormuş.

Bilindik bütün ülkeleri gezmiş. Önce adaletin ve dürüstlüğü ülkesi Demacia'ya gitmiş. Oradan Demacia'nın düşmanı Noxus'a gitmiş. Buradaki insanlar Demacia'dakinin tam tersi çok güvenilmez insanlarmış. Ancak buralarda da kendisine göre bir av bulamamış.

Uzunca bir arayıştan sonra hiçbir ülkenin sahip olmadığı bağımsız bir vadiye gelmiş. Eğer burada da kendisine göre bir av bulamazsa artık tamamen umudunu yitirecekti. Bu vadiye insanlar ve farklı ırklardaki yaratıklar güçlerini birbirlerine göstermek için savaşırlarmış. Bu savaşların sonunda kaybeden taraf

öldürülüyormuş. Bu durum avcının çok dikkatini çekmiş ve bu savaflara girmeye karar vermiş.

Avcı kararını vermiş, ama savafla girmek için öncesinde bir takım testleri geçmesi gerekiyormuş. Testlerden birincisinde ıssız bir bölgede yemeğini ve suyunu kendisi bulmalıymış, ama burada da iki başlı kurtlar mı desem, keskin gagalı saldırgan kuşlar mı desem, yoksa dev boyuttaki kurbağalar mı desem, daha birçok envai çeşit hayvan varmış ve hayatta kalması gerekiyormuş. Avcı bu testleri kabul etmiş.

Bir hafta sonra yetkililer geldiğinde avcıyı kendisinin yaptığı bir kulübenin içinde üstünde kurt kürkünden yapılmış bir kıyafetle bulmuşlar ve birinci testi geçmiş. Ardından ona dinlenme fırsatı verilmeden ikinci teste geçilmiş. Bu ikinci testte ise yapması gereken vadinin güney bölgesindeki ejderhanın kellesini getirmekmiş.

Avcımız yola koyulmuş. Bir süre yürüdüktan sonra ejderhanın inini bulabilmiş. Avcı ejderha karşısında bağırarak ejderhanın uyanmasını sağlamış. Ejderha kalkmasıyla öyle bir etki yapmış ki avcı geriye savrulmuş. Hemen koşarak ejderhanın boğazına sarılmış, fakat ejderha onu tek bir hamle ile üstünden atmış. Avcı gerçekten şaşırılmış. Ejderhayı nasıl yeneceğini düşünürken çalıların içinden yaşlı bir adam çıkmış. Bu kurallara aykırı bir durummuş, fakat onu görebilen yokmuş. Bu Zaunlu mucit Heimerdinger'miş.

Heimerdinger kendini tamamen bilime adanmış bir bilim

adamıymış. Avcıya “İşte bu hançer ve pençe sana yardımcı olacaktır.” demiş ve kaybolmuş. Avcı gerçekten bu adama güvenebileceğini düşünmüş ve verdiği eşyalarla birlikte ejderhayı alt etmeyi başarmış. Lig yetkilileri gerçekten çok şaşırılmışlar. Üçüncü ve en zor sınav olan bu sefer de vadinin kuzey bölgesinde bulunan Baron Nashor isimli yaratıkla karşılaşması gerekiyormuş. Bu görev sırasında da başta Demacia kralı Jarvan IV ve birçok önemli insan avcıyı izliyormuş. Eğer bu yaratığı yenerse avcı Efsaneler Ligi’ne girebilecek ve kendisine bir şampiyon ismi verilecekti. Destansı bir yaratık olan Baron Nashor ile avcının karşılaşması başlamış. Bu karşılaşma tam bir gün sürmüş ve ardından avcı bir gözünü ve kolunu kaybetmiş, fakat yaratığı yenmiş. Lige kabul edilmiş ve adı Korucu kelimesinin Demacia dilinde ki hali olan Rengar koyulmuş. Tam bir ay süren tedavi sonucu Doktor Kennen sayesinde Rengar’ın kaybettiği gözü ve kolu yerine yeni göz ve kol takılmış.

Rengar Ligher günde en az on savaşa giriyormuş. Onun amacı birinci olmakmış ve en iyi olduğunu kanıtlamakmış. Tam bir yıl sonra bir savaşında karşısında Kha’zix isimli bir yaratık karşısına çıkmış. Bu yaratık da Rengar gibiymiş. O da eskiden kendinden güçsüz yaratıkları yiyerek evrim geçiriyor ve güçleniyormuş. Rengar yine bu savaştan galip ayrılmış ve amacı olan ligdeki birinciliğe ulaşmış.

## ŞERO

Kişi demeye dilim varmıyor, ama Şerafettin kısa boylu, bıyıklı, tıpsız bir kişidir. Hiç kimse tarafından sevilmez. Bu yüzden o da hiç kimseyi sevmez. Şerafettin, isminin kendisini anlatmakta yetersiz kaldığını düşündüğü için karakterini yansıtan bir isimle anılmaktan hoşlanırdı. O isim de “Şero” idi.

Şero bir spor salonuna gider. Amacı biraz kas yapmaktır. Salona girdiği anda herkes ondan başka bir yere bakmaya çalışır. Ama herkesin dikkati Şero’nun üstündedir. Kimse gözünü Şero’dan alamaz. Şero hemen koşu bandına geçer. Beş dakika koşar ve çok yorulur. Koşa koşa havuza girer. Hemen gömleğini çıkarır (evet spor salonunda gömlekle dolaşılıyor) ve hemen havuza balıklama atlar. Havuzda bulunanlar hemen çıkar. Bu Şero’nun hoşuna gider. Bir saat oyalandıktan sonra evine döner. Sonra evdeki kırmızıbulların ve ekmeğin bittiğini fark eder. Bunun için bakkala gider. Yolda yürürken küçük bir çocuk ve annesini görür. Çocuk onun tipini görünce ağlamaya başlar. O da çocuğa daha çok bakmaya başlar, çünkü çok kıl bir insandır, diğer insanlara böyle şeyler yapmayı sever. Çocuk ve annesi oradan uzaklaşır, ama Şero bir kere o çocuğa bakmıştır ve o çocuk bir çocukluk travması yaşamıştır. Çocuk o gece uyuyamaz ve büyüdüğünde de bunun etkisinde kalacaktır.

Şero’nun namı böyle salınmıştır etrafa. Kimse onun yanına yaklaşmak istemez. Bu da onun hoşuna gider, fakat bir süre sonra bundan sıkılmaya başlar. Kendisine kendi gibi bir dost arama-

ya çıkar. Ülke ülke, şehir şehir dolaşmaya başlar, ancak kendisi gibi birisini bulamaz. Gün geçtikçe umudunu yitirmeye başlar.

Yıllar sonra evine geri döner Şero. Artık aramaktan bıkmıştır ve evine çekilmiştir. Umutları tükenmiştir. Yalnız yaşamaya karar verir.

Şero evinde gününü geçirirken bir gün ansızın kapı çalar ve Şero'da kapıyı açar. Karşısında bir kadın vardır. Şero "Galiba kendime göre bir dost bulabildim," der içinden. Kadın da "Merhaba, benim adım Şafiye," der. Şero da "Ben de Şero," der ve sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşarlar. Sonsuz derken birkaç yıl sonra ölürler. İki de ölünce dünya iki çöpten kurtulur.

## TELEFONUN SERÜVENİ

Hayatınızda kaç defa komik, duygusal, kırıcı konuşmalara tanık oldunuz? Sanırım benden çok tanık olmamışsınızdır. Neden mi? Çünkü herkes iletişimini benimle sağlar. Ben ne miyim? Telefonum. Gencinden yaşlısına kadar herkesin elindeki telefonlardan biriyim. Elden ele dolaştım. Çok kez sahibim değişti. Öyle markasız, ucuz bir şey de değilim haa. En iyi markanın en yeni modeliyim. Nelere şahit olmadım ki...

On dokuz yaşında, genç bir oğlanın telefonuydum bir zamanlar. Oğlan üniversite öğrencisiydi. Kendi yaşında güzel bir sevgilisi vardı. Her gün iki-üç saat konuşmalar yapamazlardı. Üç yıldır sevgililer. Her gün iki-üç saat konuşuyorlarsa siz düşünün halimi.

Bir gün yine konuşurlarken kız bir konu açtı. Neymiş efendim, oğlan Nermin diye bir kızla fazla sıkı fıkıymış da olmaması gerekiyormuş. Kız böyle der de oğlan durur mu? Oğlan da bu sevgili, aşk, meşk işleriyle özgürlüğünün kısıtlandığını anladı ve kız böyle devam ederse, bu işin böyle gitmeyeceğini söyledi. En nefret ettiği insanın da Nermin denilen kız olduğunu eklemeyi unutmadı. Kız oğlanın bu umursamaz tavrına öfkeleni ve:

— Sendeki bu umursamaz tavır deli ediyor beni. Zaten azıcık değerim olsaydı böyle umursamaz davranmazdın. Bu son konuşmamız olsun. Bir daha beni ne ara ne sor, dedi.



Oğlan:

— Ben mi seni arayıp soracağım be! Asıl sen beni ne ara ne sor, diyecekti, ama kız telefonu suratına kapatmıştı çoktan.

Zengin, orta yaşlı bir iş adamının telefonuydum bir aralar. Bu adamın adı Namık'tı. Beyefendi iş adamı ya, her Allah'ın günü bir sürü insanla konuşuyor benim sayemde. İşlerin peşinden koşuyor. Hele bir de “Bu işi almalıyız, ucunda güzel sonuçlar var.” demesi var ya...

Namık'ın bir de kızı var. Sekiz dokuz yaşlarında. Çok güzel giyinir, hanım hanımcık gözükürdü. Ama aslında o kadar saf bir kızdı ki. Babası hep açıkgözlü, cin gibi bir çocuğunun olmasını istemişti. Ama işler tersine döndü. Tam tersine “açıkgözlü” kelimesinin yanından bile geçmemiş bu kız, babasının parasının peşinde olan paragöz birkaç adam tarafından kaçırılmıştı. Namık pek önemsemedi. Zaten bir sürü nedeni vardı kızını sevmemesi için. Doğrusu karısını, kaynanasını hiçbirini sevmiyordu. Paragöz adamlar Namık'ı aradılar ve:

— Tahmin ettin herhalde kim olduğumu iş adamı Namık Bey(!).

— Ettim, ettim. Eee! Ne diyeceksin, çabuk söyle. Daha çok işim var.

— Kızın elimizde, 100.000 lira fidye istiyoruz. Eğer getirmezsen, kızının gözlerini kaşıkla çıkarıp, on beş yerinden bıçaklayıp sana geri göndeririz, hahahahah....

— Bence de hahah... 100.000 lira ne demek siz biliyor musunuz? Hem benim kızım o kadar etmez. O, safın tekidir.

— Babaaaa! Duyuyorum bak! Hem safsam deli değilim ya.

— Değilsin ama o da olur. Yani ben beklerim böyle bir şey. Siz kadınlar var ya isterseniz akıllıyı deli, deliyi akıllı edersiniz. Ben de korkmuyor değilim de, neyse. Beyler size gelince size verecek, hele de o saf kız için bir kuruşum yok! Bir daha ararsanız saf kızıma yapacağınız o işkenceleri ben size uyguluyor olurum. Neyse, işim var, hem de çok. Oyalama beni.

Altmış yetmiş yaşlarında bir teyzenin telefonuydum bir aralar da. Kadıncağızın kulakları resmen çalışmıyordu. Bağırarak da konuşsanız yanında duymazdı. Meraklı ve dedikoducuydu. Yine benimle uğraşırken birisi aradı. “Hatçe” diye kayıtlıydı. Hemen yakın gözlüğünü taktı ve yine aynı hızla kulağına götürdü. Hatçe Teyze, taze dedikodularının olduğunu, az sonra oraya geleceğini söyledi. Ama sağır duymaz, uydurur demişler. Hatçe Teyze’nin söylediklerini anlamamıştı. Kendi kendine:

— Ne, taze gecekondu mu? O ne demek? Taze gecekonduyu mu getiricen kız Hatçee?

Uzun zaman bu teyzenin telefonu oldum. Herkesle bir problem yaşıyor, duymuyor, uyduruyordu. Komik bir sürü hatıram var bu teyzeyle.

Şimdi ise çöplükteyim, unutuldum. Bir şey öğrendim ki bazen en tepedesindir, zirvede başarılısındır. Sonra zamanı gelir,

yer altına girmenin. Sonra bir batarsın, tekrar hatırlanmazsın. Belki de hatırlanırsın kim bilir? Belli mi olur, direnirim belki de, antika olurum. O zaman da şimdikinden daha değerli oluveririm.

## BALONCUNUN DÜNYA GEZİSİ

Her yeri dolaşan, balonla gezmeye alışkın bir baloncu varmış. Bu baloncunun hayali dünyayı dolaşmış. Baloncu, iyi kalpli, sarı saçlı, kahverengi gözlü, amaçlı, planlı, nazik, gözü pek, düzgün kıyafetli, içi kan ağlayan bir insanmış. Bir gün her şeyini alıp balonla yolculuğa çıkmış. Türkiye'den İtalya'ya vardığında İtalya'nın çizmeye ne kadar da benzediğini fark etmiş. Orası çok kalabalıkmış. İnsanlar aynı karıncaya benziyormuş. O an öyle bir rüzgâr esmiş ki balonun hâkimiyetini kaybetmiş ve hızla Çin'e doğru sürüklenmiş. Çin'e vardığında rüzgâr hafiflemiş. Çin'de ejderha heykelleri, tapınaklar, Çince yazılar ve insanlar çok ilgisini çekmiş.

Baloncu:

— Oh be! Sonunda rüzgâr durdu, demeye kalmadan yine bir hava akıntısıyla balon uzun bir yolculuktan sonra Fransa'ya varmış. Fransa'da balonu yere düşüp parçalanmış. Balonun hasarı çok fazla imiş. Neyse ki kendisi yaşıyormuş ve:

— Ne yapabilirim acaba?

Şehre inip karnını doyururken Eyfel Kulesi'ni ve binaları fark etmiş ve:

— Vay canına! Çok güzel.

Fotoğraf makinesini alıp her yerin fotoğrafını çekmiş. Eyfel

Kulesi'ne tırmanmak istemiş, ama kimse izin vermemiş. Çok kalabalık bir yerdeymiş. Herkes birbirine “sinyor” diye hitap ediyormuş. Şanslıymış ki Fransızca, Çince, Japonca, İtalyanca gibi dillerden biraz olsun anlayabiliyormuş. Onun için az da olsa insanlarla konuşabiliyormuş. Sanki o medeniyetin insanıymış gibi davranabiliyormuş.

Bir gemiye binip Amerika'ya doğru yola çıkmış. Yolculuğu fazla rahat geçmemiş. Çünkü deniz onu tutuyormuş. Oraya vardığında Amerika'yı da gezmiş. Amerika'da hiç ağaç yokmuş. Tapınaklar ve koca koca binalar varmış. Onların da fotoğrafını çekmiş.

Oralarda savaş olmazmış, insanlar dost canlısıymış. Bu yüzden turist sayısı milyonları aşıyormuş. Hemen dünyayı dolaşmak için son adımı olan Rusya'ya bu sefer uçakla yola çıkmış. Çünkü o ülkede savaşlar çok olurmuş. Uçak üstünden savaşların fotoğrafını çekmiş.

Uçaktan indiğinde gözlerine inanamamış. Her taraf yangın evlerine benziyormuş. Yine de o şehre girmeden oranın fotoğrafını çekmiş. Az daha Ruslardan biri onu öldürüyormuş. Türkiye uçağına binmiş. Türkiye'ye varınca koşa koşa evine gitmiş. Evine varınca:

— Evim evim güzel evim, demiş ve insanın dünyada evi gibi rahat bir yerin olmadığını anlamış.

Fotoğraflarını albümüne koymuş. Anılarını diğer anılarının

yanına gömmüş. Nihayet hayalini gerçekleştirmiş. Dünyayı dolaşmış ve dolaştığı için çok mutluymuş. Yorulduğu için evinin dağınıklığını toplayamadan, pijamalarını giyip yatağına uzanmış ve uyuya kalmış.

## BÖLÜM III

Hayat Bazen Acıdır





## BABAMIN ACI GÜNÜ

O gece babamın hasta yorgun hallerini görüyordum, ne yapacağımı bilemiyordum. Babamı hastaneye getirmiştım. Yaşım küçük olduğu için beni içeri almak istemiyorlardı. Israr edince içeri almışlardı. Babam hem ateşler içinde yanarken hem de öksürürken bir gözü bende idi. Ben de bir yandan ağlıyordum. Hastanedeki herkes bana bakıyordu. Utangaç gözlerle etrafı süzüyordum. Doktor içeriden çıktığında bana:

— Küçük hanım, babana iğne yapacağız, sonra eczaneye gider ilaçları alırsınız, dedi.

Babamı muayene odasından çıkarırken yarı baygın görmüştüm. Yürümekte zorlanıyordu. Önce eczaneye gidip ilaç aldık, sonra da eve geldik.

Eve geldiğimizde babamın yemek ihtiyacı olduğunu gördüm. Mutfağa geçtim. Dolabı açtığımda bir kaptan az peynir, zeytin ve domates vardı; ama bunlar ne bana ne de babama yeterdi. Ancak bundan başka bir yiyecek bulamazdım. Markete gidecek beş kuruşum bile yoktu.

Yarım saat sonra akrabamız olan Kezban Teyze ve Remzi Amca gelmişlerdi. Onları görünce sevindim. Ellerinde torbalar vardı, galiba bize bir şeyler getirmişlerdi. Eve girdiklerinde ilk önce babamın yanına gittiler. İkisi de babamın ellerini sımsıkı tutup hiç bırakmadılar. Akşamın geç saatlerine kadar evimizde



## KEŞKE...

Bir zamanlar birbirine âşık iki genç yaşardı. Bu iki genç adeta birbirlerine sırlıslık âşıklardı. Fatma zeytin gözlü, selvi boylu, siyah saçlı bir esmer güzeliydi. Kemal ise deniz mavisi gözleri olan güneş gibi sarı saçlı bir gençti.

Fatma'nın ailesi Fatma'yı kendisinden yirmi yaş büyük Ali ile evlendirmeyi düşünüyordu. Fakat bundan Fatma'nın haberi yoktu. Fatma ailesinin düşüncesini öğrenince itiraz etti. Ali'yi ağabeyi olarak gördüğünü, evlenmek istemediğini söyledi. Ailesi Fatma'yı dinlemedi. Karar verilmişti bir kere.

Fatma üzüntüden kurumuş bir güle dönmüştü, ama ağabeyim dediği Ali ile nikâh masasına oturmaya mecbur kalmıştı. Ancak ailesinin bilmediği bir durum vardı. Ailesinin Kemal'den haberi yoktu. Söyleyememişti Fatma. Konuşturmamışlardı bile Fatma'yı.

Nikâh günü gelip çatmıştı. Fatma, Kemal'e durumu anlatamamıştı. Onu üzme istemiyordu. Evde nikâh programı düzenlenmişti bile. Bu nikâhtan haberi olmayan Kemal, ailesiyle birlikte Fatma'yı istemeye gelmişlerdi. Kapının önünde bir sürü ayakkabı görünce şaşırdılar. İçeriden gelen sesler içinde bir de ağlama sesi duyuluyordu. Kemal ve ailesi ne olup bittiğini çok merak ettiler.

Fatma'nın nikâhından bütün köylünün haberi vardı. Kemal

ve ailesi bilmiyorlardı sadece. Ne tesadüf ki onlar da nikâh günü istemeye gelmişlerdi.

Fatma ansızın karşısında Kemal'i görünce dayanamayıp boynuna atladı. Kemal ne olduğunu anlayamadan olanlara bir anlam vermeye çalışıyordu. Şaşkınlık içinde etrafı süzünce neler olup bittiğini anladı. Böylece Fatma ile Kemal'in birbirlerine olan aşkını herkes anlamış oldu.

Ali ve ailesi olanlardan çok bozularak orayı terk ettiler. Fatma ile Kemal de her zamanki buluştukları yere gittiler. Şelalenin yanındaki bu mekân onların hatıralarının saklandığı yerd.

Bütün bu olanların ardından Fatma'nın babası sinir krizi geçirdi. Orada bulunanlar ambulansı aramaya başladılar. Ama bir terslik vardı. Hızır acil servisi hep meşgul çalışıyordu. İçlerinden birisi herkes ararsa elbette meşgul olacağını belirtti. Ona hak verdiler ve bir kişi ambulansı aradı.

Ambulans geliyordu. Olanlardan haberi olmayan Fatma ve Kemal ambulans sesini duyunca telaşlandı. Hemen eve doğru geldiler. Fatma babasının sinir krizi geçirdiğini öğrenince kendini suçladı ve bayıldı. Kemal de üzülmüştü, belli etmemeye çalışsa da yüzünden okunuyordu üzgün olduğu.

Fatma'nın babası bir ay sonra hastaneden çıkarak eve geldi. Kemal, Fatma'nın babasını ziyarete gelmişti. Kemal'i karşısında gören Fatma'nın babası çılgına döndü ve Kemal'i vurmak istedi. Fatma, Kemal'in önüne atladı ve çıkan kurşunlara hedef oldu.

Artık çok geçti. Kendi kızını vurmuştu baba. Yaptığından dolayı kendisini suçladı. Bütün bu olanlara üzülen Kemal sevdiğini kaybetmenin acısıyla içine kapandı ve Fatma'yı hayatı boyunca unutamadı. Ömrünün sonuna kadar deli divane dolaştı durdu.

## AYŞE NİNE VE OĞLU

Ayşe Nine kanepeye oturmuş gazete okuyordu. Masasının üzerinde buharlar çıkaran sıcak çayı, köşede yanan sobasının odun çıtırtıları odaya huzur veriyordu. Ayşe ninenin askerde bir oğlu vardı. Ne zaman gelecek diye hep gözü yoldaydı. O, oğlunu çok severdi. Kocasını da öldüğü için sadece bir oğlu vardı dayanağı.

Ayşe Nine'nin oğlu yarın gelecekti askerden, bu yüzden Ayşe Nine çok mutluydu. Çayını içtikten sonra hemen oğlu için yemekler yapmaya başladı. Yemekleri yaptıktan sonra evde yanan sobasının yanına gidip uzandı.

Yeni güne başlarken Ayşe Nine çok mutluydu, bugün onu hiçbir şey üzmezdi. Sobasını yaktı, pencerenin önündeki kanepeye oturup oğlunu beklemeye başladı.

Ahmet elinde valizi otobüsten indi. Köye kadar yürüyerek gidecekti, zaten yarım saatlik bir yolu vardı. İçinden çok şükür askerlik bitti, az sonra anneme kavuşacağım diye geçirdi. Ekim ayının soğuk bir sabahında köyüne doğru yürüyordu. Köye yaklaşıncaya köpekler havlamaya başladı. Ayşe Nine camdan dışarıya baktı ve oğlunun geldiğini gördü. Hemen dışarı çıktı. Oğluyla kucaklaştılar, hasret giderdiler. Yemek yiyip sohbet ettiler. Ahmet yorgun olduğunu söyleyerek biraz uyumak için annesinden izin istedi.

~~~~~  
Ayşe Nine çok mutluydu, gözü oğlundan başka hiçbir şeyi görmüyordu. Yeryüzündeki tek varlığı, tek dayanağıydı ne de olsa. Başka kimi vardı ki?

Ertesi gün Ahmet odun kesmeye çıktı. Babasıyla birlikte çalıştığı günler geldi aklına. Çocukluğunda arkadaşlarıyla oynamaları, kış günlerinde kartopu oynayıp kızakla kaymaları, soğuktan titreyerek odun topladığı günler, babasının elinden tutarak tarlaya gittikleri günler bir bir gözlerinin önünden geçti. Aklına babası düşmüştü, babasını ziyarete gitmeye karar verdi. Ayşe Nine ile birlikte babasının kabrini ziyaret ettiler.

Ahmet köye geleli bir ayı geçmişti. Köyde geçimini sağlayabileceği bir iş yoktu. Annesinden izin isteyerek şehre iş aramaya ve ihtiyaçlarını gidermeye gitti. Köyün tozlu ve virajlı yollarından ilerleyen minibüs gözden kayboluncaya kadar Ayşe Nine arkasından izledi. İçinde bir burukluk vardı Ayşe Nine'nin. Nereden bilebilirdi ki bu bakışın Ahmet'e son bakışı olduğunu.

Minibüs virajlı yollardan ilerlerken Geyik Kayası mevkiinde uçuruma yuvarlanmıştı. Ayşe Nine'nin tek dayanağı, dünyadaki göz ağrısı Ahmet hayatını kaybetmişti. Ayşe Nine oğlunun ölümünü duyunca dünyası yıkıldı. Tek başına ne yapacaktı, kim ona destek olacaktı? Zor günler bekliyordu Ayşe Nine'yi.

Ayşe Nine oğlunu defnettikten sonra evine geçip günlerce ağladı. Komşuları Ayşe Nine'yi hiç yalnız bırakmadılar, ama o asker yolu beklediği pencerenin önünde hep Ahmet'i bekledi, bekledi, bekledi. Ahmet bir daha hiç gelmedi.

BİR KIŞ AKŞAMI

Ahmet'in ailesi çok fakirdi. Bazen karınlarını doyuracak ekmek bile bulamıyorlardı. Babası o dört yaşındayken ölmüştü. Ahmet'in iki kız kardeşi vardı. Ayşe ve Pınar... Ayşe beş, Pınar üç, Ahmet de yedi yaşındaydı. Ahmet kardeşlerini ve annesini çok seviyordu. Ahmet küçük olmasına rağmen çok zeki biriydi. Gözleri kahverengi ve sonbaharda dökülen yapraklar gibi durgun, güneş gibi insana huzur veren ve sarı saçlı bir çocuktur. Yaşadığı yer ise; Ahmet'in yaşadıklarına şahit bir kulübe, etrafı askerler gibi koruyan çitler, Ahmet'e babasını hatırlatan ağaçlar, küçük bir yol ve huzur veren bir bahçe...

Bir kış günü Ahmet ailesinin karnını doyurabilmek için, yine mendil satmaya gider. Annesi oğlunun bu durumuna çok üzülür. Ama elden ne gelir? O olmasa kardeşleri ve annesi aç kalacaktır. Ahmet akşama kadar her yeri dolandır, ama bir mendil bile satamaz. Buna çok üzülür. Kar her yeri kaplamıştır. Sanki şehre bir anne şefkatiyle sarılıyor gibi...

Ahmet çok üzgündür ve çok üşüyor. Fakat ne olursa olsun mutlaka o mendilleri satmak zorundadır. Ayağa kalkar ve yoluna devam eder. Bir süre sonra bir evin önüne oturur ve titremeye başlar. Bir yandan üşüyor, bir yandan da ailesini düşünür. Onları çok özlemiştir. O sırada önünde oturduğu evin kapısı açılır ve içeriden bir adam çıkar. Adam, Ahmet'i görünce çok üzülür ve onu içeriye alır.

Adam, Ahmet'i sobanın kenarına oturtur ve bir tabak sıcak çorba verir. Ahmet o akşamı adamın evinde geçirir. Adam, Ahmet'i çok sevmiştir.

Ahmet sabah uyanır ve ailesinin yanına gitmek ister. Adam bunu duyunca çok üzülür ve Ahmet'e onun yanında kalmasını söyler. Ahmet ona hayatını anlatır ve sonra da gitmek ister. Adam, Ahmet'in ailesinin de yanında kalabileceğini söyler. Ahmet'in de adama içi ısınmıştır. Ahmet adama adını sorar ve Ali olduğunu öğrenir. Sonra birlikte kulübeye giderler. Annesi Ahmet'i görünce çok mutlu olur. Ahmet ailesiyle Ali Amca'yı tanıştırır. Sonra onlara olanları anlatır. Annesi ve kardeşleri çok mutlu olurlar. Ali Amca, Ahmet'i ve ailesini evine götürür.

Ahmet'in annesi Ali Amca'ya bakar. Ali Amca altmış yaşındadır. Kimsesi yoktur. Ali Amca ne zamandır hissetmediği aile şefkatini Ahmet'in annesi ve çocukları sayesinde hisseder.

Ahmet ve kardeşleri çok mutludurlar. Ali Amca'yı çok severler. Her gün oyunlar oynarlar. Ali Amca da çok mutludur. Ahmetler sayesinde evi neşelenmiştir.

Ali Amca gün geçtikçe yaşlanır, hastalanır ve yatağa düşer. Ahmet'in annesi ona elinden geldiğince bakmaya çalışır. Fakat Ali Amca daha fazla dayanamaz ve hayata gözlerini kapar. Ahmet, kardeşleri ve annesi onun ölümüne çok üzülürler. Artık Ali Amcaları olmadan hayata devam ederler.

ÖLÜMÜNE SEVMEK

Ali yakışıklı bir gençtir ve bir kıza sevdalanmıştır. Ona sırlıksız âşık olmuştur. Ali çok iyi, güvenilir, kimseyi üzmeyen biridir. Birinin derdi olduğu zaman çözüm bulmaya çalışır. Ayrıca Ali, uzun boylu, deniz gibi mavi gözleri olan, kahverengi saçlı, normal kiloda, akıllı ve zeki biridir. Fatma'yı görünce ne yapacağını bilemez ve donup kalır. Ona duyduğu aşk gözlerinden okunur.

Ali çok yakışıklıdır. Bu yüzden çevresinde bir sürü kız vardır. Ama o Fatma'dan başka kimseyi düşünmüyor, kimseye yüz vermiyordu. Fakat Fatma'nın onu sevmemesinden korkuyordu. "Ya beni sevmiyorsa, ya ona hiç kavuşamazsam." diye düşünür.

Bir gün Ali tüm cesaretini toplar ve Fatma'ya onu sevdiğini söylemeye karar verir. Biraz düşündükten sonra yola koyulur ve Fatma'nın yanına gider. Fatma, Ali'yi görünce çok şaşırır. Aynı köyde olmalarına rağmen Fatma Ali'yi daha önce hiç görmemiştir.

Fatma orta boylu, peri kızları gibi çok güzel, zeytin gibi siyah gözlü, sarı saçlı ve güneş gibi etrafına ışık saçan bir kızdır. Ali'yi görünce ona âşık olur.

Ali:

— Merhaba Fatma... Ben Ali. Ne zamandır sana bir şey söylemeye çalışıyorum. Fatma, seni çok seviyorum. Seni gördüğüm ilk günden beri seni düşünüyorum. Ben sana âşık oldum. Seni düşünmediğim bir an bile yok. Bunu sana söylemeye çalıştım, fakat ne yaptırısam söyleyemedim.

Fatma çok şaşırır ve:

— Seni tanımıyorum bile. Ama görünüşüne göre iyi bir insana benziyorsun. Seni tanımam için bana biraz zaman verir misin? Seni üzmem ya da kırmak istemem. Ali:

— Tabî ki de, olur. Ben de seni kırmak ya da üzmem istemem. Senin istemediğin bir şey için seni zorlayamam.

Fatma Ali'ye teşekkür eder ve evine gider. Ali ve Fatma bir süre görüşürler. Birbirlerini tanırlar ve evlenmeye karar verirler. Ali bunu babasına söyler. Babası memnuniyetle karşılır. Ali çok mutlu olur. Sabaha kadar Fatma'yı düşünür.

Sabah olunca Ali, Fatma ile buluşmak için nehre gider. Fatma, Ali'yi görünce çok üzülür. Çünkü babası Fatma'yı başka biriyle evlendirecektir. Fatma bunu Ali'ye söyler. Ali çok üzülür. Birbirlerini çok seviyorlardır, ama kavuşmaları imkânsız gibidir. Fakat Ali, Fatma'dan vazgeçmez.

Aradan bir ay geçer. Akşamüzeri Fatma'nın düğünü vardır. Ali düğün gecesi Fatma'yı kaçıtır. Fatma'nın babası onları bulur ve birbirlerini çok sevdiklerini anlar. Evlenmelerine yardımcı olur.

YIKILAN HAYALLER

Ne yapacağını bilmiyordu. Şu anda bir katildi ve koşmaktan kalbi yerinden çıkacaktı. Bir çıkmaz sokakta çöp kovasının arkasına saklandı, fakat o bir şey yapmamıştı. Yanlışlıkla olmuştu her şey. Yoksa böyle bir şey yapmak istemezdi. Olaylar gittikçe geliyordu. Heyecan ve korkudan dudaklarını kemiriyor ve ellerini bağlıyordu.

Önceki gün hava güneşli ve güzeldi. Ailesiyle oturup kahvaltı yapmışlardı. Maddi durumları fazla iyi değildi, bu yüzden sofraları da biraz fakirceydi. Önceden fazlasıyla zenginlerdi. Kendilerine bir ev yaptırmışlardı ve ellerinde avuçlarında bir tek o kalmıştı. Evleri vardı, ama içinde eşyanın 'e'si bile yoktu. Babasını kaybedeli seneler olmuştu. Ne elde vardı ne de avuçta. Bu yüzden bu fakir çocuk da okula gitmiyordu. Ama okula gitmenin hayaliyle yaşıyordu. Bazı çocukların okuldan ayrılmak istemesini anlamakta güçlük çekiyordu. Annesi de onu okula göndermek istiyordu, fakat şartlar engel oluyordu.

Annesi bazen temizlik işlerine giderdi. Fakir çocuk ise hiç bir şey yapmazdı. Eskiden rahatlığa alışmıştı. Birazcık önyargılıydı. Sanki annesi her yere yetişmeye çalışıyordu. Aynı zamanda çocuğuna da laf yetiştiriyordu. Sürekli haydi kalk, bir işin ucundan tut, sen de benimle işe gel, sen anca yan gel yat, öbür dünyada ne yapacaksın, her günün böyle geçmez, off bıktım artık, birazcık yardım etsen, senin umurunda değil zaten, kalk bari

gibi laflar ediyordu. Çocuk da ne yapacağını bilmiyordu, o da çıldırmıştı.

Bir gün çocuk yine annesinin dırdırı üzerine dışarı çıktı. Önünden bir kız geçti. İlk defa görüyordu bu kızını. Bir an boş bulunup yanına yaklaştı ve:

— Nasılsın, dedi fakir çocuk.

Güzel kız hiçbir şey demeden hafif tebessümle oradan uzaklaştı. Ardından fakir çocuk da eve döndü. Annesine saf saf bakıyordu. Annesi bir an durdu, aklından bu ressam bu resminde ne anlatmak istemiş, diye düşünmeden çocuk bir anda dans etmeye başladı. Annesi bu sefer saf saf bakıyordu.

Ertesi gün fakir çocuk bu güzel kızla yine karşılaştı. Ardından bir restorana oturdular ve kıza bir telefon geldi. Kız külkedisi gibi hiçbir şey demeden oradan uzaklaştı. Kız gittikten sonra garson hesabı getirdi. Çocuk sıfırların kaç tane olduğunu okuyamadı. Hesap çok kabarıktı. Garson:

— Eğer ödeyemeyecekseniz size bulaşıkhanenin yolu göründü, dedi.

Çocuk bulaşıkhaneye girdi. Tezgâhın üstünde dağ gibi bulaşıklar yığılmıştı. Hayatında ilk defa bu kadar bulaşık görüyordu ve ilk defa bulaşık yıkayacaktı. Annesinden gördüğü kadarıyla suyu koydu ve bulaşık deterjanını boşalttı. Elinden geldiği kadarıyla bir şeyler yaptı. Garson yanına geldi ve:

— Bu ne biçim bulaşık yıkama, bunları yıkadın mı sen şimdi, keşke hiç dokunmadan bulaşıklığa koysaydın, beceriksiz, doğru düzgün yapsaydın ya, paran olmadığı gibi aklında yok, becerin de, dedi. Garsonun son sözü çok ağırlına gitmişti. Garsona kızdı ve kendisini tutamayarak saldırdı. Garsonu adam akıllı benzeterek oradan uzaklaştı.

Evde annesi meraktan ölmüştü. Saat gece yarılarını geçeli çok olmuştu. Eve geldiğinde annesi onu soru yağmuruna tutmuştu. Çocuk olanı anlatmıştı annesine.

Ertesi sabah mutlu bir şekilde kalktı, dışarı çıktı. Elini cebine attı ve cebindeki paraların olmadığını fark etti. Geri döndü. Kaldırımlar, banklar, çöp kovaları, otların içi ve olabilecek her yere baktı, ama hiçbir yerde yoktu. Artık yapacak bir şey de yoktu.

Fakir çocuk üzülerək eve geri döndü. Eve geldiğinde annesini ağlar halde buldu. Annesi işten kovulduğunu söyledi. Oğluna ağlayarak temizlik yaparken ek iş ayarlamaya çalıştığını ve bunun için telefon görüşmesi yaptığını, bu esnada da patronunun geldiğini ve telefonla konuştuğu için işten attığını söyledi.

Fakir çocuk ve annesi ne yapacaklarını bilemediler. Evde yiyecek bir tas çorbaları yoktu ve gün geldi bir kuru ekmeğe muhtaç oldular. Artık komşuları onlara yardımcı olmaya çalışıyordu. Bazıları onlardan fakir oldukları için hoşlanmıyordu. Mahallelinin durumu da pek iyi değildi. O civarda kırık dökük evler, çürümüş ağaçlar ve fakir insanlardan başka kimse yoktu,

artık çocuk çalışması gerektiğini anladı, fakat ne kadar iş arasa da hiçbir yer onu işe almadı. Sonunda hırsızlık yapmaya karar verdi.

Fakir çocuk yaşlı bir kadını takip ediyordu. Kadın bir an durdu ve bastonunu doğrulttu. Elini beline koydu, belli ki yorulmuştu. Fakir çocuk hızlıca kadının çantasını kaptı ve kaçmaya çalıştı. Ama yaşlı kadın çetin ceviz çıktı. Fakir çocuk hiç çekinmeden cebindeki bıçağı çıkardı ve yaşlı kadına gözünü kırpmadan sapladı. Çantayı ele geçirmişti. Fakir çocuk bir an yaptığından pişman oldu ve kadının başında ona yardım etmek istedi. Etraftakiler de polisi aramıştı. Fakir çocuk polisi görür görmez kaçtı. Ne yapacağını bilmiyordu. Artık bir katildi ve deli gibi kaçıyordu. Sonunda bir çıkmaz sokakta çöp kovanın arkasına saklandı. Polisler her yerde onu arıyordu. Bir polis onu saklandığı çöp kovanın arkasında yakaladı ve ensesinden tutarak götürdü.

Fakir çocuk artık hapisanedeydi. Annesi oğlunun bu haline çok üzülmüştü. Artık her ikisini de hayatın zorlukları katlanarak karşılamıştı.

Fakir çocuğun annesi artık ziyaretine gelmez olmuştu. Acaba neden gelmiyordu? Fakir çocuk annesini çok merak ediyordu.

Meraktan çatlıyordu ki cezasını tamamlayarak hapishaneden çıktı. Doğruca annesinin yanına doğru yol almaya başladı. Yol boyunca annesine bir şey olma korkusu içini kemiriyordu. Heyecanla zile bastı, ama kapıyı açan yoktu. Kapıyı biraz zorladı

ve içeriye girdi. Fakir çocuk annesini yatakta baygın halde buldu. Telaşla annesini kavrayıp kucağına aldı ve hastaneye getirdi. Doktorlar uzun bir süredir hasta olduğunu ve artık yapacak bir şeylerinin kalmadığını söyledi. Aradan fazla zaman geçmeden fakir çocuk annesini kaybetti. Fakir çocuğun hayalleri, umutları yıkılmıştı. Hayatta artık hayaller bile kırgındı ona ve hayal kırıklıkları üzerinde yürüyordu. Ayağı acıyordu, ama kalbi yanında ayak acısı neydi ki...

YALNIZLIKLA BAŞBAŞA

Hiç güzel bir gün değildi. Aynanın karşısına geçtiğinde gözlerinin altı mosmordu. Halsiz, bitkin ve yorgundu. O bir madde bağımlısıydı. Aynı zamanda bir üniversite öğrencisiydi. Üniversitede alışmıştı zaten bu maddeye.

Saat gece bir sularıydı. Ne yapacağını bilmiyordu. Acilen bu zehirden içmesi gerekiyordu. Sinirlendi ve aynaya bir yumruk attı. Eli kesilmişti ve kanıyordu. Hemen montunu alıp evden çıktı. Biliyordu bu maddeyi satanların ıssız park köşelerinde ya da karanlık korkunç yerlerde olduğunu.

Bir çocuk parkına gitmişti, ama boş bir salıncak ve yanıp sönen bozuk elektrik direği haricinde başka kimsecikler yoktu. Aslında biliyordu bu maddeyi içmemesi gerektiğini. Özlüyordu eski günleri, ailesi ile beraber geçirdiği güzel zamanları. Keşke zamanı geri alabilse, fakat olmazdı, olamazdı, imkânsızdı.

Kriz geçiriyordu ve aniden yere düştü. Kafası çarpmıştı. Tekrar gözlerini açtığında hastanedeydi. Etrafında kimsecikler yoktu. Ardından içeri doktor girdi. Ona başına gelenleri ve hastaneye nasıl getirildiğini anlattı. Bir süre hastanede kalıp tedavi görmesi gerektiğini söyledi, fakat o ailesinin aranmasını reddetti. Hastanede kalıp tedavi görebilirdi.

Ailesinin haberdar olmasını istemiyordu. Ailesi onu okulda biliyordu. Böyle bir şeyi duysalar yıkılırlardı. Doktor onun genç

bir olduğunu, onu tedavi edeceğini, fakat bu durumu ailesine de söylemesi gerektiğini belirtti. O kabul etti, fakat içindeki hisler söylememesi gerektiğini söylüyordu. İlk tedaviler başlamıştı.

Bir süre sonra ailesi onun aramadığını fark etti. Çok merak etmişlerdi. Her hafta mutlaka arardı, fakat derslerinin yoğunluğuna veriyorlardı.

Bir gün dayanamayıp ailesi aradı ve konuştular. Ailesi ziyaretine geleceğini söyledi, şaşırılmıştı. Hemen hastaneden kendi kıyafetlerini giyip koşarak çıktı. Evine gitti. Ortalıktaki cam kırıklarını temizledi. Ailesinin ertesi gün geleceğini biliyordu. Üzerinde hastanenin yorgunluğu vardı. Yatağa yattı ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi gün sabahı ailesi gelmişti. Kapıyı çalıyorlardı heyecanlı ve sevinçli bir şekilde. Fakat kapıyı açan yoktu. Ardından ev sahibini bulup yedek anahtarı aldılar ve kapıyı açtılar. İçeride oğullarının soğuk bedeniyle karşılaştılar. Ne yapacaklarını bilemediler bir an. Çok korkmuşlardı. Telefonunun çaldığını fark ettiler. Telefonun ucundaki kişi doktor olduğunu ve telefonun sahibinin hastaneden kaçtığını, hayati tehlikesinin olabileceğini söylüyordu. Ama artık çok geçti. Uyuşturucu tedavisi gören hasta çoktan gözlerini hayata yummuştu.

SIKINTILAR ÜST ÜSTE

Güneşli bir yaz günüydü. Ayşe uyandı ve perdeleri araladı. Güneş ateş kıvılcımları gibi evin içini sarı bir renge bürümüştü. Her yer sapsarı gibiydi. Ayşe bu güne mutlu, huzurlu ve güven dolu uyanmıştı.

Ayşe pırasa gibi düz saçlı, deniz gibi mavi gözlü, tombul yüzlü ve sevimli bir kızdı. Herkes hayran kalırdı onun gözlerine. Doğrusu o da memnundu vaziyetinden. Kendisi de beğeniyordu gözlerini.

Ayşe bu sene beşinci sınıfa geçmişti ve okula yeni gelmişti. Okulun ilk günü kendini turist gibi hissediyordu, çünkü kimseyi tanımıyordu. Günler geçtikçe arkadaşlarıyla tanışmaya başladı. Arkadaşlarının hepsi çok iyiydi, yalnız içlerinde birisi Ayşe ne derse burun kıvrıyor, bilgiçlik taşıyordu. Bu arkadaşının adı Ece idi.

Ece siyah saçlı, bencil, kıskanç ve keçi gibi inatçıydı. Öğretmenlerinin Ayşe ile konuşurken gözlerinin güzel olduğunu dile getirmesi Ece'yi küplere bindiriyordu. Aslında kıskanmayabilirdi, ama Ayşe gelmeden önce sınıftaki tek renkli gözlü kişi o idi. Öğretmenlerinin ve arkadaşlarının gözlerinin güzelliğini söylemesi onu sevindiriyordu. Ama sınıfa yeni birisinin gelmesi, üstelik renkli gözlü olması onu deliye döndürüyordu.

Ayşe sabrediyordu, ne kadar mütevazı davransa da Ece'yi

~~~~~
Ayşe'nin durumunu fark etti. Yaşlı adam Ayşe'nin başına gelenleri öğrenince çok üzüldü. Onu teselli etmek için kendisine poşetleri taşıması konusunda yardım istedi. Yaşlı adamın elindeki poşetleri evine kadar birlikte taşıdılar. Yol boyunca yaşlı adam sordu, Ayşe cevapladı.

Yaşlı adamın morali bozulmuştu. Ayşe'yi içeriye davet etti. Birlikte yaşlı adamın evine girdiler. Ayşe evi görünce çok şaşırılmıştı, adamın çok büyük bir evi ve değerli eşyaları vardı. Zengin birisiydi anlaşılın. Evi meraklı gözlerle süzerken bir ara Ayşe'nin gözüne bir belge çarptı. Adamın adı soyadı Ayşe'nin ölen dedesinin adıydı. Yaşlı adamın dedesiyle aynı ismi taşıması, aynı şehirde olmaları Ayşe'yi şüphelendirdi. Yoksa dedesi ölmemiş miydi?

Ayşe yaşlı adama hayatını sordu, o da anlattı. Kendisinin ailesi tarafından bir olay yüzünden suçsuz yere yok sayıldığını söyledi.

Ayşe sevindi, bu adam dedesi olmalıydı. Yaşlı adamı aldı, hastaneye getirdi Ayşe. Ama Ayşe'nin ailesi yaşlı adamı görünce sinirlendi. Yaşlı adam ise o özlem ile sarılmak istemişti onlara. Fakat sarılamadı. Adamın içi de yanmıştı Ahmet için. Çünkü parasızlık yüzünden bu güne kadar hiç görmediği torununu kaybedemezdi. Yaşlı adam her şeye rağmen ameliyat parasını hastaneye ödedi ve ameliyat kısa süre içinde başladı.

Ameliyat sonrası doktor sevinçli haberi paylaştı. Ahmet'in ameliyatı başarılıydı ve artık kurtulmuştu o tümörden. Böylece

Ahmet ve Ayşe'nin ailesi de dedesiyle barışmış oldular.

Ahmet iyileşince bütün aile yaşlı adamla birlikte yaşamaya başladılar. Herkes çok mutluydu. Ahmet, Ayşe ve yaşlı adam arkadaş gibi olmuşlardı. Fakat bu mutluluk çok uzun sürmedi, yaşlı adamın ölümüyle son buldu.

HÜZÜNLÜ GECE

Saat çok geçti. Uyuuyordum. Babamın ısrarlı çağrışları sonucu uyandım. Sanki bana bir şey söylemek istiyordu. Ne olduğunu sordum. Sürekli sakin olmamı, korkmamamı söylüyordu. Bir şey olduğunu anladım ama ne olmuştu? Daha sonra ayağa kalktım. Kardeşimi de uyandırdım. O da korkmuştu.

Yönümü kırmızı ışıkların geldiği cama doğru çevirdim. Bir yükseliyor bir alçalıyordu kırmızı ışık. Yoksa bir eğlence mi vardı dışarıda? Bunlar gibi daha bir sürü soru vardı kafamda merakımı hızla arttıran. Bu sorulara perdeyi açmamla cevap buldum. Komşumuzun bahçesini alevler kaplamıştı. Korkum daha da arttı. Alevler evimizin camına kadar yükseliyordu. Komşumuzun bahçesinin, evimizin hemen bitişiğinde olması daha da ürkütüyordu beni. Babamın çağırmasıyla tüm bu düşünceler hemen kayboldu. Babam, biraz daha evde kalırsak dışarıya çıkamayacağımızı söyledi. Ben de hemen attım kendimi dışarıya, merdivenlerden olağanüstü bir hızla indim. Alevlerin tam yanımdan yükselmesi daha da ürkütüyordu beni. Bu korkuyla hızlıca geçtim oradan. Dış kapının kolunu açamıyordum. Hemen kapının kolunun yanında mavi branda vardı. Branda erimişti alevlerden ve kola yapışmıştı. Neyse ki polis ve itfaiyecilerin yardımıyla kapı açıldı. Dışarıya çıktım ve o korkunç manzarayı izlemeye koyuldum.

Komşularımız da endişeliydi. Çok kötü durumları bunlar.

Aslında bu tür olaylar hep insanların bilinçsiz davranışları sonucu gerçekleşiyordu. Ama galiba bu farklı bir şeydi. Çok sıkılmışım mahallede böyle olaylarla karşılaşmaktan. Hiç bitmez miydi böyle olaylar?

Gözlerimi gökyüzüne diktim. Sanki yıldızlar benim düşüncelerimi yok etmek uğruna dans ediyorlardı. Tüm olayları unutup onları izlemeye koyuldum. Gösterilerini tamamladıktan sonra hepsi birden göz kırptı bana. Sadece güldüm. Güldüğümü görünce babam neden güldüğümü sordu. Sadece “hiç” dedim. Daha fazla dikkat çekmeden alevlere baktım.

İtfaiye çalışanları uğraşıyorlardı. En sonunda alevler gücünü yitirdi. Fakat herkesin atladığı bir şey vardı. Bahçedeki tavukların hepsi harap olmuştu. Zaten en üzücü yeri de burasıydı olayın.

Bu sıkıcı geceye eşlik eden yıldızlar gecenin devamında kaybolmuştu. Aslında hava kötüydü. Fakat güzel yıldızlar herkes dışarıdayken gösteriyorlardı bana kendilerini.

Günün aydınlığında etraf daha net görülüyordu. Duman tüten yıkıntıların arasında kül olmuş ev eşyaları, yanarak can vermiş hayvanlar ve geride gözü yaşlı manzarayı izleyen hane halkı... Ne acı bir durum görünen manzara... Güzel olan tek bir şey var, o da zorda kalan komşumuzun acılarını paylaşmak...

KATLANILAN ZORLUKLAR

Geldiğinde kapısı açıktı dükkânın. Genelde dükkânı hep o açardı. Belki de Ali Usta’ydı içerideki sesin kaynağı. Kafasını kapıdan içeri sokunca elinde paketler olan ustasını gördü. Ustası kalın sesiyle bağırdı:

— Hadi be tembel! Nerede kaldın? Kaç saattir bütün işleri ben yaptım, keşke hiç gelmeseydin, uyusaydın böyle öğlene kadar! Orhan tam cevap verecekti ki, cevap verince ustasının daha çok kızacağını düşündü ve susturdu içindeki sesi. Hemen yardım etmek için koştu ustasının yanına. Kendi ağırlığının neredeyse iki katı kadardı bu paket. Ama zaten alışmıştı her gün taşımaktan. Zor değildi onun için. Annesi babası yaşasaydı, böyle zorluklara katlanmak zorunda kalmayacaktı. Üstünde yemeklerin piştiği soba sıcak yapacaktı evi. “Keşke ölmeselerdi.” diye kaç defa geçirmişti içinden ama ne gelirdi elinden?

Annesi ve babası genç yaşlarında bir trafik kazasında hayata gözlerini yummuşlardı. Kazanın olduğu zaman Orhan da bulunuyordu kaza yerinde. Hiç aklından çıkmıyordu kaza anı. Dün gibi aklıdaydı.

Serap Hanım, eşiyle birlikte üç buçuk yaşındaki oğlu Orhan’ın elinden tutmuş parktan eve dönüyorlardı. Karşıdan karşıya geçerken sağına soluna baktılar önce. Sonra karşıya geçmek için ilk adımlarını attılar hızlıca. Diğer adımlar kovaladı ilk adımları. Kocaman tırın arkasından gelen arabayı görememiş-

lerdi. Daha sonra acı ama gerçek olay gerçekleşti, Serap Hanım bir yana, Orhan bir yana eşi de başka bir yana savruldu. Orhan'a bir şey olmadı, ama annesi ile babasının kalbi kan pompalamayı bırakmıştı çoktan. İlk yardım ekibi geldiğinde anlaşılmıştı bu durum.

Kazadan sonra Orhan yurttta kaldı uzun bir süre. On yaşına geldiğinde yurdun müdürü değişti ve şartlar değişince Orhan yurttan kaçtı. Zaten hayatı boyunca hiç rahat bir gün yaşamadı. On yaşından sonra sokaklarda yaşamaya başladı. Sokak sokak gezip, her gece sokağın bir köşesine misafir oluyordu. Bir yolunu bulup karnını doyuruyordu. Dilenmediği ev, dükkân kalmamıştı karnını doyurmak için. Böyle dilenip, herkese muhtaç duruma düştüğçe anne babasını hatırlıyor, üzülyordu tekrar tekrar. Annesinin şefkatine, babasının desteğine ihtiyacı vardı.

Bir gün yine bir sokağın parkına misafir olmuştu. Parka geç saatte gelmişti. Sabahtan beri karnı açtı ve akşama kadar karnını doyurmak için yürüdü, yürüdü... En sonunda yaşlı bir teyzenin ona acıması sonucu verdiği kuru ekmeği yiyip karnını doyurmuştu. Biraz gezmek, dolaşmak istemişti kalabalık yerlerde. Bu yüzden gece yarısı bulabilmişti yatacak yer. Burası çocuk kaynayan bir mahalleydi. O geldiğinde bile oyun oynayanlar vardı. Anne babaları çocuklarını çağırınca içi bir garip oldu. Kendini hayal etti anne babası yaşayan çocukların yerinde.

Hayal bu ya, arkadaşlarıyla beraber her günkü gibi oyun oynayacaktı. Annesi geç olduğunu, oyuna ertesi gün devam etmesinin gerektiğini söyleyecekti. Orhan annesine hemen gelece-

ğini söyleyecekti. Koşar adımlarla sıcacık evine varacaktı. Anne ve babasını şapur şapur öpüp “İyi geceler.” diyecekti. Sonra yatağına gidip güzel yarınlar düşleyecekti. Birden deliksiz bir uykuya dalıp, tatlı bir rüya görecekti. Sabah annesinin yankılanan sesleriyle uyanacaktı. Mutfaktan nefis kokular gelecekti. Orhan o nefis masayı heyecanla bekleyecekti babasıyla sohbet ederken. Birden masada kahvaltı yaparken bulacaktı kendini. Sonra ödevlerine başlayacaktı. Anlamadığı konuları annesine sorup, beraber yapacaklardı ödevlerini. Sonra babasıyla oyun oynayıp eğlenecekti.

Orhan hayalin derinliklerine dalmışken sarsıldığını hissetti. Kendine geldiğinde adamın birinin kendisini sarstığını fark etti.

Adam Orhan’a:

— Adın ne senin bakayım?

— Orhan benim adım.

— Kaç yaşındasın, nereden geliyorsun buraya? Mahallenin tüm çocuklarını tanırım, seni çıkaramadım.

— Buralardan değilim ondandır. On yaşındayım. Yurttan geliyorum buralara.

— Tamam, güzel. Aç mısın sen?

— İki saat önce yedim bir şeyler, çok aç değilim.

— Bak halinden anladığım kadarıyla yurttan kaçmışa benzi-

ÖMER'İN ZOR GÜNLERİ

Ömer o günün çaresizliği ile yolda yürüyordu. Bir yandan da çok derin düşüncelere dalmıştı, okuyamamasını düşünüyordu. Ömer'in okulu yarım kalmıştı. Maddi durumları iyi olmadığı için okuyamamıştı. Bırak okuyacak parayı, eve kuru ekmek alacak kadar bile paraları yoktu. Onun çocukluğu diğer çocuklar gibi normal geçmedi. O hiçbir zaman arkadaşları ile sokakta oyun oynamadı. Hep üç yıl önce kaybetmiş olduğu babasına çalışmasında yardım etti. Beşinci sınıftan sonra okuma imkanları olmadığı için okula gidemedi.

Ömer çok akıllı ve zeki bir çocuktur. Aynı zamanda da derslerinde çok başarılıydı; ama hayat onu okuldan kopardı.

Ömer'in bir de Ece adında kız kardeşi vardı. Ömer, Ece'nin okumasını çok istiyordu. Ece sekizinci sınıfa kadar gelip çok iyi bir lise kazanmıştı; ama o da liseye başladığı yıl babasını kaybetmişti. Bu yüzden okulu bırakmak zorunda kaldı. Ömer, Ece'nin okumasını çok istiyordu. Eğer Ece okursa bu adil olmayan dünyada Ömer ve annesi rahat edeceklerdi.

Komikti belki başkaları için, ama kardeşi okursa o da okulu dışarıdan bitirmeyi hayat ediyordu. Bunları düşünürken Ömer'in yanından iki kardeş geçti. Bu iki kardeş Ömer'in daha çok üzülmesine sebep oldu. Çünkü onlar mutlu mutlu okula gidiyordu. Ömer onları tanımıyordu belki, ama yine de onlar adına mutlu

olmuştu.

Ömer eve gelmişti. Evde hasta yatan annesine üzgün, bu hayattan bıkmış, sadece ailesi için yaşayan gözlerle baktı. Annesi bitkin bir şekilde buz gibi bir odada hasta yatıyordu. Odada sadece halı ve yatak vardı.

Ömer bazen inşaatlarda kum, bazen de bir kişinin yükünü taşıyordu. Annesi ise günler geçtikçe iyileşmek yerine daha çok hastalanıyordu. Bir gün Ece bitmiş ilaç kutularını Ömer'e göstererek:

— Ağabey, annemin ilaçları bitti, ona acilen ilaç almamız gerek, dedi.

— Ömer buna çok üzüldü; çünkü hiç parası yoktu. Son parasıyla akşam eve gelirken ekmek almıştı. Ama Ömer yarın inşaata gidecekti. Bu gittiği inşaattan çok para alacaktı. O parayla annesinin ilaçlarını almayı düşündü.

Bu yaşta okulda olması gereken çocuğun inşaatta olması bir adamın dikkatini çekti. Adam, Ömer'e okuma yazma bilip bilmediğini sordu. Ömer:

— Okuma yazma biliyorum; ama okulu bırakmak zorunda kaldım, dedi.

Adam Ömer'e kardeşi olup olmadığını sordu. Ömer:

— Evet, bir kardeşim var, çok iyi bir lise kazandı; ama ba-

bam öldüğü, annem de hasta olduğu için parasızlıktan okuyamadı. Bunun üzerine adam:

— Bunları biliyorum; çünkü babanın yakın bir arkadaşıyım. O öldüğünden beri sizi arıyorum, bulunduğunuz yerden habersizce taşınmasaydınız keşke, sizi buldum ya, gerisi önemli değil, dedi.

Adam Ömer'i ve kardeşini okuttu. Annesinin de tedavi masraflarını üstlendi.

Ömer ve kardeşi iyi birer meslek sahibi oldular. Annele-riyle beraber rahat bir yaşam sürdürdüler. Kendilerine yardım eden adama ve karısına yaşlandıklarında sahip çıktılar ve onlara olan vefa borçlarını ödemiş oldular.

BÖLÜM IV

Kavramlar ve Değerler

KALBİN DİLİ

O çocuğu kimse sevmezdi. O dilsiz, bir şeyden anlamaz diye hep başlarından atarlardı; ama ne yapsam etsem Ahmet'i onların kalplerine sokamıyordum.

Ahmet zengin bir aile çocuğuydu. Hizmetçiler, şoförler bile Ahmet'i hiç sevmezdi; çünkü Ahmet istediği zaman tuvaletini yapamaz, yapsa da kıyıya köşeye yapardı. Şoförlere ise istediği zaman arabaya binip gideceği yeri tarif edemez, bunun yüzünden de azar işitip ceza alırdı. Bir gün anneme Ahmet'e çok üzüldüğümü, onun hep küçümsendiğini ve bunun hiç hoş olmadığını söyledim. Annem doğru düşündüğümü, engellilerden rahatsızlık duymamamız gerektiğini, onları incitmememizin doğru olacağını söyledi.

Annem ile konuştuktan sonra yolda hep düşünüyordum. Ahmet şu an neler yapıyor ya da ne çileler çekiyor diye. Tam okulumuzun önüne gelmiştim; ama okulun içine girmek hiç içimden gelmiyordu. Aklımda hep Ahmet vardı, onu çok merak ediyordum. Geri dönmüştüm. Ahmet'e ziyarete gidecektim. Yolda yürürken kafamda acaba bu yaptığım doğru mu ya da yanlış mı diye soru işaretleri vardı; ama ben doğru karara varmışım sanırım. Yanına gidip halini hatırını soracaktım.

Evlerinin önüne gelmiştim hizmetlilerin beni nasıl karşılayacaklarını bilemiyordum. Kapıyı çaldım. Karşımda iki kadın

ve bir de erkek vardı. Kadınlar sert gözlerle bakıyorlardı, karşımdaki adam ise çok nazik bir şekilde bana:

— Merhaba küçük bey, kime bakmıştın? Söyle bana da yardımcı olayım.

— Teşekkür ederim abi. Ben Ahmet’e bakmıştım. Evde mi?

— Evet, evde küçük bey çağırayım mı?

— İyi olur abi. Teşekkür ederim.

Adam “Rica ederim.” diyerek oradan ayrıldı. Merdivenlerden çıkıp Ahmet’in yanına gidiyordu. Fazla zaman geçmeden Ahmet yanıma gelmişti. Gözlerinde bir ışıltı vardı. O hiç bu kadar mutlu olmazdı. Ben de şaşırmıştım, galiba beni gördüğü için bu kadar mutluydu. Birkaç dakika geçmişti, bahçede oturuyorduk. Ahmet bana gülümsüyordu. Oyun oynamak isteyip istemediğini sordum. Kafasını sallamıştı; ama biraz tedirgindi. Evdekilerin bir şeyler demesi ikimizi de üzebilirdi.

Ahmet ile uzun bir süre oynadık. Çok güzel vakit geçirdik; ama hava kararıyordu. Artık eve gitmem gerekiyordu. Ahmet’e gitmem gerektiğini söyleyerek oradan ayrıldım. Ayrıldığıma üzüldüğü yüz ifadelerinden okunuyordu.

Ahmet bana ayrılırken el sallıyordu. Ben de ona sallamıştım. Yoldayken çok mutluydum. Güzel bir gün geçirmiştim. Eve az kalmıştı. Arkadaşlarım evlerinin önünde top oynuyordu. Onlara selam verip eve geçtim.

Eve geldiğimde annem yemekleri hazırlıyor, kardeşim de televizyon izliyordu. Annem ve kardeşime selam vererek odama geçtim. Üzerimi değiştirip ellerimi yıkadım. Hep birlikte sofraya oturup yemeğimizi yedik.

Yemekten sonra annem okulun nasıl geçtiğini sordu. Okula gitmediğimi, Ahmet'e giderek onunla oynadığımı ve çok mutlu olduğumu söyledim. Annem kızmadı; ama izinsiz yapmama da razı olmadı. Annemden özür dileyerek bir daha böyle yapmayacağıma söz verdim.

Uyumak için odama geçmiştim. Ama uykum yoktu. Kitap okumaya başladım. Kitabın her sayfasında ayrı duygular içine giriyordum. Karışık duygular içinde uyuyakalmışım.

Sabahleyin annem uyandırdı. Yüzümü yıkayıp üzerimi giyindim ve kahvaltıdan sonra okula gitmek için yola koyuldum. Yol boyunca Ahmet aklımdan hiç çıkmıyordu yine.

Okula varınca arkadaşlarım dün okula neden gelmediğimi sordular. Cevaplamak istemediğim için geçiştirdim. İlk dersimiz Türkçe idi. Öğretmenimiz “Konuşamayan Çocuklar” hakkında bir yazı okumamızı ve onun üzerinde konuşmamızı istemişti. Yazıyı okudukça Ahmet'in durumu aklıma geliyordu. Engelli insanların hayatta çektikleri sıkıntılar bir bir gözlerimin önünden geçiyordu. Acaba dilsiz olsam nasıl bir insan olurdu diye düşünüyordum ki öğretmenimiz dalgınlığımı fark ederek rahatsız olup olmadığını sordu. Ben de öğretmenimize Ahmet'i anlattım ve onu düşündüğümü söyledim. Bunun üzerine öğretmenimiz

bu tarz insanların aslında içlerinde büyük bir dünya sakladıklarını, fakat onları tersleyen insanlar olduğu için içlerindeki yansıtamadıklarını, bu yüzden onlara karşı duyarlı ve anlayışlı olmamız gerektiğini söyledi. Zil çalarken öğretmenimizin son cümlesi,

“Unutmayınız ki her insan bir engelli adaydır.” oldu.

DOSTLUK

Dostluk tek bir kişiyle olabilecek bir olgu değildir. Dostluk hayattaki en önemli olgulardan biridir. Dostu olmayan fakir bir kişidir.

Dost koruyan, seven, yalan konuşmayan, hatalardan uzak tutan kişidir. Dostsuz hayat kâbus gibidir. Bu yüzden böyle bir hayatı düşünmek bile istemem. Dostlarıma çok önem verir, onların da bana önem verdiklerini düşünürüm.

Dostluktaki en önemli şey paylaşmaktır. İşte burada ortaya çıkıyor paylaşmanın önemi... Eğer paylaşmak yoksa dostluk da yoktur. Sadece çıkar ilişkisi vardır. Böyle bir ilişki de gerçek dostluk değildir, kandırmacıdır. Hayatta en çok önem verdiğim şeylerin biri de dostluktur. Dost ailenizden sonra en büyük sevgi kaynağınız, hayatın neşelerinden biridir. Enerji kaynağı ve kötü gün ilacıdır.

Dost kara günde belli olur, gerçek bir dostunun olduğunu anlamak için sadece zamana ihtiyacın vardır. Gerçek dostunu üzüntülü, kötü günlerinde anlayabilirsin. Kötü gününde yanında olmayan dost olduğunu düşündüğün kişi dostun mu yoksa düşmanın mı o zaman anlarsın. İşte bu yüzden zamana ihtiyaç vardır. Her şeyi o gün anlarsın. Dostlar belki sevgisini belli edemiyordur, ama her sevgisini belli eden de dostun değildir.

Dostları kaybetmemek kişinin kendisiyle ilgilidir. Dostlu-

ğün devamı samimiyetle ilgilidir. Samimiyetin olmadığı yeri çıkar ilişkileri doldurduğundan dikkatli olmakta fayda vardır.

Dostlukta karşılık beklemek yoktur, karşılık bekleniyorsa dostluk ölüyor demektir. Tahmin etmediğimiz kişiler dostumuz olabileceği gibi dostumuz zannettiğimiz birçok kişi de düşmanımız olabilir.

KIZLAR NEDEN FUTBOL OYNAMAZ?

Kızların futbol oynamamasının birçok sebebi vardır. Mızıkçılık ilk sırada olabilir belki.

Asıl sorunlar biraz komik olabilir, ama gerçek. Ele iki kızı alalım, birisi Seda diğeri Hatice olsun. Seda ilk sahaya çıktığında diyeceği ilk söz “Ayy! Hatice’yle pişti olmuşuz.” ya da “Üstüm kirlenmese bare.” olabilir. Yağmurda sahaya çıkmaz. Neden? “Daha makyajımı yeni yaptım, olmaz.”

Biri onu kafa üstü düşürürse “Saçlarımı yeni düzleştirmiştim ama...” Hem diğerlerini futboldan soğutur, hem de kendileri oynayamaz. Ayrıca o topa vuracak kadar güçleri de olacağını zannetmem, fakat çok güçlü olanları da var. Peki biz bu kızlarla bir maç yapalım. Bakalım sonuç ne oluyor.

İlk olarak dediğimiz “pişti” konusu var. Zar zor ikna ederek yirmi iki kişiyi sahaya çıkardık. Bir de yağmur başladı, deseni-ze korktuğumuz başımıza geldi. Hemen geri koşarlar. Sebebini sorarsak “makyaj” konusu. Maç ertelense. Kaleci ve defans arasında direkt bir dedikodu başlar. Bir kısır eksik olur. Daha sonra “alışveriş deliliği...”

Bildiğimiz gibi eşlerinin kocalarına en büyük iyiliği alışveriş çok yapmamak, en büyük kötülüğü ise alışverişini çok fazla yapmak olur. Hemen telefonla bakmaya başlar. Bir top da yükselir ve direkt o telefona bakan kızın üstüne düşerse çok kötü

olaylar olur.

Bunların yaptıkları şöyle bir olaya benzer. Sahaya yıldırım düşerse bildiğiniz gibi demir çivili kramponlu olanlar ölür. Kızların futbol oynaması ise bundan da kötüdür. Seyirciler sahadan çıkar çıkmaz psikolojisi alt üst olur. Depresyona girer. Bazı hayranları bilet bulamaz diye üzülür. Fakat asıl bilet bulanlar üzülür bu durum karşısında.

Benim düşüncem şu ki kızlar her işi yapamaz. Fakat yapanlar yok değil. Eğer bahsettiğimiz gibi bir kız ise. Futbolu asla oynayamaz ayrıca oynayanları da futboldan soğutur.

BİR YUMAK MUTLULUK

Mutluluk kişinin gözlerinin içinin gülmesi, kalbinin bir kuş gibi kanat çırpmasıdır. Bu duygu insanın sahip olduğu duyguların en güzelidir. Mutlu olan insan hislerini herkesle paylaşmak, içinden geçenleri herkese haykırmak ister. Mutlu olduğumuz zamanlarda bunu paylaşmak önemlidir; çünkü var olan bir gerçek şudur ki: Mutluluk bulaşıcıdır ve paylaştıkça çoğalır.

Bazen çok istediğimiz bir şeyin gerçekleşmesi, bazen hayatta başarıyı yakalamak, bazen hasretimizin dinmesi biz insanların mutlu olması için yeterlidir. Önemli olan her zaman bardağın dolu tarafından bakarak mutluluğu yakalayabilmeyi bilmektir.

Bazı insanlar en ufak bir şeyden mutlu olabilirler. Mesela birisinin size pamuk şeker alması ufak bir şeydir; ama insanlar için büyük şeyler var edebilir. Çünkü bunu size sizin çok sevdiğiniz, değer verdiğiniz birisi yaptığı içindir. Ya da bir yaşlı kadının örgü örmesi... Her ördüğü bölüm onun için bir mutluluğa kapı açar.

Mutluluk çok çabalayarak ortaya çıkacak bir şey değildir. İnsanın bir anlık gülüşü yeter bu duyguya ulaşmaya. Siz umudunuzu kaybetmeyerek devam ederseniz umudunuz sizinle birlikte yol alır ve daima sizin yanınızda olur. Bu da mutluluğun insanlar için ne kadar değerli olduğunu gösterir.

DUVARLAR ARASINDA

Eğer ben bir nesne olsaydım duvar olmak isterdim herhalde; bir evin içinde neler olup bittiğini, orada neler yaşandığını; iyi veya kötü neşe veya korku gibi ne varsa dile getirmek isterdim. Adalet için gördüklerimi, doğru olanları anlatırdım.

Bir insan neden duvar olmak ister? Bir ailenin günlük yaşamını öğrenmek veya merakını gidermek için mi acaba? Yoksa “Sana verdiğim emeği bir duvara verseydim daha iyi olur.” dediği için mi duvar olmak isterdiniz? Bu tabi size kalmış bir fikir; ama cevabı siz biliyor olmalısınız. Bir de şöyle bir görüş var. Hani bazı insanlar “Dört duvar arasında kaldım.” der ya, bence bu yanlış. Bu dört duvar arasında sadece sen yoksun. Mutluluklar, öfkeler, üzüntüler ve tüm yaşanmışlıklar var.

Bir de “Tek taşla duvar örülmez.” sözü var. Bu sözle ilgili tahmin yürütecek olursak hep birlik olmak ve yaşanmışlıkları paylaşmak gerek.

İNANILMAZ GERÇEK

O gün haftanın son günüydü, pazardı. Pazar günü ona coşuklu gelirdi hep. Esra ailesinden cevaz (izin) istiyordu dışarı çıkmak için. Önemli bir işi olduğunu söylemişti. Onun için hempalarıyla (arkadaşlarıyla) sine (mezara) gideceklerdi. Bu zuhurattan (olaydan) önce arkadaşlarıyla okuldan çıkmışlardı ve mezarlıktan bir çav (ses) geldi. Bu zuhuratı (olayı) çözmek için pazar günü arkadaşlarıyla oraya gideceklerdi.

Ortak toplandıkları yere geldiler. Toplandıkları yer bir bahçeydi. Bu bahçe onların çok hoşuna gidiyordu. Kırmızı laleler vardı bahçede. Ayşe'nin üzerindeki tayyör (elbise) yalaz (alev) rengiydi. Ailesinden izin alamamıştı ve dans provasına gideceğini söylemişti. Herkes hazırды, artık gidilebilirdi. Hafta sonu bile külliye (okul) görmek elem (üzüntü) vericiydi.

Esra'nın dikkatini bir mezarlık çekti. Bu mezarlık bayağı sabıktı (eskiydi) ve üzerine çordan (hastalıktan) öldüğü yazıyordu.

Mezarlıktayken birden şıvgın (yağmur) başladı. Ali bugün şom (uğursuz) günlerinde olduğunu söyledi ve Esra getirdiği jeketayı (ceketi) giydi. Üçü de aynı hizada yürüyorlardı. Yeni gömülmüş bir mevta (cenaze) vardı sanki. Bu mevtanın (cenaze) orada maslup (idam edilmiş) olduğunu söylüyordu Ayşe. Hem burası maslupların payitahtı (başkenti) ve çok büyük bir sinlikti (mezarlıktı) ama aile sinliği (mezarlığı) değildi.

Ayşe bir yeri işaret ederek burasının bir zenne (kadın) sini (mezarı) ve buranın girayı (başkanı) olduğunu söyledi. Birlikte ilerlerken dem (içki) şişeleri olduğunu gördüler. Bu doğal bir şey diye düşündüler ve sesin geldiği yere doğru ilerlemeye devam ettiler.

Sesin geldiği yere gelmişlerdi. Gördüklerine karşılık ne yapacağını bilemediler. Karşılarında olan bir maslup (idam edilmiş ölü) değil tam tersine bir yaşayan insan... Normal olarak kaçmak istediler ve herkes bir tarafa dağıldı. Bir müddet sonra toplandılar ve baktılar ki Ayşe yok. Ayşe'yi aramaya koyuldular ve kaçıma başladıkları yere kadar geldiler. Gelince gördüklerine inanamadılar.

Ayşe kadının yanında bekliyor. Olanlara bir anlam veremediler ve Ayşe'yi oradan uzaklaştırmak istediler. Ayşe onun iyi birisi olduğunu, üstünün başının yırtık olmasından korkmamaları gerektiğini, yanındaki abur cuburların onun yiyeceği olduğunu söyledi. Herkes zennenin (kadının) etrafına toplanınca tedirgin olduğunu gördüler. Zenne (kadın) birden bağırdı ve çocuklar korkularından hızla oradan tekrar uzaklaştılar. Sonra internet ortamında mesajlaşarak ertesi gün buluşmak üzere sözleştiler.

Ertesi gün herkes sözleştikleri yere gelmişti. Sahilde dolaşmaya başladılar ve bir dilenci gördüler. Yardım etmek için yanına gittiklerinde dilencinin bir gün önce sinlikte (mezarlıkta) gördükleri kadın olduğunu anladılar. Zennenin (kadın) art niyetli olmadığını anladılar ve zenneden (kadın) özür dilediler. Zenne de (kadın) onlardan özür diledi.

NOTE 6 NİN KADERİ DE AYNI MI OLACAK?

-Yazı kaleme alındığında Note 4 piyasa yeni sürülmüştü.-

Bu sabah bir gürültü ile uyanık. Herkes etrafımıza toplanmış bizi seyrediyordu. Arkadaşlarım da uyanınca:

— Ne oluyor burada?

— Bilmiyorum, herkes neden tuhaf tuhaf bize bakıyor?

Bize bakan yaşlı Ali Amca içeriye girdi. Onun ardından iki kişi daha geldi. Bir kız ve annesi, kızın adı Esmâ imiş, yani annesi öyle diyordu. Esmâ annesine sürekli “Bana telefon al.” diye ısrar ediyordu. Annesi artık Esmâ’nın ısrarlarından bıkmış, ona telefon almaya karar vermiş. Dükkâna girdiler. Onları görünce çok korktum, daha buraya bile alışmamıştım, çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Esmâ etrafa bir göz gezdirdi, o an beni gördü. Gözlerini bana dikti ve yaklaşmaya başladı. O küçücük, her yeri boya olan elleriyle beni alıp annesinin yanına gitti. Yüksek bir sesle “Anne ben bunu istiyorum.” dedi. Annesi Esmâ’ya dönerek:

— Kızım o sana göre biraz büyük değil mi?

— Hayır anne, ben bunu istiyorum.

Esmâ’nın annesi ısrarlara dayanamadı ve beni aldı. Esmâ bana çok iyi davrandı, bana bir sürü rengârenk elbise aldı. En

Çok beğendiği elbiseyi de bana giydirdi. Biraz gezdikten sonra Esmas'nın evine geldik. Esmas benimle birlikte odasına ıktı. Akama kadar benimle oynadı ve yemek saati yaklaşınca canı sısıkıldı, aşağıya inmek için yatağından kalktı birden beni yatağına doğru fırlattı, ama ben duvara çarptım, canım çok yandı. Esmas annesinin yanına akam yemeği için gitti, yemeğini yedi, geldi ve uyudu.

Bir yıl boyunca beni kullanan Esmas artık bana çok kötü davranıyordu, beni hiç sevmiyordu.

Esmas bir gün Note 5'in çıktığını öğrenmiş. Annesine gidip Note 5 almak istediğini söylediğini duydum, çok zldm. Zaten Esmas'nın annesinin de Esmas'ya Note 5 almak gibi bir niyeti yoktu, ama Esmas'nın artık beni sevmemesi ve yeni bir telefon istemesi benim kalbimi kırmıtı.

— Kızım sana telefonu daha yeni almadık mı?

— Anne bu benim telefonumdan daha büyük, ama bana bu telefonu al.

Esmas birkaç gün annesi ile hiç konumayarak ve doğru dzgn yemek yemeyerek annesini yeni telefon almaya ikna etti.

Esmas'nın annesi ve Esmas beni evde bırakıp Note 5 almaya gittiler. Annesi biricik kızını özlemek istemediğinden ona Note 5 aldı. Hep birlikte eve geldiler. Esmas hemen benim güzel elbiselerimi aldı, stmdekini de çıkartıp Note 5'e giydirdi. Note 5'i benden daha çok seviyordu. Ertesi gün Esmas arkadaşı Gam-

ze'nin evine giderken Note 5'i su dolu bir göle düşürdü. Eline aldı, arkadaşına gitmekten vazgeçti ve eve döndü. Durumu annesine anlattı. Annesinden eski telefonunu istedi.

Annesi:

— Kızım sen artık onu istemeyince ben gittim onu geri verdim.

Esma annesine ısrar edip tekrar annesinin Note 4 almasını sağladı. Dükkâna geldiler, içeriye girdiklerinde ise 11-12 yaşlarında bir kız elinde Note 4 ile çıkıyordu.

Yenisini eskisine tercih etmişti Esma. Bir zamanlar beni almayı çok istiyordu. Beni alamadığı her gün değerim daha da artıyordu, ama alınca değerim birden azaldı. Şimdi ise Esma'nın elinde o beğenmediği ben bile yoktum. Esma'yı bensiz bırakmaya yetmişti bu durum.

Esma dahil insanların büyük bir çoğunluğunda olan bu tüketim çılgınlığı çoğu zaman insanları zor duruma sokabiliyor. Annesinden sürekli telefon almasını isteyen Esma, annesinin maddi durumunun olup olmadığını bilmeden ona baskı yapıp duruyordu. Annesi Esma'ya telefon aldığı anda ise Esma onun değerini bilemedi.

AŞIRI KISKANÇLIK BAŞA BELA

Çok serin ve kuru bir soğuk var o zamanlar. Yılbaşı yaklaştı, Aralık'ın ikinci haftası. Ve burada yaşayan, bu havayı her gün soluyan birisi var. Adı Gonca Hanım. Burak Bey'in evinde hizmetçi olarak çalışıyor. Onun ütüsünü yapıyor, bulaşğını yıkıyor ve daha nice işlerde yardımda bulunuyor, ayrıca kimsesi de yok. Burak Bey, bekar olup ev işlerini yapamadığından ve de Gonca Hanım'ın kimsesi olmadığından kendisine yardım edeceğini düşünerek ona maaş bağlayıp hizmetçisi yapmış. Gonca Hanım pırasa gibi düz ve siyah saçlı, toprak gibi kahverengi gözlü, hafif tombul, buğday tenli birisi. Burak Bey de güneş gibi sarı kirpi gibi dik saçlı, zeytin gibi siyah gözlü birisidir. İkisi de güvenilir, saygılı ve dürüsttüler.

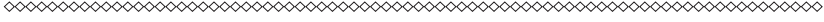
Bir gün Burak Bey sevgilisi Asya Hanım'ı çay içmeye evine davet etti. Beraber çay içtiler. Gonca Hanım, Asya Hanım'a en güzel şekilde hizmet etmeye çalıştı. Fakat Asya Hanım, Burak Bey'i Gonca Hanım'dan kıskanmıştı ve bunu kimseye söylemiyordu, söylemeye cesaret edemiyordu anlaşılan. Gonca Hanım'ı da yerin dibine sokuyordu sürekli. Arkasından iş çeviriyor, başkalarına onu hep yanlış şekilde tanıtıyordu. Ama bunları Gonca Hanım'ın ruhu bile duymuyordu. Gonca Hanım'ın Burak Bey'e maaş bağlamasından dolayı teşekkür edercesine çok iyi bir şekilde davranması deliye çeviriyordu Asya Hanım'ı.

Yılbaşı günü geldi. Asya Hanım tüm arkadaşlarını ve Burak

görünce yanına gitti. Tıpkı vuracaktı gibi baktı, ama vurmadı, vuramazdı ki. Sonra elindeki suyu kafasından aşağı boşaltarak ondan bu kadar sinsi olduğu için ayrıldığını söyledi. Asya Hanım bu olaydan şeytana uyulmayacağını aşırı kıskançlığın başa bela olduğunu ve hiçbir zaman ön yargılı davranılmayacağı dersini almış oldu. Siner krizi geçirmişti. En az bir iki sene toparlanamadı. Çünkü sadece Burak Bey değil onunla birlikte orada bu duruma şahit olan herkes bırakmıştı Asya ile arkadaş olmayı. Çünkü kimse kabullenemezdi sinsi biri ile arkadaşlık yapmayı.

Asya Hanım'ın başına aynı olay geldi. Bu olaydan sonra canından daha yakın birisi ile tanışmıştı, ama o da aynı olayı yaşattı Asya Hanım'a. Şimdi bırakın sinsilik yapmayı 'S' harfini bile tanıyamıyordu. Gördüğü ve karşılaştığı tüm yanlış insanları kınıyordu. Çocuk gördüğünde aniden tutuyor, ona sinsiliğin, arkadan iş çevirmenin başa büyük şeyler getirdiğini anlatıyordu. Çocuklar şaşkın şaşkın onu dinlese de onlar da büyüyünce çok işlerine yarayacaktı bu bilgiler. Aynı Asya Hanım'da olduğu gibi.

YEMEK TAKIMI

Seda Hanım yürüyordu güzelliklerin şehri İstanbul'un geniş sokaklarında. Ama havalar kendini yağmurlu günlere bıraktığından yürümek biraz zordu. Seda Hanım'ın o çiçekli şemsiyesine düşen yağmur damlalarının pıt pıt pıt diye çıkardığı sesler ayrı bir hoşluk katmıyor değildi.

Etrafı dükkânlar ve lokantalar kaplamıştı. Seda Hanım'ın gözüne birden yemek takımları satılan bir dükkân çarptı. Hemen daldı içeriye, öyle bir yemek takımı beğenmişti ki parası yemek takımından daha da güzeldi. Bu yüzden alamazdı. Morali bozuk bir şekilde ayrıldı oradan. Eve geldi ve kara kara düşünmeye başladı. Aklına gelen tek şey eski yemek takımlarından kurtulmasıydı.

Seda Hanım işe yemek tabaklarından başladı. Ya elinden kayma numarası, ya çatlama ya da çizilme numarası yaparak yirmi dört parça yemek takımından geriye kalan bir tane çorba tabağı idi. Onu da hatıra kalsın diye kırmamıştı. Olanları kocasına anlattı. Kocası tüm tabakların aniden kırılmasının tesadüf olamayacağını düşünüyordu. Karısına yeni bir yemek takımı alacağını söyledi. Ertesi gün eşi Seda Hanım'a yeni çiçekli böcekli yemek takımlarından aldı. Ayrıca ucuzdu ve dayanıklıydı.

Yeni tabaklar bir müddet işine yaramıştı Seda Hanım'ın. Ama Seda Hanım kararlıydı ve para biriktirip iki bin beş yüz liralık yemek takımını almalıydı.

Sonunda yeterli parayı biriktirdi ve aldı iki bin beş yüz liralık yemek takımını. Modeli önceki takımından biraz farklıydı ve aynı zamanda da dayanıklıydı. Ama ikisi de aynı işi görebiliyordu.

Kocasını yeni yemek takımını görünce biraz kızdı, ama Seda Hanım'a hiç belli etmedi. Seda Hanım'ın bu davranışına alınmıştı. Gerçekten aşırı pahalıydı. Hiç gereği yoktu ona göre.

Seda Hanım yeni yemek takımını arkadaşlarına göstermek için onları akşam yemeğine davet etti. Herkes çok beğenip övmüştü. Ama hiç 'maşallah' diyen olmamıştı. Herkes gidince özel ve güzelce yemek takımlarını toplamaya başladı. Masa hafifçe sallanıyordu. Gerçekten de ağırdı tabaklar ve masa aniden yıkıldı. Ev gümledi adeta. Seda Hanım ve eşinin içi cız etti. Ama olmuşa çare yok. Bu takımdan kalan yine tek bir tabaktı. Seda Hanım ilk yemek takımından kalan tabakla bunu birleştirip bir tekli takım oluşturdu. Eşi ve Seda Hanım olanlardan sonra üzgündü. Seda Hanım eşine bir daha böyle hatalar yapmayacağına söz verdi.

Seda Hanım'ın nazar değsin diye 'maşallah' demeyen arkadaşları da Seda Hanım'a gösteriş yapmak için eşlerinin cebini boşaltmışlardı. Aynı yemek takımlarını onlar da almıştı. Fakat Seda Hanım'ın yemek takımların kırıldığını öğrenince de sevinmemiş değillerdi. Ama Seda Hanım gösteriş ve lüzumsuz harcamanın gereksizliğini anlamıştı. Dünya malının dünyada kaldığını ve gereksiz harcamanın israf olduğunu biraz geç de olsa fark etmişti.

NİYETİM HİKÂYE YAZMAKTI AMA...

Aslında bir hikâye yazmaktı niyetim, ancak konu bulamadım ve yazımı yazmaya başladığım nesnenin, bilgisayarın, başı sonu olmayan ve çok ayrı bir dünyayı anlatan bir hikâye olduğunu düşündüm. Sonra kelimeler zihnimden dökülmeye başladı.

Bilgisayar şüphesiz gelmiş geçmiş en önemli buluşlardan biri. Birçok özelliği var. Ayrıca da yapımında çok iş gerektiren bir alettir. Bilgisayarı kullanmakta ayrı bir emek ister çünkü bilgisayar birçok kişinin kullanamadığı bir araçtır. Bu da bilgisayar kullanmanın emek isteyen bir iş olduğunu bize gösterir.

Bilgisayar benim için ilginç bir eşya, konusuna uygun bir nesneydi. Bana ilginç gelen yanı ise bilgisayar öyle bir şey ki yedi yaşındaki çocuk kırk yaşındaki birisinden daha iyi bilgisayar kullanabiliyor. Bilgisayarın bu kadar önemli olmasında birçok alanda kullanılması ve ayrıca da çok pratik olmasıdır. Ayrıca bilgisayarda yapılacak sınırsız şey vardır. Bilgisayar dünyasının içine girdiniz mi çıkmak çok uzun sürer, çünkü bilgisayarda bir işleminizi tamamladıktan sonra öbürüne ondan sonra da diğerine geçebiliyorsunuz. İşte bu sanal evren de bizim evrenimiz gibi sonsuzdur ve genişlemeye devam etmektedir.

Bilgisayar yararlı olmasının yanında zararlıdır da. Bilgisayar çok uzun süre başında beklediği zaman göz, beyin, bel gibi organ ve kemiklere zarar vermektedir. Bu yüzden bilgisayar ba-

şında zamanından çok oturmamalıyız. Ayrıca bilgisayar sosyal hayatımızı da bitiren hatta aile hayatımıza kadar bizim bütün hayatımızı bitiren bir şey. Tabii başında çok fazla zaman geçirildiğinde.

Bilgisayarı verimli ve de sağlıklı kullanarak daha iyi bir hayat elde edebiliriz ve aynı zamanda bilgisayarın nimetlerinden de yararlanabiliriz.

Bilgisayardan bahsetmişken tüm özellikleriyle birlikte karşıladığı kavramı anlatan en güzel kelimelerden birisidir. Birçok yeniliğin Türkçemizde karşılığını kullanmadığımız bir dönemde bu kelimeyi bulduğu ve zihinlerimize yerleştirdiği için Türk Dil Kurumu'nu kutluyorum.

HER YERDE TEKNOLOJİ

“Yaşlı” diyor herkes bana. Ben kendimi çok genç hissediyorum ama. “Sen anlamazsın dede.” diyor torunlarım. Neyi, niye anlamayacakmışım. Doğrusu anlamadığım tek bir şey var. Bu “internet” denen illet. Nedir, ne işe yarar, herkes neden bu kadar bağımlı bu şeye vallahi anlamıyorum. Soruyorum torunlara, “Oyun dede oyun. Sen bilmezsin, hani sizin zamanınızda yokmuş ya!” diyorlar. Doğru, bizim zamanımızda yoktu. Belki de bu yüzden anlamıyorum “internet”i.

Öğrenmek istemiyor da değilim ne olup olmadığını. Her gün oğlanın, gelinin, torunların elinde gördükçe merak ediyorum. Ama korkuyorum onlar gibi olup, dış dünyayla ilişkimin kesilmesinden. Yahu insanın gözü ağrır belli bir zaman sonra. Bunların ne gözleri ne başları ağrıyor. Tamam, çocuklar oyun oynuyorlar. Anaları babaları ne yapıyor bu bilgisayarın başında? Ha, bir de şu bilgisayar var. Bir hızlı yazıyorlar, bir hızlı yazıyorlar ki yetişemiyorum hızlarına. Hızlı basmaktan kıracaklar tuşlarını.

Torunlarım ders çalışmıyor, oyun oynuyorlar. Eskiden bizim yaptığımız gibi araba yarışı, çelik çomak, saklambaç falan oynasalar, bilgisayar kadar zararlı olmaz. Ama bunu onlara söylediğimde, “Dede sizin zamanınızdaydı onlar, artık yok.” diyorlar. Oyun oynamak yerine ders çalışıp kafalarını yorsalar biraz, hemen yorulurlar. Hiç yorgunluk, zorluk bilmiyorlar. İleride ne

EMİNE NİNENİN ŞÜKRÜ

Yeşillikler içinde iki katlı bir ev vardı. Bu evde, bir ninenin iki oğlu, oğulların eşleri ve çocukları hep beraber kalıyorlardı. Ninenin adı Emine, büyük oğlunun adı Emre küçüğünün adı ise Eray. Emre'nin eşi Ayşe, Eray'ın eşi Filiz. Emre ile Ayşe'nin çocukları Tuğrul, Eray ile Filiz'in çocukları Çiğdem. Alt katta küçük oğul üst katta büyük oğul kalıyordu. Nine ise belirlenen günlerde bir üst katta bir alt katta kalıyordu. Ninenin eşi on yıl önce vefat etmişti.

Emine Nine ibadetlerini zamanında ve tam yapan bir kadındı. Hiç bir zaman ihmal etmezdi dini ibadetlerini. En büyük ibadet olan şükür de eksik etmezdi. Her zaman haline şükrederdi. Ancak oğulları ona hiç benzemiyordu. Sürekli isyan edip, hallerinden şikayet ediyorlardı. Şükür nedir bilmiyorlar, anneleri şükrettikçe ona kızıyorlardı. Anneleri ise sanki çocukmuşlar gibi, onlara şükürün ne olduğunu anlatıyordu. Neye yarar, bir gün sonra tekrar şikayet, tekrar isyan...

Ninenin torunları daha küçükler, ne şükür, ne isyan hiçbir şey anlamıyorlar. Nine ile oğulları kavga ederlerken onlar bir kenardan boş boş bakıyorlar. Emine Nine de onlara üzüyor böyle babaları olduğu için. Onların bir suçu yoktu, onlar seçmediler ki babalarını. Onlara, büyüyünce babaları gibi olmamalarını anlatıyordu Emine Nine. Nine ne derse çocuklar hep kafalarını sallıyorlardı aşağı yukarı.

Günün birinde Emine Nine'nin büyük oğlu, hastalandı. Doktora gittiler, doktor onlara durumun ciddi olduğunu ve ameliyata girmesi gerektiğini söyledi. Emre'nin eşi Ayşe ağlamaya başladı. Emine Nine onu teselli etmeye çalıştı. Doktor, yanına gidebileceklerini söyledi. Hepsi doluştu odaya, Emre'nin suratı kireç gibiydi. Emine Nine kızılıyordu oğluna şükretmediği için, çünkü biliyordu hastalığının bu yüzden olduğunu. Aslında kaç defa anlattı oğullarına şükredin diye, ama onlar devam ettiler isyan etmeye.

Emine Nine, Eray'a abisinin şükretmediği için hastalandığını söyledi. Eray bunu dikkate almışçasına önce bir düşündü. Daha sonra da annesine "Tabii ya her şey şükürdü şükür, Allah'ın bize verdiği nimetlerdendi. Nasıl unuttuk, hemen bunu abime de söyleyeyim." dedi ve abisine yaklaştı. Abisine şükretmesi gerektiğini ve eğer şükrederse Allah'ın onu affedebileceğini söyledi. Emre ise sahici bir şekilde "Allah'ım sana şükürler olsun, sen bana yardım et, halime binlerce kez şükürler olsun. Benim gibi olamayan, benden daha kötü durumda olan da var. Sen bana ve benim gibi kişilere yardım et Allahım," dedi.

Bir gün sonra doktor Emre'nin taburcu olabileceğini söyledi. Emre çok sevindi buna. Artık Emre de Eray da anladılar ki şükür bir insan için olmazsa olmazdır. Eğer insan şükretmezse olduğu durumdan daha kötü bir duruma düşer. Unutulmamalı ki şükür de namaz gibi önemli bir dini ibadettir. Eray ve Emre artık anneleri gibi her gün şükrediyorlardı hallerine.

BÖLÜM V

Kendini Anlatan Çocuk

GÖKKUŞAĞINA KULAK VERME

Kendimi aniden bastıran kırkikindi yağmurlarına benzetirim. Yufka yürekli yağmurlardır onlar aslında. Baştan şiddetli bir yıldırımla ortaya çıkarlar, sonunda rahmet getirirler toprağa. Benim de ne zaman, nerede, kime sinirleneceğim belli olmaz. Hele hele maç anında pimi çekilmiş bomba gibiyim. Maç anında bana bir faul yapılırsa kuyruğuna basılmış bir aslan oluveririm. Onun altında kalmam. İllaki bunu karşılıksız bırakmam. Beklemesini bilir işimi sessizce hallederim. Ama bana kimse dokunmazsa etrafıma neşe saçırım.

Anlattığım konuyla ilgili yaşanmış bir anımı paylaşmak istiyorum sizinle.

Bir gün maçıydım. Bir arkadaşım bana canımı yakan bir faul yaptı. Bir şey demedim, ikinci kez oldu, yine sesimi çıkarmadım. Ama üçüncü kez yapınca yanardağdan püsküren lav, patlamaya hazır top güllesi gibi oluverdim. İşte tam zamanı, top ondaydı. Harekete geçtim. Top ona geldiğinde onu ağaçtan düşen yumurta gibi düşürecektim. Tam topa vuracakken ayağına bir tane yapıştırdım. Çocuk olduğu yerden uzun bir süre kalkamadı. Öyle rahatlamıştım ki anlatamam. İçimdeki hırs boşalmıştı, sanki tüm sinirimi almıştım.

Ama içimde kötü bir his vardı. Onlara bunu belli etsem bana gülerlerdi. Ne olursa olsun arkadaşşıma zarar vermemeliy-

dim. Kendimden utanarak faul yaptığım arkadaşımın yanına gittim ve özür diledim.

Haydi, kalk da maça devam edelim, dedim. Sanki yağmurdan sonra gökkuşağı çıkıp insanı rahatlatır ya, aynı öyleydim o an. Çok rahatlamıştım, o gün bugündür gökkuşağına kulak veriyor, hiç kimseyi kırmıyorum.

BEN

On üç yaşında, uzun boylu ve uzun saçlı, normal kiloda, kahverengi gözlü ve siyah saçlı bir kızı anlatacağım size. Bir başka ifadeyle kendimden bahsedeceğim. Ayrıca çok tatlı, fakat bir o kadar da sinirli.

Kendimi bir depreme benzetiyorum. Ne zaman ne yapacağım belli olmuyor. Sinirlendiğim zaman karşımdakine ateş püskürüyorum. Birini çok sevdiğim zaman ona yakın olmak için her şeyi yaparım. Onu üzmemeye çalışır, iyiliği için her şeyi yaparım. Arkadaşlarımla ve kardeşlerimle her şeyimi paylaşıyorum. Onlarla birlikte gezer, tüm sırlarımı ve dertlerimi paylaşıyorum. Bir sorunum olduğu zaman onlara anlatırım. Onların bir derdi olduğu zaman onlar da benimle paylaşırlar. Ama biraz kıskancım ve özellikle kardeşlerimi kıskanırım.

Kandan çok korkarım. Özellikle ailemden birine bir şey olduğu zaman... Öğretmenlerimi çok severim. Bazen insanların beni tanıyamayacağı şekilde değişirim. Bir günüm diğer günümü tutmayabilir. Zaman zaman kötü birisi olurum, ama çok uzun sürmez. Sürmesini istemem zaten.

Çok hassas bir yapıya sahibim. Çabucak kırılıyorum. Çok da duygusalımdır. Bazen bir film izlerken veya bir şarkı dinlerken de ağlayabilirim. Bazen sinirden, bazen de hiç yok yere ağlarım. Ne zaman ne yapacağım pek belli olmaz. Bazen üzülür, bazen

sinirlenir, bazen kıskanır, bazen asabileşir, bazen duygusallaşır, bazen yumuşak kalpli, bazen de çok sert olabilirim. Ama ne olursa olsun doğru yoldan şaşmam. Her zaman en doğrusunu yapmaya çalışırım. Kimseye zarar vermem. İnsanlara, bana ne kadar kötü davrandılarsa ben de onlara o kadar iyi davranırım. Ne kadar sinirli ve asabi olsam da aslında iyi biriyimdir. Şu kadarı var ki, ne olursa olsun, doğrudan şaşmam ve asla pes etmem.

ÇOCUK MU?

Bir sıcak pazartesi günü annemin ısrarıyla pembe kıyafetlerimi giyip dışarıya çıktık. Biraz gezip dolaştıktan sonra eve gitmek için dolmuş durağının olduğu yere büyük adımlarla gidiyorduk. Sonunda hedefe ulaştık. Dolmuşa bindik. Dolmuşun içi tıklım tıklım doluydu. Ben avantajlıyım, çünkü boyum kısa olduğundan çabucak geçiyordum. Annemle koltuğa oturduk ve sohbet etmeye başladık. Şoför arkasını döndü ve:

— Çocuklarınızı kucağınıza alın, dedi.

Annemle sohbete devam ediyorduk. Şoförü çok umursamadık.

Şoför ikinci defa arkasını döndü:

— Çocuklarınızı kucağınıza alın, dedi.

Şoförün söyleyişi komiğime gitmişti. Sonra düşünmeye başladım.

Şoförün bunu kime söylediğini bir türlü anlamamıştım. Saf saf elli yaşlarındaki kadının yanına ve kucağına bakakalmıştım. Baktığımı fark eden kadın:

— Çocuğum bana neden bakıyorsun, dedi.

Ben de rahat bir şekilde:

— Çocuğunuz var mı, diye bakmışım, dedim.

— Bu yaşta ne çocuğu evladım, dedi.

— Belki vardır, diye düşünmüştüm, dedim.

Kadın gülmeye başlamıştı. Şoför dikiz aynasından bana bakıyordu. Ben de hiç bozuntuya vermeden göz kırptım. Arkadaki kadın bana baktı ve:

— Cimcime nasıl gidiyor hayat, dedi.

Kalbim aynı demircinin demire vurması gibi küt küt atıyordu. Hayatımda hiç kimse bana cimcime dememişti. Çok mutlu olmuşum. Havalara uçuyordum sanki. İlk defa bir kadın bana cimcime demişti. Dünyadaki bütün insanlara sarılasım gelmişti. Ben bu duygularla boğuşurken şoför arkasına döndü ve anneme:

— Hanımefendi, çocuğunuzu kucağınıza alır mısınız, dedi.

Utancımdan ikinci kez yerin dibine girmiştim. Utana sıkıla:

— On üç yaşında ve erkeğim, çocuk değilim, dedim.

Beni küçük ve cılız gören şoför küçük sanmıştı sanırım. On üç yaşında bir çocuğun anne kucağında ne işi olur. Şoför de anlamış olacak ki yol boyunca bir daha ağzını açmadı.

BEN PORTAKALIM

“Ben bir portakalım. Birkaç yıl önce dikildim toprağa. Küçücüktüm; ama biraz daha büyüdüm. Sanırım üç beş yıl sonra meyve veririm. Güneş her yüzünü gösterdiğinde ve sahibim beni suladığında biraz daha büyüyorum. Bir sürü arkadaşım var burada. Seviyorum portakal olmayı. Çünkü çok faydalı bir meyveymişim, herkes öyle diyor. En sevdiğim şey su ve güneş, bir de sahibimin bana gösterdiği sevgi. Üç beş yıl sonra sahibim meyvelerimi sizlere ikram edecek. Belki de ben dalımda çürüyene kadar beni toplamaz.”

“Bak, sahibim elinde bir kovayla beni sulamaya geliyor herhalde. Aaaaa! Canım çok acıyor. Kovadaki su değil testereymiş meğer. Sahibim beni kesmeye gelmiş. Sevmiyor herhalde beni artık. Neden acaba? Meyve vermiyorum diye mi? Belki de beni evinde odunu olmadığı için kesiyordur. Ömrüm herhalde buraya kadarmış.”

Sahibi portakal ağacını kestikten sonra oturup ağlar. Adamın evinde gerçekten de odun yokmuş. Portakal ağacını da o yüzden kesmiş. Demek ki doğru tahmin etmiş portakal ağacı. Gökyüzü bile ağlıyor, dökülen yağmur damlalarıyla. Güneş o mutlu yüzünü içeri çekmiş kimse gülmüyor. Çiçekler, diğer ağaçlar hepsi solmuş. Adam ağlayarak ağacın dallarını parçalar ve eve getirir. Sobada yakar. O odada oturmak bile istemez. Hasta kızı için yakmak zorundadır o odunları. Adam portakal ağacı

sohada yanarken:

— Daha küçüktü bu ağacı aldığımda. Hiç aklıma gelmezdi keseceğim. Şimdi ise sobada yanıyor. Her şey beş yaşındaki kızım için, affet beni portakal.

HÜSEYİN ÇALMAZ

Bana çok önemli bir görev verildi. Fark ettirmeden Hüseyin Çalmaz adlı şahsı takip etmek. Nedeni bana da açıklanmadı, ama görevi yerine getirmem gerekiyor.

Göreve başladığımdan beri neler yaşamadım ki...

Görevi alır almaz önce Hüseyin'in okuluna gittim. Çok sıcağanlı insanlar var. Hele ton ton göbekli öğretmen çok iyi bir insan. Orada birkaç öğrenciye sordum Hüseyin'in nasıl bir çocuk olduğunu. Hepsisi de çok iyi ve zeki birisi olduğunu söyledi. Ben de daha çok merak etmeye başladım neden Hüseyin'i takip ettiğimi. Bunu patronuma sordum. O ise hiçbir şey söylemedi. Artık gerçekten çok merak etmeye başlamıştım. Hüseyin'i daha fazla takip etmeye başladım, fakat Hüseyin bunu da fark etmişti.

Bir gün öğle yemeğinde onu tek başına yakaladım. Hemen yanına gittim. Merhaba, uzun zamandır seni takip ediyorum, diyerek söze başladım. Başta ona anlattıklarım çok saçma geldi. Kalkmaya çalıştı, ama oturmasını istedim. Biraz sakinleşmesini ve beni dinlemesini söyledim. Beni kırmadı. Uzun uzun konuştuk ve patronumun niyetinin iyi olmadığını anladık.

Patronum Hüseyin'i kaçırap süper zekâsını kötülük için kullanacaktı. Hemen şirkete gittik ve bunun hesabını önce ben, sonra üstün zekâsıyla Hüseyin Çalmaz patrondan sorduk.

DÜNYA'YIM BEN

Dünya ne garip! O da gezegen, diğerleri de... Dünyada diğerlerinden farklı olarak yaşam gerçekleşiyor. Bir sürü insan, canlı yaşıyor üstünde.

Kendimi Dünya'ya benzetiyorum. İçimde uçuşan kelebekler dünyada yaşayan insanlar gibi. Yeşilliği azaltan her bina da benim mutluluğumu azaltan, beni üzen kişiler gibi. Ağaçlar, ormanlar, çiçekler de beni anlayan, seven, sevindiren kişiler... Beni sevindiren kişilerle güzelim. Etrafa saçtığım ışığı, güzel görünümümü beni sevindiren kişilere borçluyum belki de.

Bazen kara bulutlar kaplar ya etrafını Dünya'nın, sıkıntı düşer ya insanların yüreğine. İşte bazen ben de böyle olabiliyorum. Etrafıma saçtığım, herkesi renklendiren o ışık birden sönuveriyor. O yeşilliği azaltan binalar birden çıkınca karşıma, kırınca kalbimi o kara bulutlar hep yanımdalar. Bazen o kadar kırılıyorum ki sel götürüyor her yeri. Bir başlayınca durmuyor zaten. O binalar yüzünden yeşillikler de zarar görebiliyor. Dünya da bundan etkileniyor tabi ki.

Ne kadar bina dikilirse dikilsin, yeşillikler azalırsa azalsın, bu hayatı iyi değerlendirmeliyim. Çünkü Dünya'nın da bir sonu var.

GÖZLEMLERİME GÖRE O

Neredeyse her anımızı birlikte geçirdiğimiz bir arkadaşım yazımızın konusu. Her zaman eğlenceli bir karakterdir. Yalanı bilmeyen, yardımını kimseden esirgemeyen bir dosttur. Tuttuğu takımı öyle tutuyorum demek için tutanlardan değil, hiçbir maçını kaçırmayan, yense de yenilse de destekleyen bir taraftardır.

Geçenlerde yine okulun koridorunda onu gördüm. Bağıra bağıra şarkı söylüyordu. Yanındaki arkadaşları da onun bu haline gülüyordu. Aslında her zaman yapıyor bunu. Canı sıkılınca koridorda şarkı söylüyor saçma sapan. Ama onu sevenler eğlenceli, komik, enerjik halini seviyorlar zaten. Tabi ki her huyu insanları mutlu etmiyor, çok konuşuyor diye azarlıyorlar onu, dalga geçiyorlar. Ama o bunlara aldırıyor, çünkü herkese şaka yaptığı için kendisine de şaka yapılırken ciddiye almıyor.

Şimdi de becerilerinden bahsedeyim. Beceri mi bilmiyorum ama dersleri de iyi. Normalde dersleri iyi olan öğrenciler durgun, sessiz, sakin oluyor benim gördüğüm kadarıyla. Ama o öyle mi? Hem ders çalışıp, hem çılgınlıklar yapabilir. Yani aslında iki kişiliği var; bazen her dakika gülen, eğlendiren, sevimli kız oluyor, bazen de sert, sinirli, acımasız, şeytan bir kız oluyor. Hele sinirlenince bir görseniz... Yanına kimse yaklaşmıyor sinirliken, yoksa patlayıveriyor birden. Genelde sinirlenmekte haklı olduğu için kimsenin yorum yapmasına da izin vermiyor o durumda.

Sevip sevmediği şeyleri de biliyorum. En başta futbol oynamak var. Bayılır futbol oynamaya. Genelde kızlar futbol oynamazlar, ama oynayan oynuyor işte. Sınıfındaki kızlar da oynamayınca erkeklerle oynuyor bazen de. Daha sonra judo geliyor. Kendini geliştirdi bu konuda. Zaten sporla arası çok iyidir. Bu yüzden sorun olmuyor onun için. Sevmediği şeylere geçelim. Haksızlığa gelemes, sonuna kadar mağdur olanı korur.

Bir de sınıfta olay olunca genelde çözümü o bulur, böyle olaylarda da adaletli davranır. Sadece sorunlara çözüm bulmaz. Arkadaşlarına her konuda da yardımcı olur. Dertleri olduğunda yardım etmek için düşünür, en iyisini seçip derman olur arkadaşlarına.

İşte o böyle birisi; ama en önemlisi de kendisiyle barışık olması. Boyuyla, gözlükleriyle dalga geçenlere aldırıyor, gülüp geçiyor. Bunu da her insan beceremez. En iyisi böyle olacaksın aldırmayacaksın ne denirse, iyi de olsa söylenen kötü de olsa. Çünkü senden bir tane var, bir tane.

ŞEKER KAMİLİN DİYABETİK ÖYKÜSÜ

Beni herkes tanır aslında. Okulda biraz şişman kişiliğimle ün salmış birisiyim. Neşeli, olabildiğince dürüst, anne ve babamın sevgisini hep yanında hisseden, hayalleri olan bir çocuğum. Hayallerimi bir kenara bırakıp başımdan geçen diyabetik bir öyküden bahsedeceğim.

Artık arabamız eskimişti. Babamla gizli gizli yeni arabalara bakıyorduk. Annem ise bu arabanın ilk göz ağrısı olduğundan satılmasını istemiyordu. Fakat son zamanlarda arabamız arızalanmaya başlamıştı. Bunu annem de fark ediyordu, ama yine de satmak istemiyordu. Sonunda anneme yeni araba almamız gerektiğini söyledik. Babamla bir süre sonra bir araba bayisine gittik. İstedığımız arabayı söyledik, ama araba bayide yoktu. Bu yüzden iki hafta bekledik ve iki hafta sonunda arabamıza kavuştuk.

Aylardan ocak olduğundan hem soğuk hem de okul vardı. Bu yüzden babam gitti arabayı almaya. Biz heyecanla evde bekliyorduk. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Birden korna sesi duyduk, hemen koşşa koşşa merdivenlerden indik. Anne ve babamın gözlerinin içindeki sevinçte kayboldum. Sadece biz sevinmedik, komşularımız da sevincimize ortak oldular. O akşam hepimiz komşularla beraber arabaya binip tur attık.

Aradan üç ay geçti, rahatsızlanmaya başlamıştım. Çok su

İçiyor, çok uyuyor ve çabuk yoruluyordum. Annem benim bu hallerimden şüpheleniyordu. Okuldan izin aldık. Çarşamba günüydü. Doktora gittik, kan tahlili yaptılar bana. Annem tahlil sonuçlarını beklerken biz babamla birlikte yeni arabamızın tadını çıkartıyorduk. İki saat kadar sonra annem doktorun odasındaydı, bizi çağırdılar, acilen girdik. Annemin gözlerine gözüm ilişti hemen, sanki dünyası yıkılmış gibiydi. Doktor şüphelerinin gerçek olduğunu ve şeker hastalığına yakalandığımı anneme söyledi. Farkında değildim, ama buraya geldiğimde meğer şeker komasına girmişim. Doktor hemen Samsun'da bir hastaneye sevkimi yaptı ve durumumun acil olduğunu aileme bildirdi. Babamın gözleri dolu doluydu. Onun da dünyası yıkılmış gibiydi. Her şeyi unutmuştu. Beni teselli etmeye çalışıyordu, ama çok üzgün görünüyordu. Doktorun ambulans önerisine karşılık babam beni arabayla götürebileceğini bildirdi. Doktorun onayıyla hemen oradan ayrılıp önce eve geldik. Kıyafet aldık. Bu arada babam araba kullanacak halde değildi. Durumu komşumuz Fatma Teyze'ye söylediğimizde o da çok üzüldü ve eşi Rıfat Hoca'yı aradı. Rıfat Hoca hemen geldi ve hızlı bir şekilde bizi Samsun'daki hastaneye yetiştirdi.

Beni hastaneye yatırdılar ve bana bir sürü iğne enjekte ettiler. Vücutuma batan iğnelere çok anne ve babamın gözlerimin önünde üzülmeleri beni daha çok acıtıyordu. Gece servise çıktık. Beş dakikada bir doktor gelip durumuma bakıyordu. Annemin kollarında uyuma numarası yaptım. Doktor gelerek anneme:

— Artık oğlun hep bu hastalıkla yaşayacak, dedi.

İşte o an annemin üzüntüsünün zirve noktasıydı. Son zamanlarda annem sigarayı bırakmıştı, buna çok sevinmiştim. O kara günde tekrar sigara içmeye başladı.

Birkaç gün geçtikten sonra çevremde sadece benim şeker hastası olmadığımı fark ettim. Yeni doğmuş bebekler bile bu hastalığa yakalanabiliyormuş. Orada uzun bir süre diyabet eğitimi gördüm ve birçok arkadaş edindim. Daha sonra hastaneye ve arkadaşlarıma veda ederek babamın ışıltılı gözleriyle evimize doğru yol aldık. Hastaneye yattığım günkü karabulutlar yerini güneşli bir havaya bırakmıştı. Şimdi ise ben güneşin bana fısıldadığı sonsuz umutla hastalığı yenmeye çalışıyorum ve ailemin bana olan sevgisiyle şeker tadında bir hayat sürüyorum.

BÖLÜM VI

Yaşamın İçinde Çocuklar

ÇETE

Kahramanlarımız İstanbul'un çocuk çetelerinden birisi, Deli Boran çetesi. Bu çete beş kişilik bir guruptur. Çete üyelerinden bazısının annesi babası vefat etmiş, bazılarını da bebekken sokağa bırakmışlar. Bu çocuklar bir çok kez hırsızlık yapmış. Artık çok deneyimli olmuşlar. Dolayısıyla hepsinin sabıkası var. Anneleri babaları başında olsaydı belki de böyle olmazdı.

Bu çetenin başkanı olan Murat acımasız, atarlı, sinirli ve dövən biridir. Siyah saçlı, mavi gözlü, uzun ve zayıf biri. Diğerlerinin en büyüğü. On yedi yaşında. Annesi ve babası onu bir caminin avlusuna bırakmış. Yetimhanede büyümüş. On yaşındayken ailesini bulabilmek için yetimhaneden kaçmış. Bulamayınca da bu işlere karışmış. On beş yaşında çocuk ceza evine girmiş.

Murat'ın sağ kolu olan Necati on altı yaşında idi. Kahverengi saçlı, yeşil gözlü, zayıf ve uzun boylu biriydi. O da çocuk cezaevine girmişti. Necati diğerlerini yönetir ve emir verirdi. Murat kadar olmasa da o da acımasızdı. Aynı Murat gibi o da bir kapının önüne bırakılmıştı.

Ömer sarı saçlı, mavi gözlü, orta boylu ve orta kilolu. On altı yaşında pasif kişiliğe sahip biridir. Beş yaşındayken yetim kalmış. Teyzesi altı yaşına kadar büyüttükten sonra yetimhaneye yollamış. Onu da bir adam yetimhaneden almış. Daha sonra kötü işler için kullanmış. Oradan on yaşında iken kaçmış. Sonra

bu işlere karışmış.

Sait esmer, zeytin gözlü, uzun ve zayıf biri. O da yetimhanede büyümüş. Biraz sinirlidir, ama Enes'e çok kızmaktadır. Öbürlerine sinirlense dayak yiyeceğini bilir. O yüzden sabreder. Sait diğerlerine göre daha iyidir, ama masum bir çocuk denilemez.

Enes sarışın, yeşil gözlü, kısa ve biraz kiloludur. O da Sait gibi on beş yaşındadır. Sinirli değildir, ama içinde agresiftir. Sait'le çok iyi anlaşır. Aralarında en iyi arkadaşlık yapan Enes ve Sait'tir.

Çete üyeleri son işlerinde çok kötü bir olaya karıştılar. Kuytu köşelerde uyuşturucu pazarlamaya ve haraç kesmeye başlamışlar. İhbar alan polisler çete üyelerini teker teker yakaladı. Soruşturma sonucunda mahkemeye çıkarıldılar ve cezalandırıldılar. Kimisi dört sene kimisi altı sene ceza aldılar.

MACERA PEŞİNDE

Hava çok sisliydi. Tam macera havasıydı. Biz üç kafadar yine bir macera peşindeydik. Kendimize ilginç bir yer bulduk. Öncelikle orada lazım olacak eşyaları belirlememiz gerekiyordu. Ahmet eline bir kâğıt aldı. Ben de malzemeleri saydım. İp, el feneri, kask vb. şeyler aldık. Nihat da malzemeleri getirdi. Grup lideri seçecektik. Ben olayım diye düşündüm, ama boyum yeterince uzun değildi. Ahmet 'in boyu bizimkinden uzun olduğu için o lider olmuştu.

Yola koyulduk. Amacımız keşif yapmaktı. Cep telefonlarımızı sessize aldık. İlk olarak bakkala, görev için yiyecek almaya gittik. Bir de ne olsun! Önümüzde yaklaşık yirmi otuz köpek belirdi. Biz gideceğimiz yere doğru koştuk. Tam da kapının önünde durduk ve usulca içeri girdik. Bir ses geliyordu. Hemen yanımızdaki kolilerin içine atladık ve gözümüze göre delikler açtık.

Yolumuza koyulduk. Bir adam elindeki poşeti şişirip indiriyordu. Önce anlamadık. Sonradan jeton düştü. Galiba adam uyuşturucu çekiyordu. Ahmet, babamları arayalım, dedi. Ama onları ararsak bize kızacaklardı. Bu yüzden polisi arayacaktık.

Ondan önce kendimize biraz macera bulmalıydık. Yaklaşmaya devam ettik. Yerde bir poşet daha bulduk. İçinde una benzer bir şey vardı. Karnı acıkan Nihat “Hadi yiyelim.” dedi, ama ben adamın elindekinin buna benzediğini fark ettim. Hemen polisleri aramamız lazımdı. Benim aklıma çok güzel bir fikir geldi.

Polisi arayıp kaçmak... Telefonu çıkartıp 155'i tuşladım. Bekledik, polis nihayet geldi. Adamı yakalayıp arabaya bindirdiler. Sonra da evimize döndük. Hiçbir şey olmamış gibi evimizin bahçesinde oyunumuza devam ettik.

SÜRPRİZ İÇİNDE SÜRPRİZ

Bu gün gökyüzü bize beyaz pamuktan yapılmış şekerlerinden dağıtıyor. Günlerden cumartesi yani tatil günüm ve bu gün adeta sevgi çiçeğiyim.

En çok sevdiğim hava olayı kardır ve bu gün kar yağıyor. Buraya kar yağması büyük bir olaydır çünkü burası İzmir. Herkesin bildiği gibi İzmir'e fazla kar yağmaz. Dört senedir İzmir'de yaşıyorum ve dört senedir hiç kar yağmadı, ilk defa bu sene yağıyor.

Bir öğretmen olarak İzmir'de yaşamak zorunda olduğumdan buraların güzel manzarasını izlemek durumundayım. Ancak karın İzmir'i büyülediğini görmek için biraz beklemek gerekiyor işte.

Öğretmen arkadaşlarımı eve çağırdım, ama onları eve geldiklerinde bir sürpriz bekliyordu. Bir havuç, iki tane kömür, birkaç tane düğme bu sürprizin parçalarıydı. Onlarla kardan adam yapacaktık, ama haberleri yoktu bundan.

Sonunda eve geldi arkadaşlarım. Dilek bana masanın üstündekilerin ne işe yaradıklarını sordu. Adam yapacağımızı söyledim. Hep bir ağızdan ne adamı diye sormazlar mı? Dışarıda ne olduğunu sorunca ultra akıllı arkadaşlarım anlamakta gecikmedi kardan adam olduğunu. Ama bir sorun vardı. Çiğdem, Asiye, Gül ve Fatma kardan adam yapmayı bilmiyorlardı.

İş başa düşmüştü. Hepsine de kardan adam yapmayı öğretecektim. iki saat sonra benim bahçemde iki tane kardan adam beliriverdi. Kartopu oynarken kardan adamlarımızı da oyuna dâhil edip kafalarını uçurduk. Çok eğlenmiştik. Ayak izi olmayan yer bırakmadık karların üzerinde. Çok üşümüştük. Hep beraber eve geçmeye karar verdik.

İlk defa kardan adam yapan arkadaşlarım karın keyfini çıkarırken elleri kıpkırmızı olmuştu. Birer fincan Türk kahvesi eşliğinde sohbetimizi derinleştirdik. Sohbetin en tatlı yerindeyken kapı çaldı. Hepimiz birbirimize baktık. Kimdi gelen acaba?

Meraklı bakışlar altında gidip kapıyı araladım. Bir de ne göreyim... Karşımda annem, babam ve kardeşim... Kar kış demeden Hatay'dan beni ziyarete gelmişler. Tatilde ben onlara gidecekken onlar benden önce davranmışlar ve beni ziyarete gelmişlerdi. Çok mutlu olmuşum.

Yemek yapmak için mutfığa geçmiştim. Annemin çağırmasıyla yanlarına gittim. Birden gözlerime inanamadım. Pastanın mumları yakılmış, içecekler hazırlanmış, ışıklar söndürülmüş ve mumlara üfleme için ben bekleniyormuşum. Mumlara üfledim, doğum günümü kutlayanlara teşekkür ettim. Ben arkadaşlarıma sürpriz hazırlarken kendim sürprizin ortasında kalmıştım.

ZORLU HAYAT

Çalışmak zorunda olan bir çocuk olduğumu belirterek başlamak istiyorum. Annesini kaybetmiş, babası ve kardeşiyle birlikte hayatını sürdüren bir çocuk... Babası engelli bir çocuk...

Annemle babam bir trafik kazası geçirdiler. Annem kazada hayatını kaybetti. Babam da ayağından yaralandı ve kangren olduğu için kestiler. Babam engelli olduğu için çalışmıyor ve ben çalışıp babama ve kardeşime bakmak zorundayım.

Babam kaza sonrası iyileşince çalışmak istedi ve birkaç yere iş başvurusunda bulundu. Fakat başvuruların hiçbirisi kabul edilmedi. Sebebi babamın bir bacağının olmaması ve dolayısıyla iş yeri sahiplerinin işine yaramayışıdır. Neden mi böyle diyorum? “İşe alamıyoruz.” diyen birisine babam sebebini sorduğunda aldığı cevap ayağı olmadığı için işine yaramayacağıydı. Bacağının olmayışı yüzüne vurulunca babam çok incinmişti. Bu kadar vicdansızca söylenmemeliydi aslında. Bir insanın kusu suyu yüzüne vurulur muydu?

Babam çalışamayınca on iki yaşında ben çalışmak zorunda kaldım. Okul mu? Nasıl gideyim, isteyim. Hem iş hem de okul aynı anda olmuyor. Derslerim de çok zayıflamıştı zaten.

Okul müdürü okula neden sık sık gelmediğimi öğrenmiş. Konuşmak için beni çağırdı. Durumu anlattım. İşten çıkmam gerektiğini, kendim ayrılmazsam işyeri ile görüşerek benim ayrıl-

mamı sağlayacağını söyledi. Çok üzülmüştüm. İşten ayrılırsam babama ve kardeşime kim bakardı?

Durumu iş yeri sahibine anlattım. İş yeri sahibi yardımcı olacağını, çalışmak zorunda olduğumdan kolaylık sağlayacağını söyledi. Ancak ben yine de tedirgindim. Ya gerçekten benim işten çıkmamı sağlarsa okul müdürü.

Karışık duygular içinde eve gelmiştim. Evde her gün yanan sobamız yanmamıştı o gün. Kardeşim de ateşler içindeydi. Babam kömürcüye olan borç nedeniyle yeni kömür alamadığımızı ve sobayı yakamadığımızı söyledi. Kardeşime baktım, soğuk odada çaresizlik içinde yatıyordu. Ateşi de çok yüksekti. Bir torba kömür alıp evi ısıtamıyordum. Elektrik faturası, ev kirası vakti gelince nasıl ödeyecektim? Acaba okulu tamamen bırakıp daha çok çalışsam mıydı?

Babam ve kardeşime bir şeyler hazırlayıp karınlarımı doyurmalıydım. Hiç değilse karınları doyunca yatağımıza sokulur, ısınmanın yollarını arardık. Hemen mutfağa geçtim. Dolapta sadece birkaç tane domates, bir limon, bir soğan ve azıcık marul ile bir parça bayatlamış ekmekten başka bir şey yoktu. Bunlarla bir tabak salata yapabildim.

Evde hiçbir şey kalmamıştı. Alışveriş yapmam gerekiyordu. Ama kardeşim de hastaydı. Annemin yokluğunu iliklerime kadar hissediyordum. O olsaydı yemekleri de yapar, kardeşime de bakardı. Ama ben çaresizdim. Bir taraftan yemek hazırlıyor bir taraftan da bunları düşünerek ağlıyordum. Kötü bir gece ge-

çireceğim kesindi.

Sabah olunca tatili de fırsat bilerek doğruca işe gittim. Maaş günümüzdü. Maaşımı alınca hem alışveriş yapar, hem ihtiyaçlarımızı giderir, hem de kardeşime ilaç alabilirdim. En azından birkaç gün rahat ederdik.

Sonunda akşam oldu, maaşımı da alarak eve doğru yola koyuldum. Eve giderken eczaneden ateş düşürücü aldım. Alışveriş yaptım. Kömürcüye olan borcumuzu ödeyip kömür siparişi verdim. Eve gelince kardeşimle babamı battaniyeye sarınmış ısınmaya çalışır halde buldum. Çok üzülmüştüm. Bu akşam ısınabileceğimizi söyleyince çok sevindiler. Biraz sonra kömür geldi, sobamızı yaktık ve sıcacık bir ortamda oturmaya başladık. Kardeşime ilaçlarını içirdim. Güzel bir yemek yaptım ve hep beraber karnımızı doyurduk.

UYUYAN MÜDÜRÜN ÇİLESİ

Mahalle okulunda bir müdür vardı ve hep uyurdu. Okulda uyur, derste uyur, törenlerde uyur her yerde uyurdu. Hiç kimse müdüre bir çare bulamadı. Günlerden bir gün müdür okula yine yarı uyur geldi.

Öğrencilerden biri okula neden uyuyarak geldiğini sordu. Müdür de uykusunu alamadığından sürekli uyuduğunu söyledi.

İlk dersin sonuna doğru koridordan bir kırılma sesi geldi. Herkes sınıflarının kapısına yığıldı. Sesi ne olduğunu merak etmişlerdi. Öğretmenler odasından kırık bir vazoyla müdürün çıktığını gördüler. Sesi kaynağını herkes anlamış oldu. Öğretmenler odasındaki büyük antika vazo müdür tarafından kırılmıştı.

Bütün okul müdürden bıkmıştı. Herkese ve her şeye zarar veriyor, öğretmen ve öğrencileri çileden çıkarıyordu. Sınıfın birinden bir öğrenci artık bir çare bulunması gerektiğini söyledi. Hep birlikte ne yapabileceklerini düşünüyorlardı.

Öğrencilerden birisi müdürün uyuduğu bir zamanda hayalet kıyafeti giyerek hayalet sesi çıkarmayı teklif etti. Korktuğu için belki bir daha uyumayabileceğini söyledi. Başka bir öğrenci müdür odasına kurulan bir mekanizmayla müdür uyuyunca üzerine su dökebileceklerini söyledi. Mekanizma fikri kabul edildi ve müdürün odasında olmadığı bir gün mekanizma yerleştirildi.

Perşembe günü müdür okulda yoktu. Mekanizmayı yerleştirmek için uygun bir gündü. Mekanizma müdür odasına yerleştirildi ve müdürün odasında uyuyacağı gün beklenmeye başlandı.

Ertesi gün müdür okula geldi. Etrafı dolaştı ve odasına geçti. Koltuğuna oturunca tam uykuya dalacaktı ki üstüne su döktü. Müdür olanlara bir anlam veremedi. Bir müddet sonra aynı olay tekrarlanınca müdür olayı anladı. Mekanizmayı kimin kurduğunu anlamak istedi.

Öğrenciler mekanizmanın işe yaramadığını görünce başka çareler düşünmeye başladılar. Bir öğrencinin aklına masanın altına alarm koyma fikri geldi. Alarmı masaya yerleştirdiler.

Müdür odasında yine uyumak için kafasını masaya koyar koymaz alarm öttü. Müdür hemen yerinden fırladı ve alarmı kimin yaptığını araştırmaya başladı. Bütün bunları yapanı bulup disipline vereceğini söylüyordu müdür.

Sonunda öğrenciler durumu müdüre anlattılar. Müdür onlara çok kızsada kendisine iyilik yaptıklarını anladığından affetti. Uyumamak için türlü türlü çareler arayacağını düşündü.

Uyuyan müdür sonunda bu işin böyle gitmeyeceğini anladı ve doktora gitti. Doktor ona uykumosis teşhisi koydu. Doktorun uyguladığı tedavi sonucunda müdür sağlığına kavuştu. Hem müdür, hem öğretmenler hem de öğrenciler müdürün sağlığına kavuşmasına çok sevindiler. Artık okul neşeli bir yer olmuştu.

MUTLULUK

Bugün benim doğum günümdü. Galiba herkes bunu unutmuştu veya bana bir sürpriz hazırlıyordu. Çok heyecanlıydım. Acaba geçektende doğum günümü unutmuşlar mıydı?

Sabah erkenden kalktım ve okula gittim. Doğum günüm olduğu için çok heyecanlıydım. Zaman sanki durmuş gibiydi. Geçmek bilmiyordu. Heyecanım gitgide artıyordu. Ama hâlâ bir kişi bile doğum günümü kutlamamıştı. Galiba ortada sürpriz falan yoktu. Herkes unutmuştu. Hayal kırıklığına uğradım. Tüm hayallerim bir anda yerle bir oldu.

Hava yavaş yavaş kararıyordu. Okuldan çıktım ve üzgün bir şekilde eve gittim. Eve gittiğimde akşam olmuş ve hava karar-mıştı. Kapıyı açtım ve içeriye girdim. Galiba evde kimse yoktu. Işıklar kapalıydı. Salona girdim ve ışığı yaktım. Bir anda herkes:

— Süürrpriiiizz, diye bağırdı.

Çok mutluydum. Hatta mutluluktan ağlıyordum. O sırada gök güreledi. Sonra da yağmur yağdı. Sanki bana ağlama diyordu. Gökyüzü ağlıyormuşçasına yağmur yağıyordu.

Sabah uyandığında çok mutluydum. Hava da güneşliydi. Şimdi ise ağlıyorum ve hava yağmurlu. Sanki benim duygularımı biliyordu. Mutluluktan havalara uçtum. Sonra arkadaşlarım gitti. Bende çok yorulmuştum, hemen uyuyakaldım.

Sabahleyin erkenden okula gittim. Çok mutluydum. Dün akşam çok güzel geçmişti. Fakat garip olan bir şey vardı. Meteoroloji bugünün yağmurlu geçeceğini söylemişti. Ama bugün yağmurlu değil güneşliydi. Çok şaşırdım. Hava olayları sanki benim hislerimle hareket ediyorlardı. O gün anladım ki hava olayları benim hislerime göre hareket ediyor.

Doğum günüm çok güzel geçti. Arkadaşlarımla ve ailemle birlikte çok eğlendik. “Hayatta en kötü günümüzün böyle olması” dileğiyle pastadaki mumları üfledim. Sonra da pasta yedik. Bana çok güzel bir doğum günü sürprizi yapmışlardı.

AKŞAM OLDU OKUL HALA BİTMEDİ

Okumayı seven, canı sıkıldığında test çözen, anlamadığını araştıran bir kızdı Selin. Ama bugün o günlerden daha farklıydı Selin için. Sanki kötü bir şey olacaktı da Selin bunu hissediyordu. Zaten günü de kötü geçiyordu. Kendi kendine:

— Bugün daha ne kadar kötü olabilir ki, dedi. Aslında kötü hisler peşini bırakmıyordu Selin’in. Zil çalınca direk kaldığı kursa gitti. Tam çıkacakları zaman bir ses, bir uğultu duydu. Okullarındaki hizmetli kadın ışıkları kapamış ve kapıyı kilitliyordu. Selin hemen koşarak yetişmeye çalıştı ama yetişemedi. Okulda belki birileri vardır diye geziyordu ki karşısına arkadaşları Yener, Evren ve Elif çıktı. Hemen yanlarına giderek:

— Kapıyı hizmetli kilitlemiş, ben de çıkamadım, dedi. Evren yine saçmalayarak “Of! Amma abarttın Selin.” dedi. Selin bu söze karşılık çok tepkili konuştu. Ama Elif’in kafasında süper bir fikir vardı. “Tabi ki de alt katın camından çıkacağız.” dedi Elif. Ama bu fikir Yener’in kafasına yatmadı; çünkü camı açık bırakırlarsa sınıfa birilerinin girebileceğini düşündü. Bu söze karşılık “Yeter! Ben gidiyorum, siz kalırsanız kalın, camı kaparsınız kimse de giremez.” dedi Elif. Ama giderse onları yalnız bırakmak hiç içinden gelmiyordu. Sonra vazgeçti gitmekten. Onlar oturup ne yapacaklarını düşünürken Yener’den, Evren’den ve Selin’den ümit kesilmişti artık. Hiç bir şey ummuyorlardı, umamıyorlardı. Ama Evren bunun hep eğlenceli tarafındaydı.

Yener bir “of” çekerek uyumaya koyuldu. Hava iyice karar-
maya başlarken şimşek çakıyor ve yağmur yağıyordu. Hiç çıka-
mayacaklardı, çünkü bugün cumaydı. Ama onlar otururken akıl-
larındaki tek düşünce ailelerinin onları aramalarıydı. Kim bilir
ne kadar aramışlardır. Belki de polisi bile aramışlardır. Onlar
bunları düşünürken uyuyakaldılar.

Uyandıklarında Selin “Bugün cumartesi değil mi?” diye
sordu arkadaşlarına. Arkadaşları “evet” diyerek cevapladı. Kar-
ınları aç bekliyorlardı ki Elif’in çantasından bir kap içerisinde
börek ve Selin’in çantasından da paket meyve suyu çıktı. Onlar
bu yiyecekleri yiyip, içip karınlarını doyurdular. Hava kararma-
ya başlamıştı. Hava her karardığında daha çok korkuyorlardı.
Şansları yaver gitmişti, çünkü müdür birkaç evrakını unuttuğu
için okulun kapısını açarak içeri girdi ve karşılaştığı manzara
karşısında hayretler içinde kaldı. Çocuklara “Siz ne arıyorsunuz
burada?” diyerek kaşlarını çattı.

Selin:

— Öğretmenim hizmetli kapıyı erken kapadığı için burada
kaldık ve çıkamadık.” diyerek yanıtladı. Müdür onları çıkartır-
ken aileleri onları arıyordu, tesadüf ki hepsi de okulun önün-
de arıyordu. Aileleri onları görüp hemen sarıldılar. Belli ki çok
özlemişler yavrularını. Onlar olanları anlatırken bir yandan da
evlerinin yolunu tutmuşlardı. Ama eve gidince büyük ihtimal
anneleri ve babaları da hesap sormayı unutmayacak, güzel bir
sorgudan geçirecekti. Bu da onlara hem güzel bir macera hem
de güzel bir anı olmuştu.

HAYATLA OLAN MÜCADELE

Her şey o gün olmuştu aslında, o gün hayatının bittiği gündü. Onların kan davası yüzünden ailesi hayatını kaybetmişti. O gün ailesinin son günüydü. O ise artık nefes almayı unutmuştu. Belki de nefes alıp verirken nasıl ölünyormuş onu öğrenmişti.

Ailesinden başka kimsesi yoktu. Bir tek onlar vardı. Onları da kaybetmişti. Bu üzgünlükle bir de üstüne üstlük evden atılmışlardı.

Yollarda ağlaya ağlaya dolaşıyordu. Üstü başı mahvolmuştu. Etrafındaki çocuklar ona bakıp gülüyordu, ama o ailesinin ölümünün üstünden dört gün geçmesine rağmen bu gülmeye alışmıştı ve aldırış etmiyordu. Binalar, çocuklar hepsi başının etrafında dönüyordu.

Bir an midesi bulandı. Bunun nedenini iyi biliyordu. Kaç gündür aç susuzdu. Yavaş yavaş ve halsiz bir şekilde devam etti yoluna. Nereye gideceğini bilmiyordu. Dört gündür hep bankalarda kalıyordu. En sonunda dayanamayıp parktaki bir banka oturdu. Bu onun için acı vericiydi. Onun yaşındaki çocuklar aileleriyle birlikte oyun oynayıp koşup eğleniyorlardı.

Yavaş bir şekilde uzandı banka ve gözlerini kapattığında üstündeki yorgunluklar uykuya davetiye çıkarmıştı.

Etrafındaki seslere uyandı. Gözlerini açtığında kendisinin

etrafında birçok kişi toplanmıştı. Etrafındaki insanlar:

— Vah vah! Yazık çocuğa, diyorlardı.

Birileri kendisine yardım etmek istiyordu. O ise kendisine acımalarından nefret ediyordu. Onlara aldırılmamaya çalışıyordu. O anda değişik iki adam onu hafif bir şekilde ittiler. Artık dayanmaya ne gücü kalmıştı ne de takati, hali yoktu. Orada kendisi gibi birçok çocuk vardı. Buradan sonra orada kalacaktı. Ona soru soran bir bayan:

— Adın ne senin?

O ise konuşmak istemiyordu. Kadın tekrarladı. O ise yine cevap vermedi.

— Annen ile baban nerede, dedi.

Böyle dediğinde gözleri doldu. Ağlamak istiyordu. Kendini çok zor tutuyordu. Artık onu rahat bırakmıştı. Dört duvar arasında tek başına kalmıştı. Belki de orada yeni arkadaşlar bulacaktı. Artık onu yeni mücadeleler bekliyordu. Ayaklarının üstünde duracaktı. Tıpkı ailesine söz verdiği gibi...

HAYAT YOLUNDA

İlay sabah yüksek bir ses ile uyandı. Yatağından kalktı, sesin nedenini öğrenmek için aşağı kata indi. Gördüklerine inanamadı, içerisi bomboştu. Etrafta sadece birkaç tane koli vardı. İlay'ın annesi Özlem Hanım kahvaltıyı hazırladı. İlay'ın babası Ahmet Bey ile birlikte kahvaltı yaptılar. İlay ailesinden bu durum hakkında bilgi almak istedi. İlay'ın annesi Özlem Hanım:

— İlay biliyorsun, baban bir polis. Babanın Ankara'ya tayini çıktı. Ankara'ya taşınmamız gerekiyor.

— Anne ben hiçbir yere gitmek istemiyorum. Benim burada arkadaşlarım var, onları bırakıp gitmem ben.

— Ankara'da da yeni arkadaşlar bulursun kendine.

İlay ve ailesi yola akşam çıkacaklardı. İlay kahvaltısını yaptı, üniformasını giydi ve ailesi ile birlikte okula gittiler. Özlem Hanım İlay'ın okuldan kaydını aldı. İlay okul çıkışı arkadaşları ile vedalaştı. Eve geldi, hep birlikte hazırlanıp Ankara'ya yola çıktılar.

Yedi saat sonra Ankara'daydılar. Ahmet Bey, İlay'ı ve Özlem Hanım'ı aldığı eşyalı eve götürdü. İlay yeni evi çok beğendi. Ev çok büyüktü, bahçesinde kocaman bir havuzu vardı. İlay biraz evi gezdi, üst katta bir odayı çok beğendi. O oda İlay'ın odası oldu. Bu günün yorgunluğundan sonra hemen uyudular.

Ertesi sabah annesi İlay'ı uyandırdı. Ankara'da İlay için bir okul bulmuşlardı, gidip İlay'ın kaydını yaptırdılar.

İlay'ın yarın yeni okulunda ilk günü olacaktı. Çok heyecanlıydı. Aklında yeni okuluyla ilgili bir sürü soru vardı. İlay yarını düşünürken uyuyup kaldı. Sabah annesi gelip İlay'ı uyandırdı. İlay uyanıp kahvaltı yaptı, odasına çıkıp hazırlandı ve babasıyla birlikte yeni okuluna doğru yola çıktılar.

İlay sınıfına çıktı. Herkes ona çok tuhaf baktı. İlay bundan çok rahatsız olmuştu. Gidip kendine boş bir sıra aradı, ancak her yer doluydu, ayakta kaldı. İlay'ın yanına bir kız geldi:

— Merhaba, ben Kübra, senin adın ne?

— İlay.

— Bizim sınıfımıza mı geldin?

— Evet

— Neden?

— Biz İzmir'de oturuyorduk, babamın tayini çıkınca buraya taşındık. Ben de bu okula başladım.

İlay hâlâ etrafa bakınıyordu. Kendine hâlâ boş bir sıra bulamamıştı.

— Ne oldu?

— Boş bir sıra yok mu?

— Yok, sadece benim yanım boş, gel istersen benim yanıma otur.

— Tamam.

İlay gidip Kübra'nın yanına oturdu.

Sınıf öğretmenleri içeriye girdi. Sınıfa İlay'ı tanıttı. Tenefüste Kübra arkadaşı Tuğçe ile İlay'ı tanıştırdı. İlay sıcakkanlılığıyla herkesi etkilemişti.

Yeni okulunda çok güzel günler geçiren İlay eski arkadaşlarını çok özliyordu, ama onlardan hiçbiri İlay'ı arayıp halini hatırını sormamıştı. İlay bir cumartesi günü İzmir'de ki arkadaşı Aslı'yı aradı. Aslı telefonu açtı:

— Alo.

— Buyrun

— Aslı nasılsın iyi misin?

— Pardon, siz kimsiniz?

— Tanımadın mı beni? Ben İlay.

— İlay sen misin?

— Evet, nasılsın?

— İyiyim de, benim biraz işim var, seni daha sonra arayım mı?

— Tamam, iyi akşamlar.

İlay bu konuşmanın sonunda çok üzülmüştü. En yakın arkadaşı bile İlay'ı tanımamıştı. Günler sonra İlay'ın telefonu çaldı. İlay geçen gün arayıp “Ben seni daha sonra ararım.” diyen arkadaşı Aslı'nın aradığını düşünerek telefonu açtı. Arayan İlay'ın İzmir'den arkadaşı Betül idi.

— Efendim.

— Nasılsın İlay? Ben Betül.

— İyiyim Betül, sen nasılsın?

— Ben de iyiyim. Ankara'ya alıştın mı diye merak ettim, halini hatırını sormak istedim.

— Burası gerçekten çok güzel, ama İzmir'i de çok özlüyorum.

İlay telefonu kapattı. Bu duruma çok şaşırdı. Birkaç gün önce kendi aradığı arkadaşı İlay'ı tanımamışken, İlay'ı arayan Betül, İlay'ın halini hatırını sormuştu. İlay'ın aklına o an bir soru işareti takıldı. Acaba kendime iyi arkadaş seçemiyor muyum, diye düşündü. İlay o günden sonra arkadaşlarını seçerken daha dikkatli olmaya karar verdi.

PARKLARIN DİLİNDEN

Son zamanlarda eğlenmek amacıyla yaygınlaşan yerlerden birisi de parklardır. Bu yüzden parklar artık paralara kıyılarak tertemiz, özenli, süslü ve eğlenceli hale getiriliyor. Ama yapıldığı gibi bırakılmıyor. Keşke bırakılsa, bırakılsa da şu hayatı her gün özenli, düzenli ve rahat yaşayabilsek.

Canı sıkılan, çocuğunu eğlendirmek isteyen, apartmanda bunalan insanlar soluğu parklarda alıyorlar. Bir kısmı da kötü amaçlarına alet ediyor. Parklarda uygunsuz davranışlar sergiliyorlar. Bununla da kalmayıp zarar veriyorlar.

Parklar temizce kullanılmak şartıyla yapılan sosyal etkinlik yerleridir. Ama bazıları bunu tam tersi olarak algılıyor olmalı ki biz her gittiğimizde yerlerde çöp artıkları ve kâğıtlar bulunuyor. İş bununla da kalmıyor. Masaya kazınan isimler ve kaydıraklardaki o kırıklar her defasında göze batmakta. Aslında sadece bunları ben değil herkes görüyor, ama görmezden geliyor. Bir de bu duruma şahit olan, bizzat kendisi olan parkların dilinden dinleyelim.

Biz parklar olarak bizi karalayan ve çöp atan insanlara sesleniyoruz. Lütfen bize de yeni aldığımız bir eşyanız gibi davranın. Biz eskimiş bir kıyafetin özelliğini yitirmişliği gibi güzelliğini yitirmiş parklar olarak akılda kalmak istemiyoruz. Hatta size şu an bunu acı çekerek anlatıyorum, çünkü siyah gözlü, esmer, tombul bir çocuk elindeki anahtar ile benim üzerimi çizil-

yor, sanki bir kâğıtmışım gibi. Yazdığı da önemli bir şey değil, sadece ismini yazıyor. Sanki yazınca ünlü birisi olacak. Kâğıtlar boşa üretiliyor galiba. Çocuklar “Nasıl olsa parka yazarız.” diyor, kâğıttan vazgeçiyor. Zaten bir farklılık yok, kâğıda bir şeyi çizse de az sonra ondan vazgeçiyor ve buruşturup yine bize fırlatıyor. İki türlü de kötü bir manzara ortaya çıkıyor.

Bazen onları duyabiliyorum. Birbirlerinin arkasından konuşuyorlar. Sonra birbirlerini bize doğru itip kakıyorlar. Bazıları hatalı kişileri uyarıyor. İşte onları can yoldaşım gibi görüyorum. Bazıları oturuyor üstüme, kalkmak bilmiyor. Saatlerce elinde örgü ipi, kazak örüyor bazıları da. Bir de yan mahalleye yeni taşınan Fatma Teyze'nin dedikodusunu yapıyor, arkasından atıp tutuyor. İşte böyle dedikodu yapan, oturunca kalkmak bilmeyen bu kişiler atsan atılmaz, satsan satılmaz. Yaptıklarının da büyük günah olduğunu biliyorlar elbet.

Lütfen bizi nasıl bulmak istiyorsanız öyle bırakın. Dedikodu yapanları her seferinde uyarın, çünkü bizim ağzımız yok, dilimiz yok. Uyaramıyoruz, ayrıca biz parklar dedikodu yerleri değiliz.

KAHRAMAN MUSTİ

Koca Ali dürüstlüğüyle, namusuyla tanınan bir adamdı. Tek kolu kesikti. Bunun sebebini herkes bilmezdi. Sadece güvendiği insanlarla paylaştı bu durumu. Eğer birisi sorsa “Bu olay uzun, hem de sizi ilgilendirmez.” deyip terslerdi. Ama insanlar bu durumu pek önemsemezlerdi. Zaten Koca Ali pek konuşmazdı. İnsanların her derdine koşmaya çalışırdı. Bu işi para için değil, insanlara yardım etmeyi sevdiği için yapıyordu.

Geçen haftalarda da mahallenin zeki çocuğu Musti’yi köpek ısırmişti. Aslında böyle olaylarda pek adı geçmezdi, ama söylenenlere göre arkadaşını korumak için kendini tehlikeye atmıştı. Doğrusu tam da ondan beklenen bir davranış ortaya koymuştu. Annesi babası Koca Ali’den yardım istemişlerdi.

Koca Ali uzun süre uğraştı. Ama ısırılan köpek kuduz olduğu için Musti’nin geri dönüşü maalesef olmadı. Bu olaya bütün mahalle çok üzüldü. Gerçekten Musti çok akıllı, çalışkan bir çocuktur. Kurtardığı arkadaşını Ali de kendini suçlu hissediyordu. Her gün ağlıyor, bu üzüntüsünü adaşı Koca Ali ile paylaşıyordu.

Yine bir gün Ali gözyaşları içindeyken Ali Amca’yla konuşmaya başladılar.

— Ali Amca, bu durumda ne yapmalıyım? Ona hep dua mı etmeliyim, yoksa dostluk, barış kazandı deyip üzüntümü içime mi gömeyim?

— Oğlum, ikisi de yanlış aslında. Çünkü sürekli o üzüntüyle yaşamak senin zararına olur. Hem anne babasını da üzersin böyle yaparsan. Onu tamamen unutmamalısın aynı zamanda. Sen onu ne unut, ne her gün hatırla.

— Peki ama ben kendimi suçlu hissediyorum. Ama suçluyum ben.

— Hayır oğlum. Sen suçlu değilsin. Sonuçta onu sen itmedin köpeğin üstüne. Kendisini öne attı. Hem sen üzülme. O artık bir kahraman gibi anılıyor tüm mahallede. Yani hak ettiği yerde artık. Bu yüzden üzme kendini.

— Tamam Ali Amca. Çok teşekkür ederim, çok yardım ettin bana adaşım.

— Unutma ki, iyi insanlar her zaman hak ettikleri yerde olurlar.

Ali adaşı Ali Amca'nın yanından mutlu bir şekilde ayrıldı ve Musti için her gün dua etti. Hayatını kurtaran kahramanını hiç unutmadı, ama onun için üzülürken de kendisine hiç zarar vermedi.

AH SATILMIŞ AH!

Pazartesi günü, saat 8.30, Satılmış aceleyle ayakkabısını ters giymiş, kravatını yamuk bağlamış şekilde işe gitmek için evden çıktı. Ama her zamanki gibi geç kaldı. Satılmış'ın patronu Durmuş Bey kısa boylu ve çok sinirli bir adamdı. İkisi de birbirinden pek hazzetmezdi. Satılmış aldığı maaşı at yarışına yatırdığı için bir türlü araba alamamıştı. O gün de 8.30 arabalarına yetişememiş, -araba derken halk otobüsü kastediyorum- bir dahaki otobüse ancak yetişebilmişti. Satılmış aceleyle kapıdan içeri girdi. Daha önce de rastladığı kabadayı otobüs şoförü ve yanındaki akbil makinesinin yanına gidince yarım ve kırılmış akbilini çıkardı ve makineye bastı. Bir anda otobüs hoparlöründen cırtlak bir bayanın ağzından “Bakiyeniz yetersiz!” uyarısı duyuldu. Otobüs şoförü Satılmış'a pek de sevgi dolu olmayan bakışlarla:

— İn arabadan, dedi. Satılmış tam iniyordu ki komşusu Naciye Teyze imdadına yetişti.

Naciye Teyze:

— Gel evladım, benim akbilimi kullan, dedi. Satılmış'ın karpuz büyüklüğündeki minik gözleri sevgiyle ışıldadı ve Naciye Teyze'nin yanına oturdu.

Naciye Teyze romatizma rahatsızlığından dolayı seksen altıncı doktor randevusuna yetişmeye çalışıyordu ve kulakları ağır

ışitiyordu. Satılmış, Naciye Teyze'ye dönerek:

– Bu dünyaya kazık çaktın, ölemedin gitti, dediğinde memnun bakışlarla Naciye Teyze cevap verdi:

– Sağol yavrum, Allah sana da uzun ömürler versin, dedi.

Bütün bunlar olurken Satılmış'ın patronu geç kalan elemanı için hiç de uzun ömür dilemiyordu. Sonunda Satılmış işyerine geldi. Bundan sonra olacakları bu hikayeyi okuyacakların hayal dünyasına bırakıyorum.

YARAMAZ ÇOCUK

Zamanın birinde bir yerde bir çocuk yaşarmış. Bu çocuk o kadar yaramazmış ki mahalledekiler ona junior şeytan diyorlarmış. Bir gün sabah olunca bizim şeytan kalkmış sağına soluna bakmış ve:

— Offf! Yine bir pazartesi günü, okul var bugün. Neden okul var ki, bu okuldan nefret ediyorum. Olmasa ne güzel olurdu, iyi bir yalan bulayım da anneme diyeyim, okuldan kurtulayım. Acaba nasıl bir yalan olsa da annem inansa, diye mırıldanmış.

— Buldum, diye haykırmış sonunda.

Çocuğun bu bağırtısını duyan annesi oğluna bir şey olduğunu zannederek korku ve telaş ile oğluna doğru koşmaya başlamış. Merdivenleri sanki uçarak çıkıp çocuğunun kaldığı odaya dalıvermiş. Çocuk annesinin geldiğini duyunca yatağına boylu boyunca uzanmış bir şekilde hasta numarası yapmaya başlamış.

— Anne canım yanıyor, karnım ağrıyor, başım patlayacak gibi. Anne galiba ben ölüyorum hakkını helal et, beyaz bir ışık görüyorum, bana doğru geliyor, demiş.

Annesi:

— Kalk hadi! Kalk eşek sıpası, yürü, elini yüzünü yıka, sonra aşıya mutfağa gel, kahvaltı yapacağız.

— Tamam, diyebilmiş çocuk ve banyonun yolunu tutmuş.

Banyoda yüzünü yıkarken aynaya bakmış, saçı çok kötü görünüyormuş. Hemen tarağı almış, saçını başını düzeltmiş. Aşağıya inmiş, bir güzel kahvaltısını yapmış. Okula gitmek için evden ayrılmış. Okulun yolunu tutmuş.

Okul yolunda çocuğa bir köpek saldırmış. Köpekten kaçmak için koşa koşa bir evin bahçesine sığınmış, köpek oradan uzaklaşınca bahçeden ayrılarak okula gitmiş. İlk ders sorunsuz geçmiş ve teneffüse çıkmış. Teneffüste top oynarken okulun camını kırmış, müdür çocuğa kızmış ve azarlamış.

Jonior şeytan diğer teneffüste de rahat durmamış. Arkadaşının kafasına taş atmış ve kafasını yarmış. Kendisine kızılacağını bildiği için oradan koşarak ayrılmış. Kaçarken de:

— Vay be! Ne kadar hızlı koşuyorum, Hüseyin Bolt’u bile geçerim, diye geçirmiş içinden.

Çocuk okula gidiyorum diye evden çıkıp okula gitmiyormuş. Öğretmeni okula gelmeyince annesini aramış ve bilgi vermiş. Annesi de yaramaza sormuş neden okula gitmediğini. Çocuk herkesin kendine has özellikleri olduğunu, kendisinin özelliğinin de okula gitmemek olduğunu söylemiş.

Yaramaz çocuk ertesi gün okula gitmek için erkenden kalkmış, elini yüzünü yıkamış, kahvaltısını yapmış ve koşarak okula gitmiş.

SEVGİ EMEK İSTER

“Sevgi, emek ister.”

Türk sinema tarihinin en güzel eserlerinden-tabii bana göre-birinde geçen, hafızalarımıza kazınmış kısa, fakat anlamca çok derin bir cümle. Şimdi kitapla “Ne alakası var.” diye düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum. Sadece şunu söyleyebilirim, öğrencilerimizin yaptığı her şeyi anlatan en güzel ifade.

Elinizdeki bu kitap öyle bir anda ortaya çıkmadı. Süreç tahmininizden çok daha uzun sürdü. Pek çok öğrenci; birlikte düşündü, birlikte hareket etti, birlikte aynı kitapları tekrar tekrar okudu, birlikte aç kaldı bazen ve en önemlisi birlikte emek verdi her şeyden önce.

Önceleri belki sadece zaman kaybıydı bazıları için. Ama günler geçtikçe bir şeyler kıpırdadı küçücük yüreklerinde. Ve beyinlerinde. Anlam veremediler bu duruma, bir kelime ile ifade etmek istediler, ama nafile...

Aldıkları yazarlık eğitimi süresince; yazılı edebiyat türlerini (roman, deneme, masal, şiir vb.), betimlemeyi, karakter analizlerini, deyimleri, atasözlerini, noktalama işaretlerinin gücünü öğrendiler bir bir...

Zaman ilerledikçe bir kısmı şaşırmaya başladı yapabildiklerine. Bu fırsat verilinceye kadar, kendilerinde böyle bir yeteneğin olduğunun farkında değillerdi çünkü. Yavaş yavaş cümleler belirmeye başladı beyinlerinin her noktasında. Dil devreye girdi,

söylendi cümleler bir anda. Sonra kalem, el ile buluştu. Ve başladılar masal, hikâye, deneme yazmaya.

Belki beğenmediler ilk yazdıklarını ama sahip çıktılar hepsine. Ne de olsa onlara ait olan ilk eserleriydi çoğunun. Birkaçı önceki yıllarda şiir veya kompozisyon yarışmalarına katılmışlardı, dereceye bile girmişlerdi belki ama bu sefer ki çok farklıydı onlar için.

Günler geçtikçe hayal gücünün sınırları olmadığını fark ettiler. Artık çevrelerindeki herhangi bir olay, bir kişi ya da bir varlıktan etkilenseler hemen cümleler dökülüyordu dillerinden ve anında kaleme sarılıyorlardı. Kendilerindeki değişimin farkındaydılar ve bu onların kendilerine olan güvenlerini artırıyor ve kendilerini daha güçlü hissetmelerine neden oluyordu. Bu gayet normal bir değişimdi ama onlar heyecanlanıyorlardı.

Yaşlıları gibi davranmıyorlardı okulda. Çünkü onlar çevrelerine, dünyaya farklı pencerelerden bakabilen, gözlem yeteneği gelişmiş, olayları farklı yorumlayabilen çocuklardı artık.

Evet, onlar daha çocuk. Ama ne demek olduğunu biliyorlar artık “Sevgi, emek ister.” cümlesinin. Yaklaşık altı aydır emek veriyorlar. Yazarlığı çok sevdiler, ortaya çıkan eserlerini de.

Hayal güçlerini, kalemlerini ve yüreklerini kattılar bu çalışmaya, YÜREKLİ KALEMLER oldular sonunda.

İbrahim Selçuk AKYEL
Fen Bilimleri Öğretmeni

